

Η ίδια αντιδραστική πολιτική αναζητά νέο φορέα!

Με διαρκώς νέα ζητήματα και στοιχεία τροφοδοτείται η αναστάτωση που επικρατεί στην κυβέρνηση και στο κόμμα της ΝΔ. Ο προμηνυόμενος τρίτος γύρος δικογραφιών για τον ΟΠΕΚΕΠΕ, η δημόσια διαφοροποίηση από την κυβερνητική γραμμή του συμβούλου του πρωθυπουργού σχετικά με την επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράν και -ενόψει του συνεδρίου της ΝΔ- η δημόσια παρέμβαση των πέντε κυβερνητικών βουλευτών με οξεία αντιπαράθεση στο «επιτελικό κράτος» και με μια ορισμένη κριτική στο κυβερνητικό κέντρο είναι τα τελευταία στοιχεία αυτής της αναστάτωσης. Η ένταση που όλα αυτά προκάλεσαν ενισχύθηκε ακόμα περισσότερο από την κυβερνητική στάση στο ζήτημα των υποκλοπών, καθώς ο εισαγγελέας του Άρειου Πάγου (και πρώην προϊστάμενος της ΕΥΠ) αποφάσισε να μην ανασυρθεί για παραπέρα έρευνα ο σχετικός φάκελος, απορρίπτοντας έτσι την απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου που ζητούσε την επανέναρξη της έρευνας ακόμα και για κατασκοπεία!

Με άλλα λόγια, συνεχίζεται, αν δεν εντείνεται κιόλας, το γαϊτανάκι των παρεμβάσεων από ευρωπαϊκά κέντρα, που με μοχλούς τα δύο βασικά ζητήματα (ΟΠΕΚΕΠΕ και υποκλοπές-Predator) εκθέτουν την κυβέρνηση και αμφισβητούν τη δυνατότητα της ΝΔ να αποτελέσει ξανά -μετά τις επόμενες εκλογές και όποτε αυτές γίνουν- την κυβερνητική λύση για τη χώρα. Στο έδαφος που δημιουργούν αυτές οι παρεμβάσεις, τα κόμματα της λεγόμενης αντιπολίτευσης, αλλά και τα υπό συγκρότηση νέα κόμματα (Τσίπρας, Καρυστιανού) επιδιώκουν να διαμορφώσουν λόγο (έως και ύπαρξης!) και να εμφανιστούν ως απαντήσεις στα «σκάνδαλα της κυβέρνησης Μητσοτάκη».

Μαζική απάντηση στην πολεμική εμπλοκή και τον εργασιακό μεσαίωνα

σελ. 12,13

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΕΣ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Αθήνα
Πλατεία Κοραή,
10.30πμ

Θεσσαλονίκη
Καμάρα, 10.30πμ

2ΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ 9-10 ΜΑΗ | 90 ΧΡΟΝΙΑ
ΜΑΗΣ 1936
Η
ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΤΑΞΗ
ΓΡΑΦΕΙ
ΤΗΝ
ΙΣΤΟΡΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΜΑΗ | 7.00πμ | ΜΠΕΗ ΧΑΜΑΜ
(περιοχή Αγ.Αρα Βενιζέλου)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
«Εμπνευσμένο από την ιστορία της εργατικής τάξης και τον επαναστατικό κινήμα, ακολουθούμε για την αναγκαιότητα της εργατικής τάξης ως τάξη για τον εαυτό της»

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΟ: «Μέρες Μαγιάς»

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΗ | 11.00πμ | Εκκίνηση: Υ.Μ.Α.Θ.
ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

ΚΚΕ(μ-λ)

ΤΟ
ΜΕΛΛΟΝ
ΤΗΣ
ΓΕΝΙΑΣ
ΜΑΣ

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ:
ΠΟΛΕΜΟ - ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ - ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ ΜΑΣ

13 ΜΑΗ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ - ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

Αγωνιστικές
Κινήσεις

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ
ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Αγώνας
αντοχής

σελ. 17

Να σταματήσουν όλες οι διώξεις των εκπαιδευτικών
Όχι στη συνέχιση της αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου
Όχι στην επιβολή αργίας στον Δημήτρη Χαρτζουλάκη

Η ίδια αντιδραστική πολιτική αναζητά νέο φορέα!

συνέχεια από σελίδα 1

Έτσι, η «ένταση» και η «οξύτητα» της πολιτικής αντιπαράθεσης, όπως αυτή προσδιορίζεται από τον κυρίαρχο πολιτικό λόγο, εντοπίζεται αποκλειστικά γύρω από τα θέματα αυτά που έχουν αναδειχθεί με τη βούλα της ευρωπαϊκής εισαγγε-

λίας (ΟΠΕΚΕΠΕ) και του ευρωκοινοβουλίου (υποκλοπές)! Σαν να χρειαζόταν η «άδεια» ή τουλάχιστον η υπόδειξη κάποιων κέντρων έξω από τη χώρα για να υπάρξει η αντιπαράθεση της λεγόμενης αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση. Το κύ-

ριο ωστόσο είναι ότι ακριβώς επειδή σε αυτή τη βάση αναπτύσσεται η αντιπαράθεση, το περιεχόμενό της αφήνει στο απυρόβλητο την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική! Ο λαός και η νεολαία καλούνται να ...εμπνευστούν και να στοιχηθούν πίσω από μια κριτική που δεν λέει λέξη για το 13ωρο, για την εξαθλίωση και τη φτώχεια, για τη μαζική εκδίωξη εκατοντάδων χιλιάδων φοιτητών και μαθητών από τις σχολές τους και τα σχολεία τους, για τις διώξεις, τη γενίκευση της τρομοκρατίας και των συνθηκών φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής! Όλα αυτά, και μαζί με αυτά η μετατροπή της χώρας σε πολεμικό προπύργιο των ΗΠΑ, αλλά και η διάλυση του πρωτογενή τομέα με βάση τις κατευθύνσεις της ΕΕ, όχι μόνο δεν αποτελούν στοιχεία της αντιπαράθεσης, αλλά αντίθετα αποτελούν τη βάση της συμφωνίας των αντιπαρτιθέμενων πολιτικών δυνάμεων. Ως εκ τούτου, ο λαός καλείται να παραμείνει στην άκρη, θεατής των καυγάδων, εντυπωσιαζόμενος από τις αντιπολιτευτικές απαιτήσεις για «εκλογές εδώ και τώρα» ή από τις κυβερνητικές απαντήσεις που παρουσιάζουν ένα λαμπρό έργο και μια οικονομία-παγκόσμιο πρότυπο, αφού το «χρέος μειώνεται με ραγδαίους ρυθμούς». Καλείται να εντυπωσιαστεί από όλα αυτά και να αγνοήσει πως ακόμα και τα επίσημα στοιχεία του ΕΛΣΤΑΤ παρουσιάζουν εκτίναξη της φτώχειας! Καλείται να αποδεχτεί ως αντικειμενική πραγματικότητα την εργασιακή και κοινωνική βαρβαρότητα και την κλιμάκωση των πολεμικών κινδύνων και κυρίως να μείνει μακριά από κάθε σκέψη μαζικής πάλης ενάντια στην πολιτική που τον καταδυναστεύει.

**Λαέ σιωπή
το πολιτικό σύστημα κάνει ...
big bang!**

Το μόνο συνεπώς που επιτρέπεται από το σύστημα σε αυτόν τον λαό-θεατή της εξαθλίωσής του και της βύθισης της χώρας στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της, είναι να αναρωτιέται το πότε θα γίνουν οι εκλογές και να προβληματίζεται για το τι διαμορφώσεις θα δώσει το επερχόμενο ...«big

Όχι στο τερατούργημα φωτοβολταϊκών στη Λειβαδιά!

Σχεδόν 4 εκατομμύρια τετραγωνικά μέτρα με φωτοβολταϊκά, μια έκταση μεγαλύτερη από την ίδια την πόλη της Λειβαδιάς(!), σχεδιάζεται να εγκατασταθεί κοντά στον οικισμό Τσουκαλάδες, βορειοανατολικά της Λειβαδιάς. Το λεγόμενο «έργο» αποτελεί... «project» της γερμανικής εταιρείας Wirkon Solar Park 5 Mike (Φωτοβολταϊκός Σταθμός Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας, ΦΣΠΗΕ), εγκατεστημένης ισχύος 300,3 MW και θα αποτελείται από 451.574 φωτοβολταϊκά και 250 μονάδες αποθήκευσης. Φανταστείτε το μέγεθος της καταστροφής όλης της περιοχής, χάριν της λεγόμενης «παραγωγής ενέργειας των ΑΠΕ», για λογαριασμό, μάλιστα, του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Η καταστροφή θα επέλθει τόσο από την ίδια την κάλυψη της έκτασης αυτής απ' τα φωτοβολταϊκά όσο κι από τις υποδομές που απαιτεί (δρόμους, εγκαταστάσεις, τιμμεντοποίηση). Όταν μάλιστα είναι γεγονός ότι αυτή η περιοχή, όπως και όλη η Βοιωτία, είναι ήδη

γεννήτριες, τα λεγόμενα «αιολικά πάρκα», τα υπάρχοντα φωτοβολταϊκά, τους υποσταθμούς... Ήδη αναφέρονται οι αρνητικές συνέπειες που θα έχει η εγκατάσταση αυτή στο μικροκλίμα της περιοχής και την επίδρασή τους στο περιβάλλον, αλλά και στις καθημερινές δραστηριότητες των κατοίκων. Αυτή είναι η λεγόμενη «ανάπτυξη» του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού. Πρόκειται για την ανάπτυξη που ξεκληρίζει την αγροτιά, ερημοποιεί την ύπαιθρο, καταστρέφει ζωές και περιβάλλον, στον βωμό του μέγιστου κέρδους του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Αντιδράσεις των κατοίκων έχουν ήδη εκφραστεί με διάθεση κινητοποιήσεων για να μην γίνει αυτό το τερατούργημα. Και δεν είναι η πρώτη φορά που τέτοια καταστροφικά «έργα» προκαλούν λαϊκές κινητοποιήσεις στην περιοχή. Οι αντιδράσεις, οι αντιστάσεις ενάντια στην καταστροφή αυτή, δεν πρέπει να «καναλιζαριστούν» σε «νομικές προσφυγές» και σε «ένδικα μέσα», για τα οποία «δεσμεύτηκαν» οι τοπικοί παράγοντες για να αποφύγουν το ξέσπασμα ενός αγώνα πριν ακόμα γεννηθεί. Αλλά πρέπει να ξεδιπλωθούν σε πραγματικούς αγώνες, μέσα από συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, κινητοποιήσεις και ό, τι άλλο αποφασίσουν οι κάτοικοι. Γιατί μόνο έτσι μπορούν να είναι και νικηφόρες!

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

«Εγκληματική» πράξη ... να παίζεις μουσική στο δρόμο

Την Κυριακή 19/4 το απόγευμα, η δημοτική αστυνομία Θεσσαλονίκης επέβαλε πρόστιμο 300 ευρώ σε δύο μουσικούς που έπαιζαν στην παραλία. Μετά το πογκρόμ που έχει εξαπολύσει ο δήμος στους μικροπωλητές σε διάφορα σημεία της πόλης, με κατασχέσεις εμπορευμάτων και επιβολή προστίμων, πλέον στοχοποιεί και τους μουσικούς του δρόμου, ειδικά αυτούς που παίζουν στην παραλία. Από τη μια, η ακρίβεια, η διογκωμένη ανεργία, οι κακές συνθήκες εργασίας, ειδικά στον χώρο της μουσικής, οδηγούν αυτόν τον κόσμο στον δρόμο να βγάλει ένα μεροκάματο για να μπορέσει να ζήσει. Από την άλλη, αυτοί που υπηρετούν την πολιτική του συστήματος, που τον οδηγεί σε αυτή τη διέξοδο, τον κυνηγάνε. Επιπλέον, με αυτή την ενέργεια χτυπιέται και το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης στον δημόσιο χώρο. Μπορεί προς το παρόν κάτω από την κοινωνική πίεση που δημιουργήθηκε να πάρθηκε πίσω το πρόστιμο, η ιστορία αυτή

όμως δεν έχει τελειώσει. Όπως δήλωσε και ο αντιδήμαρχος Δημοτικής Αστυνομίας, «δυστυχώς ή ευτυχώς, η ισχύουσα κανονιστική απόφαση της Νέας Παραλίας απαγορεύει τη χρήση ενισχυτών ή μεγαφωνικών εγκαταστάσεων». Το περιστατικό αυτό είναι άλλο ένα παράδειγμα της καταστολής και τρομοκρατίας που έχει εξαπολύσει το σύστημα απέναντι στο λαό. Οι μουσικοί πρέπει να οργανωθούμε για να διεκδικήσουμε το δικαίωμα μας στη μόνιμη και σταθερή δουλειά με ασφάλιση, καθώς και να υπερασπιστούμε μαζικά το δικαίωμα μας στην ελευθερία έκφρασης στον δρόμο.

**ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► bang» της «κεντροαριστεράς» και των άλλων κομμάτων του συστήματος. Δηλαδή πώς και πόσο θα ενωθούν-ανασυνταχθούν τα κάθε είδους κομμάτια και ξέφτια του πολιτικού συστήματος, οι κάθε λογής αρχηγοί, παράγοντες και παραγοντίσκοι που όλα τα προηγούμενα χρόνια υπηρέτησαν τις πολιτικές της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και τώρα αναζητούν φόρμες επαναφοράς για να συνεχίσουν να προσφέρουν τις αντιλαϊκές τους υπηρεσίες με ακόμα μεγαλύτερη ένταση.

Στη βάση αυτής λοιπόν της πολιτικής και ταξικής αντίληψης χρειάζεται να πάρουμε υπόψη μας τις εκτιμήσεις για την πορεία των πολιτικών εξελίξεων. Η ΝΔ και η κυβέρνηση πράγματι στριμώνονται και ο Μητσοτάκης δυσκολεύεται να διαμορφώσει ένα καθαρό πεδίο για να πάει στις εκλογές με τους όρους που ο ίδιος θα ήθελε. Το πρόβλημα έχει πλέον εμφανώς εκδηλωθεί και στο εσωτερικό της ΝΔ και δείχνει πιο πιθανό οι εκλογές να γίνουν νωρίτερα από τον αρχικό του σχεδιασμό (άνοιξη του 2027), κάτω από την πίεση και τη φθορά που αυτή προκαλεί. Ωστόσο, μια ανάλογη κατάσταση είχε διαμορφωθεί και πριν το καλοκαίρι του 2022, αλλά οι εκλογές έγιναν τελικά το καλοκαίρι του 2023. Σε κάθε περίπτωση, η κυβέρ-

νηση και το κόμμα της έχει τον πρώτο λόγο και παρά τις πιέσεις έχει τη στήριξη των ιμπεριαλιστικών κέντρων, όπως έδειξαν και τα ...καλά λόγια του Τραμπ και η επίσκεψη Μακρόν. Οι συνθήκες των αχατογράφητων νερών στην περιοχή είναι συνεπώς ο πρώτος παράγοντας που θα καθορίσει και τις πολιτικές εξελίξεις στη χώρα. Παράλληλα, όλοι οι ...άλλοι, από το ΠΑΣΟΚ ως τον Τσίπρα και τους συνοδοιπόρους τους, διαγκωνίζονται και θα διαγκωνίζονται για τη δεύτερη θέση και για το ποσοστό που θα έχει αυτή η θέση, με βάση το οποίο θα κριθεί και η συνέχεια των εξελίξεων. Τόσο για την κυβερνητική λύση που θα διαμορφωθεί, όσο και για τη διάταξη του πολιτικού συστήματος.

Καμιά εκδοχή αυτών των εξελίξεων -είτε θα μοιάζει με τη σημερινή εικόνα είτε θα είναι τελείως διαφορετική- δεν αποτελεί διέξοδο και ελπίδα για τα λαϊκά συμφέροντα. Στους δρόμους, στον μαζικό αγώνα, στην οργάνωση των εργαζομένων και της νεολαίας βρίσκεται η ελπίδα και η προοπτική για τη λαϊκή υπόθεση. Εκεί χρειάζεται καθημερινά και επίμονα, απέναντι στην καταπιεστική επίθεση, να γίνονται βήματα που θα συγκροτούν την οργή και τη δυσάρεσκεια σε δύναμη πάλης!

ΜΑΤ εναντίων... κέδρων

Διμοιρίες ΜΑΤ αποβιβάστηκαν στο νησί της Γαύδου την Τετάρτη 22/04, μαζί με συνεργείο της εταιρείας «Βασιλάκης Μιχαήλ» και μια εισαγγελέα, προχωρώντας στην καταστροφή ξύλινων αυτοσχέδιων κατασκευών-καλυβιών στις παραλίες του Αη Γιάννη-Λαυρακά. Μια μέρα πριν, κλιμάκιο της εταιρείας είχε κατευθυνθεί στην περιοχή, παρουσία του αστυνομικού Γαύδου, που όμως αναγκάστηκε να αποχωρήσει εξαιτίας των αντιδράσεων των κατοίκων, για να επιστρέψει την επομένη συνοδεία των μονάδων καταστολής. Είχε προηγηθεί η απόφαση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Κρήτης και της Διεύθυνσης Δασών Χανίων που είχαν δώσει την εντολή κατεδάφισης. Έτσι, οι «καβάτζες» που χρόνια τώρα χρησιμοποιούνταν για ελεύθερη διαμονή από επισκέπτες και εργαζόμενους του

νησιού, κηρύχτηκαν «αυθαίρετες κατασκευές σε ευαίσθητα περιβαλλοντικά οικοσυστήματα» που «καταπατούν δημόσιο χώρο» και έπρεπε να καταστραφούν. Η δήμαρχος Γαύδου, γνωστή και για τις αντιμεταναστευτικές της δηλώσεις, υπεραμύνθηκε της απόφασης. Είναι ξεκάθαρο πως μέσω των προφάσεων για την προστασία του περιβάλλοντος, επιχειρείται η δια της βίας απομάκρυνση ενός τρόπου ζωής που υπάρχει δεκαετίες στο νησί, ενώ ταυτόχρονα δρομολογείται άλλη μια γωνιά της χώρας να γίνει έρμαιο στις ορέξεις των μεγαλοενοδόχων και του τουριστικού κεφαλαίου. Μάλιστα, το Υπουργείο Περιβάλλοντος έχει καταθέσει αυτές τις μέρες νομοσχέδιο στη Βουλή προκειμένου να διευκολυνθεί η δόμηση οικισμών σε περιοχές Natura. Τέτοια οικολογική ευαισθησία!

Αποψη

Σε μια ακόμη κακοστημένη παράσταση απέναντι στον λαό πρωταγωνίστησε ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης, αναμασώντας από τον τηλεοπθολόγα το χιλιοειπωμένο και προβλέψιμο αντιλαϊκό σενάριο, ανακοινώνοντας 8 νέα μέτρα ψίχουλα. Κυριολεκτικά, όμως ψίχουλα, όταν πάνω στο τραπέζι οι καπιταΛΗΣΤΕΣ και οι ιμπεριαΛΗΣΤΕΣ γλεντοκοπούν, τρώνε και πίνουν μπουκωμένοι στα αμύθητα κέρδη τους, που είναι προϊόν της λεηλασίας και της αφαιμάξης του μόχθου και του ιδρώτα του λαού. Μέσα, λοιπόν, στο ξέφρενο γλέντι τους, οι αφεντάδες επέτρεψαν στην κυβέρνηση της ΝΔ, που φρόντισε τα συμφέροντά τους με την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική της, να ρίξει τα ψίχουλα στους φτωχούς και πεινασμένους.

Περίμενε, τάχα, ο πρωθυπουργός την ανακοίνωση των οικονομικών μεγεθών και του υπερπλεονάσματος από την ΕΛΣΤΑΤ για το 2025, αλλά σαν έτοιμος από καιρό λίγο αργότερα ανακοίνωνε τα νέα μέτρα ύψους 500 εκατ. ευρώ. Μας γδάρανε φτάνοντας μέχρι το μεδούλι, με την άμεση και έμμεση υπερφορολόγηση, με

τές τις εξαγγελίες του πρωθυπουργού, κάνοντας λόγο για «στοχευμένες παρεμβάσεις... χωρίς ποτέ να αμφισβητούν τη δημοσιονομική ισορροπία». Αυτή η παραδοχή αποτελεί ρητή δέσμευση της κυβέρνησης για τη διαιώνιση της πολιτικής της φτώχειας, της λιτότητας, του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα. Το γεγονός ότι οι δημοσιονομικοί «κόφτες» αποτελούν ένα πολιτικό και ιδεολογικό όπλο των κυβερνήσεων στη χώρα, με τις πλάτες της ΕΕ, για να τρομοκρατούν τον λαό ώστε να αποδέχεται τα ψίχουλα, γιατί «αυτές είναι οι αντοχές της οικονομίας», αλλιώς έχει νέα Μνημόνια, δεν αναιρεί ότι το μεγαλύτερο μέρος των πλεονασμάτων και υπερπλεονασμάτων κατευθύνεται στην αποπληρωμή του χρέους ή στον κουμπαρά για την ενδεχόμενη μελλοντική κρίση χρέους. Δηλαδή, ρέει άμεσα στα ταμεία των ιμπεριαλιστών και ταυτόχρονα εγγυάται (μαζί με το Υπερταμείο) τη συνεχή ροή των κεφαλαίων προς τα ταμεία τους. Όπως τόνισε προσφάτως και ο υπ. Οικονομίας, Κ. Πιερρακάκης, αλλά και από τη θέση του προέδρου του Eurogroup, «η ταχεία μείωση του χρέους είναι επιλογή της κυβέρνησης». Έτσι, με το 50%-70% του πλεονάσματος να δεσμεύεται για την αποπληρωμή του χρέους, τα περίπου 7 δισ. του ανακοινωμένου φετινού θα δεσμευτούν για τον σκοπό αυτό. Επίσης, ένα μέρος του πλεονάσματος θα δεσμευτεί για το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων και αυτό εκτιμάται ότι θα κυ-

Κοροϊδία και ψίχουλα για τον λαό οι εξαγγελίες Μητσοτάκη, κλείνοντας το μάτι στα αφεντικά του

την υπερπερικοπή κάθε κοινωνικής πρόνοιας, με την υπερδιάλυση κάθε κοινωνικού αγαθού, με την υπερακρίβεια που καλπάζει προς όφελος των μονοπωλίων της αγοράς και ορισμένων ντόπιων κεφαλαιοκρατών, με την υπερεκτόξευση των τιμών στα τιμολόγια της ενέργειας, με την υπερκαθήλωση των μισθών φτώχειας που μειώνονται δραματικά σε τέτοιες συνθήκες πληθωρισμού, αλλά και δεσμεύοντας, υποσχόμενοι στις πολεμικές βιομηχανίες των «προστατών» μας, 32 δισ. για τα επόμενα δέκα χρόνια, μας έριξαν κάτω από το τραπέζι ένα ψίχουλο από το υπερπλεονάσμα των 12,13 δισ. ευρώ. Ένα ψίχουλο, μάλιστα, από εκείνο το μέρος των οικονομικών μεγεθών που καταγράφει με τον πιο γλαφυρό, έντονο και κυνικό τρόπο, πόσο περισσότερο μας έκλεψαν, από αυτό που είχαν σχεδιάσει και προβλέψει.

Αυτή η ταξική πραγματικότητα δεν αλλάζει, ακόμη και αν η κυβέρνηση έχει παραποιήσει προς τα πάνω το υπερπλεονάσμα, ούτε βέβαια από τη «σύστασή» του, δηλαδή από πού κατά βάση προέρχεται (σίγουρα όμως όχι από την οικονομική ανάπτυξη), όπως επιχειρούν να «αποκαλύψουν» είτε ενδοαστικές κριτικές, είτε κριτικές εξ «αριστερών».

Αυτές οι τοποθετήσεις-κριτικές εντάσσονται ξεκάθαρα στο συστημικό πλαίσιο και προβάλλονται από κέντρα που ασκούν κριτική στην κυβέρνηση. Στοχεύουν να συσκοτίσουν την ταξική επίθεση που δέχεται ο λαός, να αναδείξουν το ζήτημα ως διαχειριστικό πρόβλημα της κυβέρνησης, συντασσόμενες πλήρως με το πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και την προσφάτως επικαιροποιημένη οικονομική -και όχι μόνο- σχέση που επιβλήθηκε με τα Μνημόνια και εκφράζεται δια μέσου της δημοσιονομικής επιτήρησης και επιτροπείας.

Το τελευταίο, άλλωστε, αποτελεί και τη βασική διαχρονική κυβερνητική γραμμή, που εξοργιστικά επαναλήφθηκε και σε αυ-

μανθεί από 1,7 έως 2,5 δισ. ευρώ, για τις τσέπες των κρατικοδίαιτων κεφαλαιοκρατών.

Κοροϊδία, ψίχουλα, σταγόνα στον ωκεανό, όποιο άλλο χαρακτηρισμό και να χρησιμοποιήσει κανείς είναι λίγος για να περιγράψει τα συγκεκριμένα μέτρα. Τι να συζητήσουμε, για τα 20 λεπτά επιδότηση στο πετρέλαιο κίνησης για τον Μάιο, όταν έχει αυξηθεί 0,32 ευρώ ανά λίτρο και η τιμή της αμόλυβδης 95 0,27 ευρώ από την κρίση στη Μ. Ανατολή; Τα 50 ευρώ αύξηση στο επίδομα φτώχειας των χαμηλοσυνταξιούχων και τα 150 ευρώ για τις ανάγκες ενός παιδιού, όταν τα κόστη διαβίωσης έχουν εκτιναχθεί στα ύψη; Την επιστροφή ενός ενοικίου για 70.000 επιπλέον νοικοκυριά, όταν απαιτείται ένας μισθός για το ενοίκιο ενός μήνα; Την επιδότηση 15% στο τιμολόγιο των λιπασμάτων μέχρι τον Αύγουστο για τους μικρομεσαίους αγρότες, που οι συνθήκες και η πολιτική του συστήματος τους ξεκληρίζει με ταχύτατους ρυθμούς; Η μήπως τα μέτρα για τους «οφειλότες», που ενώ έχουν φτάσει στα πρόθυρα της κατάρρευσης πρέπει να πληρώσουν αδρά για να «ωφεληθούν»;

Και όμως, ακόμη και αυτά τα ψίχουλα δεν θα είχαν εξαγγελθεί, αν το σύστημα δεν βρισκόταν μπροστά σε μια ιδιότυπη προεκλογική περίοδο, το αστικό πολιτικό σύστημα σε κρίση και η κυβέρνηση σε λαϊκή απονομιμοποίηση, με το καζάνι της οργής του λαού να βράζει. Αποτελούν μια προσπάθεια της κυβέρνησης να αλλάξει το κλίμα που διαμορφώθηκε με τα «σκάνδαλα» που της έβγαλαν στη φόρα τα ευρωπαϊκά κέντρα εξουσίας. Βέβαια, τα ιμπεριαλιστικά κέντρα εξουσίας παίζουν με τους υποτακτικούς τους το «καρότο και μαστίγιο», οπότε αναμένουμε τις παρεμβάσεις τους και το αποτύπωμά τους σε δεύτερο χρόνο. Ο λαός, όμως, για να ζήσει, πρέπει να αγωνιστεί! Αυτό είναι επείγον, δεν σηκώνει αναμονές.

Δολοφονική επίθεση των ΜΑΤ έξω απ' τα δικαστήρια

«Παραλίγο και θα είχαμε άλλα»... αναφέρουν καταγγελίες και δημοσιεύματα για την επίθεση των ΜΑΤ στους συγκεντρωμένους έξω απ' το Εφετείο όπου δικαζόταν η υπόθεση των Αμπελοκήπων. ΜΑΤατζής έσπρωξε κι έριξε στο έδαφος μια διαδηλώτρια, που λίγο έλειψε να χτυπήσει σοβαρά το πίσω μέρος του κεφαλιού της σε τσιμεντένια Ζαρντινιέρα. «Παραλίγο δολοφονία», αναφέρθηκε. Όσο κι αν, υποκριτικά, διατάχθηκε ΕΔΕ και ο συγκεκριμένος αστυνομικός τέθηκε σε διαθεσιμότητα «μέχρι τη διαλεύκανση της υπόθεσης» (sic), τη δολοφονική αυτή δράση γεννά συνεχώς, όπως έχει αποδειχθεί επανειλημμένα και τραγικά, η ίδια η πολιτική της καταστολής. Η πολιτική που στοχεύει στην υποστολή των αγώνων, των διαμαρτυριών, των κινητοποιήσεων. Η πολιτική της αντιλαϊκής βίας ενάντια σε λαό και νεολαία.

Το «πράσινο φως» που δίνει στα ενεργούμενά της, στους πραιτοριανούς, να δέρνουν, να βρίζουν, να τρομοκρατούν, να συλλαμβάνουν. Κι αν κάποτε... ξεφύγουν κι έχουμε θύματα και δεν ευοδωθεί η επιχείρηση κουκουλώματος των εγκλημάτων αυτών, στο βάθος διαφαίνεται και το ενδεχόμενο της αποφυλάκισης ή ακόμα και της αθώωσης. Εκτός κι αν το λαϊκό κίνημα παρεμποδίσει τέτοιες εξελίξεις...

Όχι στα κελιά τύπου «Πηγαδιού» των τουρκικών φυλακών! Απαγωγές των απεργών πείνας Tahsin Sağatlıci, Gürkan Türkoğlu, Hüseyin Özen

Πολύμηνες απεργίες πείνας συνεχίζονται από πολιτικούς κρατούμενους ενάντια στα κελιά τύπου «Πηγαδιού» (S, R, Y) στις φυλακές της Τουρκίας. Δηλαδή σε κελιά απόλυτης απομόνωσης, διαστάσεων 4x5 μέτρων, χωρίς φυσικό φως και αέρα, με ένα παράθυρο καλυμμένο με σύρματα. Τύπος φυλακής που δημιουργήθηκε απ' το αντιδραστικό καθεστώς μετά την αποτυχία που είχαν οι προηγούμενοι τύπου φυλακές (οι λεγόμενες τύπου F) να κάμψουν το αγωνιστικό φρόνημα και το ηθικό των πολιτικών κρατουμένων.

Στα κελιά αυτά, οι κρατούμενοι βρίσκονται κλεισμένοι για 23 ώρες το 24ωρο, αφού δικαιούνται μόνο μία ώρα «προαυλισμό» (σ' έναν χώρο που δεν τον βλέπει ήλιος, καθώς περιβάλλεται από ψηλούς τοίχους) κι αυτό μόνο εάν δεν έχει ζητηθεί απ' τον κρατούμενο να πάει στην τουαλέτα. Ο πρώτος κρατούμενος που φυλακίστηκε σ' αυτά ήταν ο Şerif Turunç (Erkan), πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας μέχρι το 2017, του οποίου η απεργία πείνας για 52 ημέρες νίκησε, με αποτέλεσμα να μεταφερθεί σε άλλη φυλακή. Η καταστολή ωστόσο και τα βασανιστήρια ενάντια στους αγωνιστές είναι πολύ άγρια, γεγονός που προκαλεί με τη σειρά του νέες αντιδράσεις.

Οι απεργοί πείνας Tahsin Sağatlıci, Gürkan Türkoğlu, Hüseyin Özen απήχθησαν για να σιτιστούν υποχρεωτικά, εξέλιξη που προκάλεσε τις αντιδράσεις άλλων κρατουμένων που προειδοποίησαν πως θα ξεκινήσουν κι αυτοί απεργία πεί-

δημοκρατικά δικαιώματα

Αθώος ο Νίκος Ρωμανός «Συγγνώμη» που έμεινες... 17 ολόκληρους μήνες στη φυλακή!

Υστερα από προφυλάκιση 17 μηνών, αθώωθηκε την Παρασκευή 24/4 απ' το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων ο Νίκος Ρωμανός, γιατί «δεν προέκυψαν επαρκή στοιχεία ενοχής του» (sic) για τις κατηγορίες «συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση» και «κατασκευής εκρηκτικών», στη δίκη της λεγόμενης υπόθεσης της έκρηξης στο διαμέρισμα της πολυκατοικίας στους Αμπελόκηπους. Κατηγορίες που βασίστηκαν σε... «τμήμα δακτυλικού του αποτυπώματος» που βρέθηκε σε μια... «σκισμένη και φθαρμένη σακούλα» (σε κινητό και μεταφερόμενο αντικείμενο, δηλαδή) στο διαμέρισμα όπου έγινε η έκρηξη. Για πολλοστή φορά γίναμε μάρτυρες μιας -φανερά κακοστημένης, μάλιστα- σκευωρίας του αστικού κράτους ενάντια σε ανθρώπους που στοχοποιήθηκαν για το φρόνημά και για το παρελθόν τους, σαν τον Νίκο Ρωμανό.

Συμμαθητής και φίλος του δολοφονημένου απ' την αστυνομία Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, αναρχικός και καταδικασμένος για την υπόθεση του Βελβεντού σε 6 χρόνια φυλακή, μέχρι την αποφυλάκισή του το 2019. Βέβαια το «μήνυμα» που επιδιώκουν να περάσουν σήμερα οι επικυρίαρχοι, για να τρομοκρατήσουν τον λαό και τη νεολαία -αυτοί είναι ο πραγματικός τους στόχος- είναι βαθύτερο και ανάλογο του επιπέδου που έχει φασιστικοποιηθεί η

κυρίαρχη πολιτική: Στήνουμε μια σκευωρία, ακόμα και πρόχειρα και με «κακοτεχνία» (τι πειράζει; εμείς έχουμε το μαχαίρι, εμείς και το πεπόνι) με βάση έστω και ένα μηδενικής «πειστικότητας» στοιχείο, τον (προ)φυλακίζουμε για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, τον σέρνουμε σε μια «κούφια» δίκη (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.» 1005) και τελικά τον αθώωνουμε.

Αυτή η «εικόνα» στέλνει το μήνυμα: Εμείς που κυριαρχούμε και οι μηχανισμοί μας μπορούμε να ταλαιπωρούμε όποιον κρίνουμε, για όσο και όποτε κρίνουμε, χωρίς «ενοχοποιητικά στοιχεία» και να του καταστρέψουμε τη ζωή, γι' αυτό «καθίστε στα αβγά σας»! Υπάρχει, όμως, απάντηση σε τέτοιου είδους μεθοδεύσεις! Κι αυτή βρίσκεται στην όσο περισσότερο πλατιά λαϊκή απεύθυνση για κινητοποίηση, καταγγελία, αποκάλυψη και μαζική απαίτηση για απελευθέρωση/αθώωση. Μια απεύθυνση στους απλούς ανθρώπους του λαού, στους φτωχούς, στους εργαζόμενους, στους άνεργους, στη νεολαία και όχι «περιθωριακή» ή «επιλεκτική». Μαζί με τον Ρωμανό αθώωθηκαν άλλοι δύο κατηγορούμενοι, επίσης «λόγω αμφιβολιών», ενώ βαριές ποινές επιβλήθηκαν στις δύο νέες γυναίκες.

νας. Δεν λείπει η κακομεταχείριση συγγενών των πολιτικών κρατουμένων. Τις τελευταίες ημέρες, η υγεία του Gürkan Türkoğlu επιδεινώθηκε πολύ (παρουσίασε απώλεια συνείδησης και λοιμώξεις), γι' αυτό αναγκάστηκε να τη σταματήσει. Εκφράζονται, όμως, και άλλες αντιδράσεις απ' τους κρατούμενους, όπως η άρνηση να φορούν στο πέτο «ταμπελάκια» (κατά τα ναζιστικά πρότυπα), ενώ 38 απεργοί πείνας έχουν κερδίσει τη μεταφορά τους σε άλλου τύπου φυλακές.

Το ελάχιστο που μπορεί να κάνει ο λαός μας απέναντι σ' αυτή την κατάσταση είναι να εκδηλώσει την αλληλεγγύη του στους αγωνιστές αυτούς, να εναντιωθεί στη στοχοποίηση των πολιτικών προσφύγων στη χώρα μας -μια στοχοποίηση που είναι συχνή και συνεχής τόσο απ' τις ελληνικές και τις τουρκικές αρχές όσο κι απ' τα αμερικάνικα ιμπεριαλιστικά αφεντικά- και να προβάλει τη φιλία, την αλληλεγγύη και τα κοινά συμφέροντα των λαών Ελλάδας-Τουρκίας-Κύπρου-Κουρδιστάν.

...και σύλληψη 110 τούρκων ανθρακωρύχων που έκαναν απεργία πείνας

Μετά από πορεία 9 ημερών και 200 χιλιομέτρων απ' την περιοχή του Εσκή Σεχίρ μέχρι την Άγκυρα, 110 τούρκοι ανθρακωρύχοι που ζητούσαν την καταβολή των δεδουλευμένων τους ή αποζημιώσεων απόλυσης απ' την εταιρεία Doguk Mining ξεκίνησαν στις 20/4 απεργία πείνας έξω απ' το υπουργείο Ενέργειας. Την επόμενη ημέρα τους συνέλαβαν, σύμφωνα με καταγγελία του Ανεξάρτητου Συνδικάτου Ανθρακωρύχων (Bagimisisiz Maden-Is). Νωρίτερα, οι δυνάμεις καταστολής τους αντιμετώπισαν με χημικά. Ο καπιταλισμός και η ταξική επίθεση έχει τους ίδιους εχθρούς και στόχους, είτε βρισκόμαστε στην Τουρκία είτε στην Ελλάδα: την εργατική τάξη και το λαό.

Κολαστήριο...

Για μια ακόμα φορά επιβεβαιώνεται ο χαρακτηρισμός αυτός για τα κέντρα κράτησης προσφύγων και μεταναστών. Σύμφωνα με δημοσίευμα της «Εφημερίδας των Συντακτών» (27/4), 700 πρόσφυγες απ' την Αίγυπτο, το Μπανγκλαντές και το Σουδάν κρατούνται στη Σιντική Σερρών πλήρως απομονωμένοι, σε «δομή» που βρίσκεται στα βουνά των συνόρων, για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, σε συνθήκες απόλυτης εξαθλίωσης και καταπίεσης. Απαγορεύεται να βγουν έξω, απαγορεύονται οι επισκέψεις (πλην κάποιων ΜΚΟ), φυλάσσονται από ΜΑΤ και ΟΠΚΕ, ενώ οι αιτήσεις χορήγησης Ασύλου που έχουν κάνει έχουν απορριφθεί (σε πρώτο ή δεύτερο βαθμό) για τους περισσότερους.

Ζουν σε κοντέινερ, σε πτέρυγες που χωρίζονται με συρματοπλέγματα, ενώ έχει απαγορευτεί στο προσωπικό της «δομής» ακόμα και να τους μιλάει! Σαν να μην έφταναν αυτά, υπάρχουν ελλείψεις σε βασικά είδη (σεντόνια, κλινοσκεπάσματα, τρόφιμα, καθαρό νερό, φάρμακα) και φυσικά η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη είναι ανύπαρκτη. Τους επιβάλλονται μέτρα «πειθαρχικού χαρακτήρα», βασανισμοί, ψυχολογική πίεση, ενώ δεν λείπουν και απόπειρες αυτοκτονίας. Όντως, οι μετανάστες είναι της Γης οι κολασμένοι...

Οι εχθροί ηττήθηκαν! Οι λαοί το έμαθαν;

Από την πρώτη στιγμή της εκδήλωσης της εγκληματικής επίθεσης των ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν αναδείχθηκε η ανάγκη καθάρης τοποθέτησης απέναντι στον καταγισμό της αντιδραστικής προπαγάνδας και τις κραυγές των απολογητών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σιωνισμού. Κάθε απόπειρα σε αυτή την κατεύθυνση είχε να αντιμετωπίσει τη λύσσα των εγχώριων εκπροσώπων του συστήματος της εξάρτησης, που έχοντας στρατευθεί ενεργά στη «σωστή πλευρά της ιστορίας», με απροκάλυπτη αμερικανοδουλία, λίγο-πολύ απαιτούσαν από όποιον καταδίκασε την ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αμερικάνων πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης και υποταγής στο δυτικό αφήγημα περί «επέκτασης της δημοκρατίας» και «απελευθέρωσης του Ιράν από τους σκοταδιστές».

Τα πράγματα ήταν και είναι εξαιρετικά απλά για όποιους επιδιώκουν να στέκονται από τη σκοπιά των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων: ταξική-αντιιμπεριαλιστική γραμμή πάλης μπορεί να υπάρξει μόνο στη βάση της αποφασιστικής καταγγελίας των ιμπεριαλιστικών και σιωνιστικών εγκλημάτων, της αλληλεγγύης στο λαό του Ιράν, του Λιβάνου, της Παλαιστίνης και σε κάθε λαό της περιοχής που ματώνει από την επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους, χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις.

Μια τέτοια θεώρηση μπορεί και ξεχωρίζει σε κάθε φάση την κύρια αντίθεση από τις δευτερεύουσες αντιθέσεις. Δεν μπερδεύεται από την άποψη που έχει για το κατεστημένο της χώρας που έχει βάλει στο στόχαστρο ο ιμπεριαλισμός και δεν χρειάζεται προαπαιτούμενα για την έκφραση της στήριξης στο λαό που δέχεται επίθεση, μιας και είναι σαφές ότι οι λαοί δεν ταυτίζονται με τις άρχουσες τάξεις, τα κράτη και τις κυβερνήσεις τους. Γι' αυτό και αναγνωρίζει τους ίδιους τους λαούς ως υποκείμενα πάλης, που καλούνται να αναλάβουν πρωταγωνιστικό ρόλο και να δημιουργήσουν ρωγμές στα φιλοπόλεμα σχέδια των κυρίαρχων, στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις και στη φιλία και την αλληλεγγύη της εργατικής τάξης και των λαών της περιοχής και του υπόλοιπου κόσμου.

Ωστόσο, δεν είναι λίγοι οι αγωνιστές που κατά καιρούς μπερδεύονται... από την ανάποδη και απέναντι στην ιδεολογική-πολιτική επίθεση των ντόπιων ιθυνόντων και των αφεντικών τους πιστεύουν πως η απάντηση βρίσκεται στο να σηκώσουν ιρανικές σημαίες και να εξομοιώσουν το λαό του Ιράν με ένα καθεστώς που αναγνωρίζουν ότι είναι αντιδραστικό και κινείται ενάντια στα συμφέροντά του. Συμβάλλει στη σύγχυση και η αδυναμία να διακριθεί αυτή η περίπτωση από τις παλαιστινιακές σημαίες που ανεμίζουν στις διαδηλώσεις, σύμβολα ενός λαού που δεν έχει ακόμα κράτος και παλεύει να κατακτήσει την εθνική του υπόσταση.

Βέβαια, όσον αφορά τη στάση μιας σειράς από δυνάμεις της ποικιλώνυμης αριστεράς, μπορούμε να πούμε ότι δεν πρόκειται για ένα «αθώο» μπερδεμα, αλλά για ευθεία συνέπεια της αντίληψής τους για τον κόσμο. Η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος επέτρεψε να επανέλθει από την αφάνεια μια πληθώρα απόψεων άρνησης της ιμπεριαλιστικής διάστασης του συστήματος και ταξικής συνεργασίας, από τα θεωρήματα του υπεριοιμπεριαλισμού και της παγκοσμιοποίησης που αποδέχτηκαν πρόθυμα ρεβιζιονιστές, νεορεφορμιστές και τροτσκί-

στές μέχρι τις ποικίλες εκδοχές της αντιιμπεριαλιστικής θεωρίας των τριών κόσμων, που εξακολουθεί να αποτελεί οδηγό της σκέψης δυνάμεων που αναφέρονται στον μαρξισμό-λενισμό.

Βασική πηγή σύγχυσης, φυσικά, αποτελεί η προσέγγιση του ΚΚΕ, ακόμα και αν εκ πρώτης όψεως κάτι τέτοιο δεν γίνεται φανερό. Η ηγεσία του καυχείται σε όλους τους τόνους, άλλωστε, ότι έχει κρυστάλλινη τοποθέτηση και κάνει τα πάντα για να παρουσιάσει τις κατασκευές της τόσο πιο ταξικές όσο περισσότερο τις εμφανίζει ως «απαλλαγμένες» από αναφορές στην αντιιμπεριαλιστική πάλη και την εξάρτηση.

Για το ΚΚΕ, λοιπόν, μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία, στο Ιράν διεξάγεται άλλος ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος! Ποια στρατόπεδα αντιπαράθεσης, όμως, και ποιες είναι οι στρατηγικές συμμαχίες που συγκροούνται; Βάσει της οικονομιστικής ανάλυσης για τον κόσμο, που βλέπει στην παρούσα φάση διαπραγματεύσεις για το ειρηνικό μοίρασμα της λείας στο ουκρανικό μέτωπο και αγώνα των ΗΠΑ με την... Κίνα για την πρωτοκαθεδρία, αδυνατεί να αντιληφθεί και υποτιμά το τι θα σημαίνει για τους λαούς η κλιμάκωση της ιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης ως το επίπεδο της γενικευμένης αναμέτρησης, για την οποία οι κυρίαρχοι προετοιμάζονται. Αφού δεν είμαστε πλέον στην εποχή του ιμπεριαλισμού, αλλά των «επιχειρηματικών ομίλων», ιμπεριαλιστικός πόλεμος για το ΚΚΕ σημαίνει το πολύ πολύ μια περιφερειακή εμβέλεια σύγκρουση, για την οποία αναζητείται ένα γρήγορο κλείσιμο για να ακολουθήσουν... οι μπίζνες των μονοπωλίων.

Ο τρόπος με τον οποίο διάβασαν άλλες δυνάμεις την εύθραυστη εκκευρία στο Ιράν, στην οποία οδηγήθηκαν οι ΗΠΑ κάτω από το βάρος των στρατηγικών τους αδιεξόδων, δεν είναι λιγότερο αλλοπρόσαλλος! Έτσι, για άλλη μια φορά πανηγυρίζουν για νίκες των λαών, με τους λαούς να μην έχουν ακόμα καταφέρει να συγκροτήσουν τη δικιά τους απάντηση.

«Γιατί αποδείχθηκε ότι η τόλμη και η ισχύς των ιρανικών όπλων ανέδειξαν στην ανθρωπότητα τα πηλίνα πόδια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, γιατί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός από γενική άποψη είναι μια χάρτινη τίγρης», μας πληροφορεί στην ανακοίνωσή της η Πα-

ρέμβαση, αφού πρώτα έθεσε το κορυφαίο δίλημμα, απαύγασμα της... αντιιμπεριαλιστικής σκέψης: «ή με τους φονιάδες ή με τους μουλάδες». Το να είναι κάποιος με το λαό του Ιράν χωρίς να δοξάζει μια πολεμική μηχανή υποστηριζόμενη σε μεγάλο βαθμό από τους ιμπεριαλιστές της Ρωσίας και της Κίνας είναι μάλλον κάτι που συνιστά υπαναχώρηση από την αντίθεση στο ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ, σύμφωνα με τέτοιες τοποθετήσεις.

Σε πλήρες διαζύγιο με την πραγματικότητα που ισχύει και μετά την εκκευρία, ανακαλύπτεται, μάλιστα, και «μια ανάσα για την Παλαιστίνη αλλά και για όλους τους λαούς του πλανήτη», ενώ είναι σαφές ότι οι σιωνιστές συνεχίζουν τη γενοκτονία και προχωρούν σε μαζικές σφαγές στο Λίβανο εν μέσω εκκευρίας και ακριβώς λόγω της φύσης αυτής της εκκευρίας ως μέσου πίεσης για λογαριασμό των «στριμωγμένων» αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Για «μια νέα ελπιδοφόρα μέρα στον αγώνα για πατρίδα, ανεξαρτησία και ελευθερία» κάνει λόγο σε ανάλογο μήκος κύματος στην ανακοίνωσή του το Μ-Λ ΚΚΕ. Και χωρίς να θέλουμε εδώ να προχωρήσουμε σε εκτιμήσεις για ένα ζήτημα όπως της εκκευρίας, που είναι ακόμα ολοφάνερα υπό διαμόρφωση, οφείλουμε να θέσουμε το ερώτημα: Άραγε, μετά από όλα αυτά, χρειάζεται τελικά το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα των λαών; Μήπως τελικά δεν είναι οι λαοί αυτοί που με τη συγκρότηση της πάλης τους θα υψώσουν αναχώματα στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα και θα ανοίξουν δρόμους ανεξαρτησίας και ελευθερίας, αφού τα αντιδραστικά εξαρτημένα κράτη μπορούν κάλλιστα να παίξουν αυτόν τον ρόλο;

Και επειδή κάποιοι αρέσκονται σε ιστορικούς (αδόκιμους) παραλληλισμούς: άραγε με τέτοιους όρους ανάθεσης της αρμοδιότητας τοποθετήθηκαν οι κομμουνιστές στην Ελλάδα το 1940; Πώς μπορεί να σταθεί η σημερινή περίπτωση, που χαρακτηρίζεται ως «νίκη», δίπλα σε νίκες όπως αυτή της ένοπλης πάλης του βιετναμέζικου λαού ή, για να έρθουμε στα πιο πρόσφατα, με το βάλτωμα που προκάλεσε στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό η ιρακινή αντίσταση;

Αξίζει να αναρωτηθούμε, επίσης, και για το εξής: το σημερινό μακελειό στην περιοχή δεν ήταν ακριβώς αυτό που

ακολούθησε την αποτυχία των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν το 2021; Τελικά, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές λούφαξαν στο καβούκι τους, όπως προέβλεπαν κάποιοι, ή κινήθηκαν ακόμα πιο τυχοδιωκτικά και επιθετικά; Επιπρόσθετα, η διάσωση του καθεστώτος Άσαντ από τον ρώσικο ιμπεριαλισμό το 2015 έφερε ειρήνη και ευημερία στο συριακό λαό ή στη βάση της αδυναμίας των μαζών να βγουν στο ιστορικό προσκήνιο προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερες διαιρέσεις και αποσταθεροποίηση, σε μια προσπάθεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να ανακτήσει το χαμένο έδαφος, με κατάληξη τον Αλ-Τζολάνι;

Σύμφωνα με κάποιες απόψεις, από ό,τι φαίνεται, οι λαοί έχουν ανάγκη από προστάτες! Οι λαοί μπορούν να νικήσουν μόνο αν έχουν από πίσω τους ισχυρά στηρίγματα, όπως η Ρωσία και η Κίνα, και η συγκρότησή τους σε αυτόνομη-ταξική βάση δεν είναι απαραίτητα προϋπόθεση για την ήττα των εχθρών τους.

Υπάρχει, πάντως, και η τοποθέτηση της ΟΚΔΕ, που το... απογείωσε, βλέποντας στην ιστορική κρατική συγκρότηση του Ιράν την ενσάρκωση της «διαρκούς επανάστασης» του Τρότσκι και πληροφορώντας μας για τη διατριβή του δολοφονημένου Λαριτζανί στην... καντιανή μεταφυσική. Τέτοιου βάθους ταξική ανάλυση ενός καθεστώτος από μια τροτσκιστική προσέγγιση που υποτίθεται ευαγγελίζεται «καθαρές επαναστάσεις»!

Και για να κλείσουμε αυτή την αναφορά: επιμένουμε στο χαρακτηρισμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ως «στριμωγμένου θηρίου». Οι αποτυχίες και οι αναδιπλώσεις του, με δεδομένη την αναντιστοιχία στόχων και μέσων που διαθέτει, τη σχετική του αποδυνάμωση έναντι των ανταγωνιστών και των «συμμάχων» του δεν θα τον κάνει λιγότερο αδίστακτο προς τους λαούς. Μέσα από φρακαρίσματα, αδιέξοδα, εσωτερικούς διχασμούς, θα συνεχίσει στο δρόμο της εκστρατείας πολέμου που έχει κηρύξει σε όλον τον πλανήτη! Από κοινού με τους ιμπεριαλιστές της Ρωσίας και της Κίνας, στη βάση του παροξυσμού των ανταγωνισμών τους, θα συνεχίσει να πρωτοστατεί στην αιματοβαμμένη πορεία προετοιμασίας των όρων ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Μόνο οι λαοί μπορούν να βάλουν φραγμό σε αυτήν την εφιαλτική διαδρομή!

Η Απριλιανή δικτατορία του 1967 και ο φασισμός σήμερα

Στις 21 Απρίλη συμπληρώθηκαν 59 χρόνια από την επιβολή του φασιστικού στρατιωτικού πραξικοπήματος που αποτέλεσε και την απαρχή της επτάχρονης δικτατορίας των συνταγματαρχών. Ένα πραξικόπημα που οργανώθηκε και εκτελέστηκε από αντικομμουνιστές στρατιωτικούς, πράκτορες των ΗΠΑ και της CIA μέσα στον αστικό στρατό, με σημαντική και κυρίως προβοκατόρικη δράση για δύο τουλάχιστον δεκαετίες. Ένα πραξικόπημα που αγκάλιασε και στήριξε η ντόπια πλουτοκρατία βλέποντας στους χουντικούς συνταγματάρχες και την «σωτήρια επανάσταση» την απάντηση του συστήματος στον κίνδυνο του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Ένα πραξικόπημα που πέρα από τους στόχους στο εσωτερικό της χώρας είχε ευρύτερους στόχους στην περιοχή της Νοτιανατολικής Μεσογείου και ιδιαίτερα την ενίσχυση των ΗΠΑ και του NATO στον ανταγωνισμό τους με τον σοσιαλιμπεριαλισμό του παλινорθωμένου καπιταλισμού της ΕΣΣΔ.

Οι αυταπάτες και η διάλυση που είχε επιβάλει στο λαϊκό κίνημα η κυριαρχία της ρεφορμιστικής αριστεράς και το «νέο πνεύμα» του ρεβιζιονισμού είχαν σαν αποτέλεσμα την εύκολη επικράτηση του στρατιωτικού πραξικοπήματος και το αμείλικτο κυνήγι των εργατικών-λαϊκών οργανώσεων και των αγωνιστών της Αριστεράς. Αυτή η εύκολη επικράτηση δημιούργησε και τον μύθο της λαϊκής αποδοχής της δικτατορίας που ακόμα διακινούν μέχρι τα σήμερα οι φασίστες απόγονοί τους. Ενώ η πραγματικότητα ήταν ότι γέμισαν οι φυλακές και τα ξερονήσια από χιλιάδες αγωνιστές και όσοι δεν πιάστηκαν είτε πέρασαν στην παρανομία είτε διέφυγαν στο εξωτερικό.

Βασικό χαρακτηριστικό της ταυτότητας των ακροδεξιών και φασιστικών οργανώσεων της περιόδου πριν την εκτέλεση του πραξικοπήματος αποτέλεσε η σύνδεση και η καθοδήγησή τους από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα επικυριαρχίας από την μία πλευρά και η κάλυψή τους

από το αστικό κράτος από την άλλη. Είτε απευθείας στους κόλπους του, είτε σε παρακρατικές - παραστρατιωτικές ομάδες και οργανώσεις που δρούσαν με την πλήρη ανοχή των κρατικών μηχανισμών. Η ιδεολογία τους αντικομμουνιστική - εθνικιστική με προμετωπίδα την «προστασία του έθνους από τον κομμουνιστικό κίνδυνο». Μεγάλο εργαστήριο της μαζικής συγκρότησής τους αποτέλεσε η περίοδος της κατοχής, στο πλευρό των κατοχικών δυνάμεων του φασισμού - ναζισμού ενάντια σε ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ και στην περίοδο μετά τον Δεκέμβρη του 1944 και το τέλος του εμφυλίου το 1949 όταν η αμερικανοκρατία στην χώρα μας έστησε ιμάντες άμεσης ανταπόκρισης στις εντολές και τους στόχους της.

Η πτώση της χούντας τον Ιούλη του 1974 κάτω από το βάρος της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, που προκάλεσε το πραξικόπημα στο νησί ενάντια στον Μακάριο, που εξυφάνθηκε και οργανώθηκε από την Αθήνα με την άμεση επίβλεψη των ΗΠΑ, αποτέλεσε ένα μεγάλο χτύπημα για τις φασιστικές δυνάμεις. Καθώς ξεσκέπασε τον πραγματικό τους ρόλο σαν πιστά μαντρόσκυλα των ιμπεριαλι-

στών, που δεν διστάζουν να πουλάνε την πατρίδα τους στα ξένα συμφέροντα. Από την μία η εξέγερση του Νοέμβρη το 1973 και από την άλλη η Κύπρος αποτέλεσαν βασικούς παράγοντες της περιθωριοποίησης των ακροδεξιών - φασιστικών δυνάμεων και της αντιδραστικής ιδεολογίας τους μέσα στο λαό.

Το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα και οι ιμπεριαλιστές επικυρίαρχοι δίκασαν και καταδίκασαν τους πρωταγωνιστές του χουντικού πραξικοπήματος από την μία για να εκτονώσουν την λαϊκή οργή και αγανάκτηση και από την άλλη για να στηρίξουν τον συμβιβασμό της μεταπολίτευσης ανάμεσα σε ντόπια άρχουσα τάξη, ΗΠΑ και Ευρώπη. Όμως δεν προχώρησαν σε ένα ριζικό ξερίζωμα των στελεχών της δικτατορίας είτε σε στρατό και αστυνομία είτε στον χώρο της εκπαίδευσης και της δημόσιας διοίκησης. Προσάτεψαν τις εφεδρείες του συστήματος για να τις αξιοποιήσουν προς κάθε κατεύθυνση όταν οι συνθήκες το απαιτήσουν.

Η νέα περίοδος της ανόδου των φασιστικών δυνάμεων συνδέεται με τις καταρρεύσεις του 1989-1991 στις χώρες

του παλινорθωμένου καπιταλισμού όταν το παγκόσμιο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα κήρυξε το «τέλος του κομμουνισμού» και πυροδότησε μία νέα κλιμάκωση της επίθεσης στην εργατική τάξη και τους λαούς. Μέσα στο αντιδραστικό πλαίσιο που δημιουργήθηκε και το οποίο λειτούργησε σαν κέλυφος προστασίας, οι μαύρες δυνάμεις του συστήματος επανεμφανίζονται ντυμένες το «αντισυστημικό» προσωπείο. Στην χώρα μας παραμένουν στο περιθώριο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής αλλά μέσα στο αστικό πολιτικό σύστημα και τους μηχανισμούς του αστικού κράτους όλο και δυναμώνουν οι ακροδεξιές - φασιστικές λογικές είτε με αφορμή τους πρόσφυγες και τους μετανάστες είτε «εθνικά ζητήματα» (Μακεδονικό). Και όταν ξέσπασε η οικονομική κρίση που έφερε φτώχεια και εξαθλίωση σε πλατιά λαϊκά στρώματα αλλά και οικονομική - κοινωνική καταβύθιση σε μεγάλα τμήματα μεσοστρωμάτων, οι φασίστες εμφανίζονται στο προσκήνιο τόσο στους δρόμους όσο και στην πολιτική ζωή ενάντια στο εργατικό - λαϊκό κίνημα. Με πλήρη κάλυψη από τους κρατικούς μηχανισμούς και άπλετη στήριξη από τα συστημικά ΜΜΕ οι φασίστες της ΧΑ αναλαμβάνουν τον ρόλο δύναμης κρούσης και καταστολής ενάντια σε εργατικές - λαϊκές οργανώσεις και αγωνιστές με στόχο να ανακόψουν την άνοδο του κινήματος και να στρέψουν τις πολιτικές εξελίξεις σε ακόμα πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Τα εγκλήματά τους μένουν στο απυρόβλητο μέχρι το αστικό πολιτικό σύστημα και οι ιμπεριαλιστές επικυρίαρχοι αποφασίζουν την «απόσυρσή» τους καθώς θεωρούν ότι έχουν επιτελέσει τους σκοπούς για τους οποίους ενισχύθηκαν.

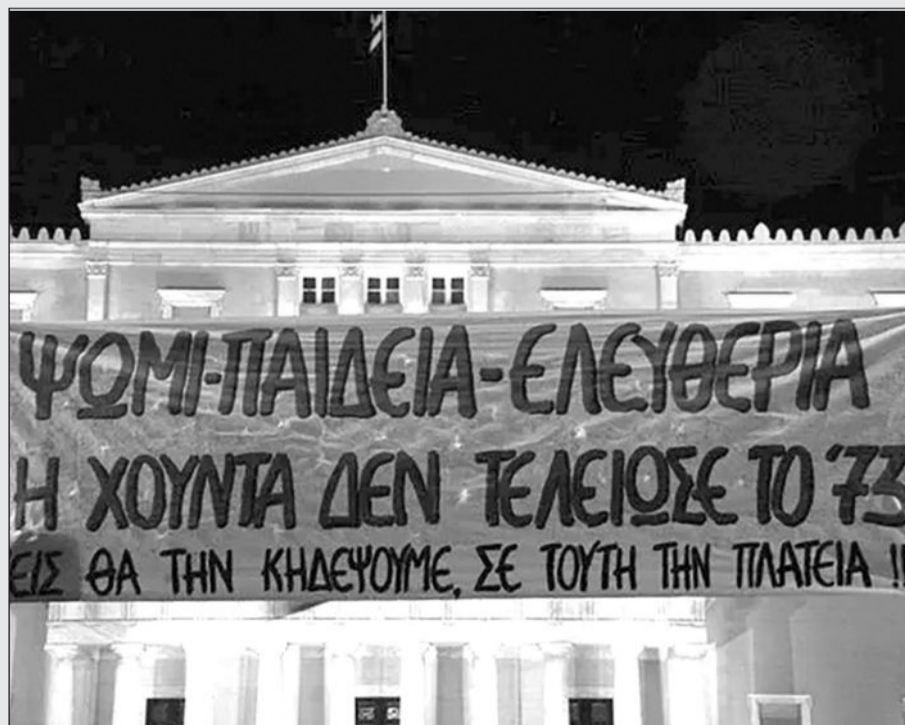
Τα ακροδεξιά κόμματα και οι φασιστικές ομάδες συνεχίζουν να δρουν με τους ίδιους στόχους και την ίδια αντιδραστική ιδεολογία των προγόνων τους καθώς αποτελούν γέννημα - θρέμμα του ίδιου συστήματος και τα συμφέροντά του υπερασπίζονται.

Για το σύνθημα «Η Χούντα δεν τελείωσε το '73»

Πριν λίγες ημέρες συμπληρώθηκαν 59 χρόνια από το φασιστικό πραξικόπημα του 1967 που κατέρρευσε τον Ιούλη του 1974. Το τι ακριβώς συνέβη από κοινωνική και πολιτική άποψη με το πραξικόπημα και τι επακολούθησε μετά την κατάρρευσή του, δεν εκτιμάται με τον ίδιο τρόπο από όλες τις πολιτικές δυνάμεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το σύνθημα «η Χούντα δεν τελείωσε το '73» (στην όποια παραλλαγή του: «ψωμί, παιδεία, ελευθερία...» ή «σε κάθε γωνία υπάρχει αστυνομία...»), που προβάλλεται από δυνάμεις της αριστεράς και της αναρχοαυτονομίας.

Η δεύτερη παραλλαγή εντοπίζει το πρόβλημα στην αστυνομοκρατία, ενώ η πρώτη εκφράζει μια γενικότερη πολιτική προσέγγιση και αποτέλεσε βασικό σύνθημα σχεδόν όλων των πολιτικών δυνάμεων που συμμετείχαν στο λεγόμενο κίνημα των πλατειών την περίοδο των μνημονίων.

Την περίοδο εκείνη, αριστερές πολιτικές δυνάμεις που πριν από λίγο μιλούσαν για την «ισχυρή Ελλάδα που

εξορμούσε στα Βαλκάνια», πέρασαν στην άλλη άκρη, μιλώντας για «Ελλά-

δα-προτεκτοράτο της Τρόικας» και για «χούντα των αγορών», τονίζοντας ότι

«τα σύγχρονα πραξικοπήματα δεν τα κάνουν συνταγματάρχες με τανκς, αλλά τεκνοκράτες». Μια παράλληλη εκδοχή περιέγραφε τα πράγματα σαν «μια νομιμοποιημένη δικτατορία της ανάγκης», η οποία επιβλήθηκε «χωρίς στολές, χωρίς βασανιστήρια, χωρίς αίμα, χωρίς φυλακές», απλώς με τη δημιουργία του «νέου ελεγχόμενου και αδιάφορου ανθρώπου».

Στην περίοδο της πανδημίας είχαμε μια νέα έξαρση αυτού του αφηγήματος σε σχέση με τις απαγορεύσεις, την τρομοκρατία και τους υποχρεωτικούς εμβολιασμούς. Μάλιστα στη βάση αυτών των εξαναγκασμών βγήκαν στο προσκήνιο διάφορες καλυμμένες ή φανερές φασιστικές ομάδες για να υποστηρίξουν ότι η πραγματική χούντα είναι αυτή (του Μητσοτάκη, της νέας τάξης κλπ) και όχι των συνταγματάρχών!!

Αλλά, σε σχέση με το παραπάνω σύνθημα, υπάρχει και η τελείως αντίθετη πλευρά. Αυτή, των αστικών πολιτικών δυνάμεων και των πάσης φύσης υποστηρικτών (και υποτακτικών) του συστήματος, που ισχυρίζεται ότι τον

Ελληνοτουρκικά

Νέα επεισόδια στην αντιπαράθεση

Σειρά γεγονότων του τελευταίου διαστήματος επιβεβαιώνουν την κόντρα μεταξύ Αθήνας και Άγκυρας. Δίπλα στον μόνιμο τουρκικό πονοκέφαλο της 3μερούς Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, που προώθησαν και κατευθύνουν οι ΗΠΑ, νέα συμβάντα ανεβάζουν την διπλωματική αλλά και την επί του πεδίου ένταση. Τίποτε δεν αφήνεται να πέσει κάτω, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά μια προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένων. Οι δύο ανταγωνιζόμενες άρχουσες τάξεις δείχνουν ότι δεν είναι διατεθειμένες να υποχωρήσουν στο ελάχιστο.

Η ανέλκυση ενός παλαιού τηλεπικοινωνιακού καλωδίου, που συνδέει τη Μασσαλία της Γαλλίας με το Πορτ Σάιντ της Αιγύπτου, έδωσε την αφορμή για να παρέμβει τουρκική φρεγάτα και να σταματήσει τις εργασίες ολλανδικού πλοίου για λογαριασμό αμερικανικής εταιρίας. Στην ουσία, επανήλθε το θέμα του τουρκοκυπριακού μνημονίου στην επίμαχη περιοχή που έχει μερικά οριοθετηθεί από Ελλάδα και Αίγυπτο (ανατολικά της Κρήτης και νότια της Κάσου, βορειοδυτικά της Αιγύπτου). Αίτημα της Τουρκίας είναι η λήψη σχετικής άδειας από αυτήν και η αναγνώριση της δικαιοδοσίας της. Η Ελλάδα θεωρεί τον χώρο αποκλειστικά δικής της αρμοδιότητας. Παρεμπιπτόντως, βγήκε στη δημοσιότητα αίτημα που υπέβαλαν οι υπουργοί ενέργειας Ελλάδας και Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων για την χρηματοδότηση του περιβόητου καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ (GSI).

Η 3μερής που επιχειρεί να αποκλείσει την Τουρκία από την νοτιοανατολική Μεσόγειο, αποτελεί κόκκινο πανί για την γείτονα. Αυτό τονίζεται και με αρκετά μη διπλωματικό τρόπο κάποιες φορές από την Άγκυρα. Σε συνδυασμό με τη συνολικότερη αναβάθμιση του σιωνιστικού κράτους, όπως αυτή αποτυπώνεται με τις στρατιωτικές εξελίξεις στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, δίνει νέα ώθηση στην

αντιπαράθεση Ισραήλ-Τουρκίας στο κυνήγι ρόλου περιφερειακής δύναμης. Ταυτόχρονα, επηρεάζει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, στο βαθμό που η στρατηγική σχέση Αθήνας-Ιερουσαλήμ δείχνει να αποτελεί μια μακρόχρονη επιλογή των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών που παρακάμπτει την Τουρκία. Κάποιοι αναλυτές κάνουν ευθέως λόγο για μοιρασμένους ρόλους από πλευράς ΗΠΑ: η Τουρκία προς βορειοανατολικά και το Ισραήλ στη Μέση Ανατολή.

Η σπουδή της αποστολής από ελληνικής πλευράς πολεμικών αεροσκαφών και φρεγατών στην Κυπριακή Δημοκρατία -όσο κι αν είναι ολοφάνερο ότι έγινε κατόπιν απόφασης των Αμερικάνων- με βάση τον πόλεμο ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, που απαντήθηκε με τουρκικές στρατιωτικές κινήσεις στα κατεχόμενα, όξυνε την αντιπαράθεση. Ολόκληρη η τουρκική πολιτική ηγεσία θεωρεί την σημερινή κατάσταση προσωρινή και τονίζει ότι, με την λήξη του πολέμου, θα πρέπει να επανέλθει στην περιοχή το status quo ante. Παράλληλα, κάνει συνεχείς κινήσεις εξευμενισμού των ΗΠΑ, όπως αυτή με τη μη ενεργοποίηση και χρήση των ρωσικών S-400, παρ' ότι δέχθηκε ιρανι-

κά πυρά και φαίνεται η ίδια να έχει ασθενές σύστημα αναχαίτισης, αλλά των αμερικανικών Patriot που μετακινήθηκαν σε αυτήν επί τούτου.

Οι αντικρουόμενες, εν πολλοίς, δηλώσεις του Αμερικανού πρέσβη στην Άγκυρα και της αμερικανικής ηγεσίας (πλην Τραμπ) αναφορικά με την προμήθεια ή μη από την Τουρκία των μαχητικών αεροσκαφών F-35 επιτείνουν την νευρικότητα της τουρκικής ηγεσίας. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η στροφή αποκλειστικά προς τα ευρωπαϊκά Eurofighters δεν θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Την ίδια στιγμή, η ελληνική πλευρά φαντασιώνεται «αέρα στα πανιά της» από αυτή την πολιτική των ΗΠΑ που, προς ώρας, αφήνει απέξω τη Τουρκία. Οι συστοιχίες patriot σε Κάρπαθο και Βόρεια Ελλάδα, η μετακόμιση πυροβολαρχίας στην Σαουδική Αραβία, η συμμετοχή με στρατιωτικό πλοίο στη Ερυθρά θάλασσα, θεωρούνται ως αναβάθμιση της αξίας χρήσης της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου, με τα ανάλογα οφέλη.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, δεν είναι καθόλου τυχαίες οι κόντρες σχετικά με την αλιεία που εκτείνονται σε ολόκληρο,

πλέον, το Αιγαίο πέλαγος. Στο προσκήνιο έχει έρθει η οριοθέτηση θαλάσσιων πάρκων από ελληνικής πλευράς που αμφισβητούνται έμπρακτα από την τουρκική. Όσο κι αν λέγεται ότι το θέμα είναι διαχρονικό, έχει αποκτήσει μια επικίνδυνη επικαιρότητα με την εμπλοκή τόσο αλιευτικών πλοίων όσο και σκαφών των λιμενικών των δύο χωρών. Μπορεί κάλλιστα ένα «επεισόδιο για το ψάρεμα» να οδηγήσει σε μια αντιπαράθεση που θα πάρει αναβαθμισμένα χαρακτηριστικά. Άλλωστε, θα είναι μόνο η αφορμή, αφού οι αιτίες τροφοδοτούνται διαρκώς με νέες κινήσεις κι από τις δύο πλευρές. Χρόνο με τον χρόνο, φαίνεται πως ισχυροποιείται η λογική και πρακτική της δύναμης της ισχύος, εξ ου και η κούρσα στρατιωτικών εξοπλισμών που καλά κρατεί. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η επανέναρξη των τουρκικών παραβιάσεων του ελληνικού εναέριου χώρου, των αναχαίτισεων και αερομαχιών, αρχής γενομένης από την πρόσφατη στρατιωτική εμπλοκή της χώρας μας στην Κύπρο. Η Συμφωνία των Αθηνών, καρπός των αμερικανονατοϊκών πιέσεων, υφίσταται «εν κινήσει» τροποποιήσεις. Μέσα στην πολιτική της εξάρτησης που εφαρμόζουν και οι δύο ολιγαρχίες του πλούτου, ιδιαίτερα μετά τον ασκό του Αιόλου που άνοιξαν στην ευρύτερη περιοχή, όλα είναι πιθανά.

Είναι φανερό ότι οι δηλώσεις τόσο της ελληνικής («αναβαθμίζουμε γεωπολιτικά το ρόλο μας») όσο και της τουρκικής ηγεσίας («δεν αποδεχόμαστε κανενός είδους τετελεσμένα») ρίχνουν τη αλλο λάδι στην αντιπαράθεση. Αν ήταν μια φορά επικίνδυνη για τους λαούς η κατάσταση, σήμερα -με την εμπλοκή και του Ισραήλ- γίνεται ακόμη πιο επικίνδυνη. Μα πιο πολύ, απειλούνται οι λαοί Ελλάδας και Τουρκίας από τις συνεχείς παρεμβάσεις των ιμπεριαλιστών (κύρια των Αμερικάνων) που χρειάζονται τις χώρες στρατευμένες στο άρμα τους. Θα το δεχτούν οι δύο λαοί;

Ιούλη του 1974 είχαμε «μια πραγματική δημοκρατική αλλαγή», και ότι από τότε και μετά έχουμε ένα διαφορετικό κοινωνικοπολιτικό καθεστώς, μια «σύγχρονη, φιλελεύθερη δημοκρατία». Φυσικά αυτή η πλευρά δεν κάνει τίποτε άλλο, από το να υπερασπίζεται το «έχει» της και να υποστηρίζει το σύστημα που τη θρέφει.

Ξαναγυρίζοντας στην αριστερή εκδοχή του συνθήματος, πρέπει να τονίσουμε ότι αυτό που στην ουσία αναδεικνύεται, είναι η άρνηση μιας ταξικής κοινωνικής προσέγγισης των πολιτικών εξελίξεων. Είναι η μη διάκριση ανάμεσα στο κοινωνικό καθεστώς και στην πολιτική του έκφραση. Ανάμεσα στη δικτατορία μιας τάξης και στην πολιτική μορφή με την οποία επιβάλλεται αυτή η δικτατορία στις υποτελείς τάξεις.

Η αστική τάξη (γενικά) καθώς κατοχυρώνεται ως κυρίαρχη τάξη, μαζί με την επιβολή των δικών της σχέσεων παραγωγής, συγκροτεί και το δικό της πολιτικό εποικοδόμημα, τη δικιά της μορφή διακυβέρνησης, που μπορεί να έχει διάφορες παραλλαγές, εξυπηρετεί όμως πάντα το συγ-

κεκριμένο κοινωνικό καθεστώς. Το κοινοβουλευτικό σύστημα αποδείχθηκε το πιο αποτελεσματικό από όλα, αφού δίνει την ψευδαίσθηση της εκπροσώπησης των λαϊκών τάξεων και μπορεί να λειτουργήσει ως αμορτισέρ των κοινωνικών αναταράξεων. Αλλά και ο κοινοβουλευτισμός, κάθε άλλο παρά είναι απαλλαγμένος από βία και κοινωνικούς καταναγκασμούς, στοιχεία σύμφυτα με κάθε εκμεταλλευτικό κοινωνικό σύστημα. Διαφέρει όμως από τον ανοιχτό φασισμό, όπου η εκμεταλλεύτρια τάξη είναι υποχρεωμένη (για διάφορους λόγους) να επιβάλλει τη δικτατορία της άμεσα χωρίς «δημοκρατικούς» μηχανισμούς διαμεσολάβησης και αποσυμφόρησης των λαϊκών αντιστάσεων. Γι αυτό και τέτοια καθεστώτα κάνουν τη δουλειά τους για κάποιο διάστημα και «αποχωρούν».

Αν θέλουμε να περιοριστούμε στη «δικιά μας» δικτατορία, αυτή εξεφραζε τις ανάγκες του συστήματος εξάρτησης με το οποίο η άρχουσα τάξη της χώρας έχει πλήρως συνδέσει τη δικιά της ύπαρξη. Η προ του '67 πολιτική αστάθεια με τον λαό στο

δρόμο, δεν ανταποκρινόταν στις ανάγκες και τις απαιτήσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, και έτσι επιβλήθηκε το πραξικόπημα. Κατ' αντίστοιχο τρόπο η εξέγερση του Νοέμβρη, το Κυπριακό, οι εσωτερικές αντιφάσεις και κάποιες διαφοροποιήσεις στους πυλώνες εξάρτησης, σήμαναν το τέλος της πολιτικής εκτροπής. Σε καμιά περίοδο όμως δεν θίχθηκαν ούτε οι σχέσεις εξάρτησης, ούτε οι σχέσεις εκμετάλλευσης.

Το μπλέξιμο που αναδεικνύεται με την προβολή του εν λόγω συνθήματος, δεν είναι ούτε αθώο, ούτε λεπτομέρεια. Το φασιστικό καθεστώς (η χούντα που δεν τελείωσε το '73), δεν είναι «ο μπάτσος σε κάθε γωνία», ούτε η ατιμωρησία των σκανδάλων ή η απεργία που βγαίνει παράνομη. Ούτε βέβαια η δημιουργία του «παθητικού ανθρώπου». Το φασιστικό καθεστώς, ως η πιο βίαιη και ωμή έκφραση πολιτικής διακυβέρνησης του κεφαλαίου, έχει πολύ ευρύτερες επιπτώσεις στο κίνημα και τους αγωνιστές.

Παράλληλα όμως, ως προς την τρέχουσα πολιτική πλευρά, η βασική συνέπεια μιας τέτοιας άποψης βρί-

σκεται στο ότι, καθώς δεν ανταποκρίνεται στην πραγματική πολιτική κατάσταση, δεν αναδεικνύει την ουσία των προβλημάτων και δεν θέτει τα αντίστοιχα καθήκοντα. Θα λέγαμε μάλλον ότι αυταπατάται για την δημοκρατικότητα της «αστικής δημοκρατίας», αφού τις βίαιες εκφράσεις της τις χρεώνει σε χούντες, και «αναζητάει» ένα «μη κουντικό καθεστώς», στη θέση αυτού που έχουμε σήμερα, που δεν θα επιβάλλει μνημόνια, δεν θα αφαιρεί εργασιακά-κοινωνικά-συνδικαλιστικά δικαιώματα, δεν θα δημιουργεί απαθείς εργαζόμενους και δεν θα φασιστικοποιεί την πολιτική ζωή. Μ' άλλα λόγια αναζητά μια «ουσιαστική δημοκρατία» χωρίς την ανατροπή της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Η χούντα λοιπόν τελείωσε το '73 (ή πιο σωστά το '74), αλλά συνεχίζουμε να έχουμε τη δικτατορία του κεφαλαίου και της εξάρτησης, με την κοινοβουλευτική της έκφραση σε όλο και πιο αντιδραστική και σάπια εκδοχή, που απαιτεί και την ανάλογη πολιτική εκτίμηση και δράση.

Στο «καλύτερο ΕΣΥ όλων των εποχών» Ασθενείς και εργαζόμενοι καταρρέουν και η ΠΟΕΔΗΝ λουφάζει

Στη γαλέρα του ΕΣΥ, οι εργαζόμενοι φτάνουν στα όριά τους, υπό τον ήχο των βεγγέρων του υπουργείου Υγείας για τις ανακαινίσεις κτιρίων και υποδομών. Τα εκατομμύρια που μοιράστηκαν στους διοικητές νοσοκομείων (και όχι μόνο) για να φτιαχτούν τα ντουβάρια, δεν ήταν αρκετά για να κρατήσουν στα πόδια τους τους εξαντλημένους υγειονομικούς. Με λίγες μέρες διαφορά, δύο γιατροί κατέρρευσαν από υπερκόπωση εν ώρα εργασίας, στο Ρέθυμνο και στην Καλαμάτα. Οι ελλείψεις προσωπικού και οι παραιτήσεις υγειονομικών έχουν οδηγήσει σε σκληρή εντατικοποίηση των συνθηκών εργασίας όσων απέμειναν, σε υπερεφημέρευση, σε κόψιμο ρεπό και αδειών.

Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο εργασίας, η κυβέρνηση και το υπουργείο έχουν βαλθεί με λύσσα να περάσουν και την αξιολόγηση των υπαλλήλων. Με φόντο το νέο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων, τις διώξεις των εκπαιδευτικών και τον κίνδυνο των απολύσεων αυτών που αντιστάθηκαν στην αξιολόγηση, προσπαθεί να υποτάξει και να πειθαρχήσει τους εργαζόμενους, που φτάνουν στα όριά τους για να «βγουν οι βάρδιες» την ίδια στιγμή που οι συνθήκες περιθάλψης είναι όλο και πιο βασανιστικές για τον λαό.

Ένα σύστημα υγείας, φορέα και αυτό της ταξικής επίθεσης του συστήματος, που γίνεται ολοένα και πιο εχθρικό στους ασθενείς αλλά και στους εργαζομένους του. Η νέα τροπολογία που ψηφίστηκε στη Βουλή για την παραπομπή ασθενή σε ειδικό γιατρό μόνο με παραπεμπτικό από «προσωπικό γιατρό», αποτελεί απόδειξη του περιορισμού της πρόσβασης στη δωρεάν περίθαλψη. Όσο κι αν θέλουν οι κύκλοι του υπουργείου να λένε ότι το μέτρο δεν αποτελεί gate-keeping, είναι αυτό ακριβώς που γίνεται. Περιορίζει την πρόσβαση των ασθενών σε ειδικούς γιατρούς (καρδιολόγους, γαστρεντερολόγους κλπ.), στους οποίους δεν θα μπορεί ο ασθενής να κλείνει απευθείας ραντεβού στις δημόσιες δομές, παρά μόνο αν τον παραπέμπει ο γενικός/προσωπικός γιατρός του. Πράγμα που είτε θα αναγκάζει τους ασθενείς να βάζουν το χέρι βαθιά στην τσέπη, είτε θα φτάνουν στον κατάλληλο γιατρό με καθυστέρηση. Το επιχείρημα, ότι αυτό συμβαίνει με επιτυχία σε όλη την Ευρώπη, είναι σαθρό, αφού η επιτυχία δεν αφορά την υγεία και τις ζωές των ασθενών, αλλά την «οικονομική ελάφρυνση» του συστήματος με κόστος ανθρώπινες ζωές. Ένα τέτοιο σύστημα υπηρετούν και τέτοιου είδους βελτιώσεις ονειρεύονται.

Για τον ίδιο λόγο προσπαθούν τεχνηέντως να μειώσουν τις αναμονές στα ραντεβού, με εντατικοποίηση της εργασίας ή με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Προσπαθούν, επίσης, να μη φαίνονται στις λίστες αναμονής χειρουργείων ασθενείς από προηγούμενα έτη, χρησιμοποιώντας voucher για ιδιωτικές κλινικές, από το Ταμείο Ανάκαμψης, του οποίου όμως τα λεφτά θα κοπούν τον Ιούνιο του 2026. Οπότε μετά θα μείνουν μόνο οι τσέπες των ασθενών σαν χορηγοί των απογευματινών και ιδιωτικών χειρουργείων, αφού έτσι κι αλλιώς οι λίστες αναμονής συνεχίζουν να είναι μεγάλες με βάση την έλλειψη γιατρών και προσωπικού.

Όλα αυτά συμβαίνουν ενώ ο εσμός που αναδεικνύεται από τον ανταγωνι-

σμό των ιμπεριαλιστικών αφεντικών στη χώρα, αποκαλύπτει μέσω της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας τα οικονομικά πάρτι που κάνουν τα στελέχη της κυβέρνησης στις πλάτες του λαού, ο οποίος στενάζει και περιορίζει τις ίδιες τις ανάγκες του προκειμένου να βγει ο μήνας. Οι αιχμές της Κοβέσι για καταγγελίες για διαφθορά και οικονομικά σκάνδαλα και για το σύστημα υγείας, παρ' όλο που δεν προκαλούν έκπληξη, αναδεικνύουν για άλλη μια φορά τη σαπίλα ενός συστήματος κι ενός πολιτικού προσωπικού που πάνω από την ανθρώπινη ζωή βάζει το κέρδος του.

Η ΠΟΕΔΗΝ μέσα σε όλα αυτά, όχι μόνο έχει αφήσει τους εργαζόμενους έρμαιοι στις ορέξεις της κυβέρνησης, αλλά της κάνει και πλάτες για να περάσει η αξιολόγηση αναίμακτα, αφού ουσιαστικά κλείνει την απεργία-αποχή. Την παρουσιάζει σαν προσωπική υπόθεση του καθενός, αναφέρει ότι δεν μπορεί να καλύψει κανέναν και, με τη γνωμοδότηση της νομικής της συμβούλου, ανοίγει το ζήτημα της εφαρμογής του νέου πειθαρχικού και των κυρώσεων σε όσους αρνηθούν την αξιολόγηση. Μάλιστα, μετά την ανακοίνωση της απεργίας-αποχής ως παράνομη από το δικαστήριο στις 20/04, η ΠΟΕΔΗΝ την τερματίζει κουνώντας το δάχτυλο στους εργαζόμενους!

Η ΠΟΕΔΗΝ ουσιαστικά δρα σαν λαγός της κυβέρνησης, για να ανοίξει το ζήτημα και να σπείρει την τρομοκρατία στους εργαζόμενους σχετικά με το τι θα πάθουν αν δεν αξιολογηθούν, ενώ τους αφήνει έκθετους. Δεν κάνει καμία αναφορά και προσπάθεια για συνελεύσεις και μαζικές διαδικασίες των σωματείων, μέσα από τις οποίες θα πρέπει οι εργαζόμενοι να συσπειρωθούν και να αγωνιστούν μαζικά ενάντια στην αξιολόγηση. Αυτό που ουσιαστικά κάνει η ΠΟΕΔΗΝ είναι ένας «συνδικαλισμός των δικαστηρίων», όπου κάθε απόφαση και κίνησή

της θα πρέπει να είναι σύμφωνη ή να «επιτρέπεται» από την κυβερνητική πολιτική. Μια στάση υποταγής που υπηρετεί ανοιχτά την επίθεση του συστήματος, απογοητεύει κι απομονώνει τους εργαζομένους και υπονομεύει κάθε προσπάθεια αντίστασης.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να περιμένουν τίποτα από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες τους και από τις παρατάξεις εξουσίας που τους ξεπουλάνε. Χρειάζεται να εμπιστευτούν μόνο τις δικές τους δυνάμεις και να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια.

Λέσβος

Αφορμή ο αφθώδης πυρετός για την καταστροφή κτηνοτρόφων και τυροκόμων

Την περίοδο πριν, αλλά και κατά τη διάρκεια του Πάσχα, στο νησί της Λέσβου είδαμε μεγάλες κινητοποιήσεις από τους κτηνοτρόφους. Ο λόγος είναι η πολιτική της αντιμετώπισης των κρουσμάτων αφθώδους πυρετού. Η συγκεκριμένη ασθένεια είναι ιδιαίτερα μεταδοτική στα ζώα εκτροφής, όπως και στην άγρια ζωή. Έτσι, πολύ γρήγορα αποδείχτηκε αυτό που όλοι φοβόντουσαν: από το ένα κρούσμα σε ένα χωριό, περάσαμε σε ανεξέλεγκτη επέκταση των κρουσμάτων σε όλο το νησί.

Όπως σε κάθε φυσική καταστροφή, το πρόβλημα δεν είναι η ίδια η καταστροφή, αλλά ο τρόπος που αντιμετωπίζεται. Έτσι, αυτοί που αποφασίζουν για τις ζωές μας, δηλαδή το σύστημα με την κυβέρνηση και τους φορείς του, έχουν αποφασίσει να επωφεληθούν από την κατάσταση και να ξεκληρίσουν τους κτηνοτρόφους. Δηλαδή, εφαρμόζουν κατά γράμμα την αντζέντα της ΕΕ, αφού το κράτος και οι φορείς του έτρεξαν να πάρουν την επιβεβαίωση από την ΕΕ για να δώσουν νομιμοποίηση στην πλήρη διάλυση της τυροκομίας. Διότι γνωρίζοντας ότι η παστερίωση του γάλακτος, που λαμβάνει χώρα για την τυροκόμησή του, καταστρέφει τον ιό κι έτσι δεν υπάρχει καμία επίπτωση στην κατανάλωση, το να επιβάλλεις τον αφανισμό της παραγωγής φαίνεται τουλάχιστον παράλογο.

Το πιο ενθαρρυντικό ήταν ότι οι κι-

νητοποιήσεις πλαισιώθηκαν από ένα μεγάλο τμήμα του λαού. Η στήριξη στον αγώνα ήταν φανερή με κάθε έκφραση του λαού, ο οποίος κατανοεί πως για το νησί αποτελεί ένα πολύ μεγάλο ποσοστό της οικονομικής λειτουργίας, όπως και ότι στα ράφια θα βρίσκει πιο ακριβά και χειρότερης ποιότητας γαλακτοκομικά προϊόντα.

Αρχικά οι κτηνοτρόφοι, μετά από συνελεύσεις, πήραν απόφαση να συγκεντρωθούν και να κάνουν διαδήλωση, ώστε να ακουστούν τα αιτήματά τους. Επίσης σαν στόχος έμπαινε η κατάληψη του λιμανιού της Μυτιλήνης για να δημιουργήσουν πρόβλημα και πίεση στο υπουργείο. Όμως δυνάμεις της αστυνομίας το είχαν κλείσει νωρίτερα και την απέτρεψαν.

Καθώς οι μέρες περνούσαν, τα κρούσματα πολλαπλασιάζονταν και οι

ομαδικές σφαγές προβάτων δεν άφηναν καμιά αμφιβολία και περιθώριο για τον τρόπο αντιμετώπισης από το κράτος. Κτηνοτρόφοι σε απόγνωση, από τη μια μέρα στη άλλη έμεναν χωρίς κοπάδια. Έτσι φτάσαμε στη Δευτέρα του Πάσχα με την κατάληψη του λιμανιού και την παύση της εισόδου και εξόδου εμπορευμάτων στο νησί. Παρά τον προβληματισμό των κατοίκων από τα άδεια ράφια σε βασικά αγαθά, ο κόσμος του νησιού δεν γύρισε την πλάτη στους αγωνιζόμενους κτηνοτρόφους.

Αυτή τη στιγμή, έχει «θαφτεί» σε ανοιχτό λάκκο μέσα στο δάσος τεράστια ποσότητα γάλακτος, ενώ οι κινητοποιήσεις έχουν παγώσει λόγω εξαγγελιών για κάποια μέτρα ανακούφισης τα οποία παραμένουν στα λόγια.

Αξιολόγηση στο δημόσιο

Η απεργία-αποχή μέσα από συμπληγάδες!

Από την πρώτη στιγμή που τέθηκε, φέτος, το ζήτημα της συμμετοχής των εργαζομένων του δημόσιου στην αξιολόγηση, τα πράγματα ήταν δύσκολα. Η σκιά του νέου πειθαρχικού, οι απειλές περί περικοπής δύο μισθών, γιατί όχι και οριστικής παύσης, για όποιον «αρνείται» να συμμετάσχει στη διαδικασία, έπεφταν σαν βαρύ πέπλο στους χώρους δουλειάς. Οι μεγάλες ομοσπονδίες του δημόσιου και η ΑΔΕΔΥ, όχι μόνο δεν έκαναν καμία ενέργεια, πόσο δε μάλλον κινητοποίηση πάνω στο ζήτημα, αλλά καθημερινά, είτε με γνωμοδοτήσεις δικηγόρων, είτε ακόμα και με την απουσία τους, άφηναν το έδαφος ελεύθερο στους μηχανισμούς της κυβέρνησης και της διοίκησης να αλωνίζουν. Εξαιρέση μικρότερες ομοσπονδίες, πρωτοβάθμια σωματεία και συνδικαλιστικές κινήσεις που αντιλαμβάνονταν την κρισιμότητα της κατάστασης και προσπαθούσαν να κρατήσουν, υπερασπιζόμενοι την απεργία-αποχή. Σε κάθε περίπτωση οι εργαζόμενοι έκθετοι και μόνοι, στην πραγματικότητα, αναζητούσαν λύσεις και απαντήσεις είτε στα πρωτοβάθμια σωματεία τους, είτε σε συζητήσεις μεταξύ τους.

Γιατί, μπορεί φέτος να μην υπήρχε προκηρυγμένη απεργία-αποχή της ΑΔΕΔΥ ή των μεγάλων ομοσπονδιών, αλλά η αξιολόγηση ήταν εδώ, η πλατφόρμα ήταν ανοιχτή, οι προϊστάμενοι πίεζαν με το «καρότο και το μαστίγιο», είτε τρομοκρατικά είτε υποτιμώντας τη διαδικασία, είτε ακόμα και τάζοντας μπόνους. Εν τω μεταξύ ο χρόνος κυλούσε. Πολλές υπηρεσίες είχαν ήδη ολοκληρώσει τη διαδικασία, οι διακοπές του Πάσχα πέρασαν και η καταληκτική ημερομηνία της 20ης Απριλίου πλησίαζε.

Τελευταία στιγμή, στις 7/4, και υπό την πίεση κυρίως των πρωτοβάθμιων σωματείων, οι ΠΟΕ-ΟΤΑ και ΠΟΕΔΗΝ αποφάσισαν να επιστρέψουν το... μπαλάκι στην ΑΔΕΔΥ και να προκηρύξουν απεργία-αποχή βάζοντάς την μπροστά. Φαίνεται ότι οι πιέσεις των εργαζομένων, αν και μικρές, ήταν αρκετές για να δημιουργήσουν πρόβλημα τόσο στην ΠΟΕ-ΟΤΑ, που πέρυσι ούτε καν μπήκε σε αυτή τη διαδικασία, όσο και στην ΠΟΕΔΗΝ, που φρόντισε αμέσως να τονίσει στους εργαζόμενους τους κινδύνους και να βγάλει την ουρά της απέξω σε περίπτωση... δικαστικών εξόδων.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η κυβέρνηση στις 17/4 προχώρησε σε αγωγή προκειμένου να βγουν και οι δύο απεργίες των μεγαλύτερων ομοσπονδιών του δημόσιου παράνομες και καταχρηστικές, πράγμα που έγινε στις 20/4. Το γεγονός ότι μεσολάβησαν 10 ημέρες για την προσφυγή και 13 για την απόφαση, ότι η απεργία π.χ. της ΠΟΕΔΗΝ βγήκε μόνο παράνομη και τον τυπικό, στην ουσία, λόγω της μη προσφυγής σε διάλογο με τον ΟΜΕΔ, δείχνει ότι τα πράγματα ούτε και για την κυβέρνηση ήταν εύκολα. Ακόμα και το ότι ενώ το δικαστήριο συνεδρίασε αυθημερόν στις 17/4, η απόφαση βγήκε στις 20/4, λίγο πριν εκπνεύσει η προθεσμία «κλείνοντας το μάτι» στους απεργούς, κι αυτό το ίδιο δείχνει. Όπως επίσης και το ότι ημέρες μετά, και ενώ η προθεσμία έχει λήξει, έγινε παράταση και η πλατφόρμα για τους αξιολογούμενους παραμένει ανοιχτή. Ούτε βέβαια τα πράγματα είναι εύκολα για την ίδια την ΠΟΕΔΗΝ, που έσπευσε

να βγάλει ανακοίνωση απολογούμενη για τη μη προσφυγή στον ΟΜΕΔ, για τη μη επαναπροκήρυξη της παράνομης πλέον απεργίας-αποχής, ψάχνοντας το πρόβλημα της αξιολόγησης στους προϊσταμένους που «δεν έχουν επιλεγεί και είναι επιρρεπείς σε παρεμβάσεις της διοίκησης για διαμόρφωση αρεστής ιεραρχίας» και αποδίδοντας την «αποτυχία» της απεργίας στα μηδενικά ποσοστά συμμετοχής.

Και βέβαια κουβέντα για το ότι η αξιολόγηση αποτελεί εργαλείο για απολύσεις, διώξεις και άρση μονιμότητας.

Όσο για την ΑΔΕΔΥ... παντελώς απούσα!

Η κυβέρνηση έχει αποφασίσει να επιβάλει το πειθαρχικό με κάθε τρόπο. Είναι φανερό όμως ότι το ανοιχτό μέτωπο που έχει στην εκπαίδευση, το μεγάλο κύμα αλληλεγγύης στους χιλιάδες διωκόμενους εκπαιδευτικούς, δεν την αφήνει να προχωρήσει με τον τρόπο και με την ταχύτητα που θέλει. Οι εργαζόμενοι, περνώντας μέσα από τις συμπληγάδες της υπονόμευσης, της τρομοκρατίας και του εκφοβισμού, αντιστάθηκαν. Κι αν δεν αντιστάθηκαν όλοι, η συμμετοχή τους στην αξιολόγηση εκφράζει βασικά

αίσθημα αδυναμίας μπροστά στον αρνητικό συσχετισμό παρά αποδοχή της. Σε όποιον εργασιακό χώρο υπήρξε σωματείο ή συνδικαλιστική κίνηση που μπήκε μπροστά, ανέδειξε το ζήτημα και κάλεσε σε απεργία-αποχή, υπήρξε ανταπόκριση. Μικρή αλλά σημαντική. Σημαντική όχι τόσο για το άμεσο αποτέλεσμα, αλλά για την οικοδόμηση των όρων αντίστασης και αγώνα για την υπεράσπιση της μονιμότητας, την ανατροπή της αξιολόγησης και του νέου πειθαρχικού. Ζητήματα ανοιχτά, που οι εργαζόμενοι θα βρουν μπροστά τους.

Η απεργία στις 24 Απριλίου στους Δήμους πρέπει να βρει συνέχεια!

Εκατοντάδες εργαζόμενοι στους Δήμους βγήκαν στον δρόμο την Παρασκευή 24 Απριλίου αντιδρώντας στη νέα διάταξη που προετοιμάζει η κυβέρνηση και θα οδηγήσει στην ανεργία χιλιάδες συμβασιούχους στις κοινωνικές δομές των Δήμων. Σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουν βγει στη δημοσιότητα, από το έτος 2027 η συγχρηματοδότηση από τα προγράμματα του ΕΣΠΑ θα σταματήσει και τα voucher θα περάσουν πλέον στον κρατικό προϋπολογισμό. Αυτό θα έχει ως άμεσο αποτέλεσμα κατ' αρχάς δεκάδες Παιδικό Σταθμοί και Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης να κλείσουν. Οι αντίστοιχες δομές θα μειωθούν σημαντικά, πολλά παιδιά θα αποκλειστούν από τη δωρεάν φροντίδα και λαϊκές οικογένειες θα αναγκαστούν να αναζητήσουν υπηρεσίες σε ιδιωτικές δομές, βάζοντας βαθιά το χέρι στην τσέπη. Όσο για τους εργαζόμενους, με κάποιους από αυτούς να έχουν πάνω από 25 χρόνια δουλειάς με διαδοχικές συμβάσεις εργασίας, θα βρεθούν άνεργοι ή στην καλύτερη περίπτωση με 8μηνης ή 11μηνης συμβάσεις.

Η εξέλιξη αυτή είναι πολύ άσχημη κατ' αρχάς για τους ίδιους τους εργαζόμενους των κοινωνικών δομών. Εγκαινιάζει έναν μόνιμο μηχανισμό «παροχής συμβασιούχων» ο οποίος θα θέσει σε διαρκή ομηρία χιλιάδες εργαζόμενους που κάθε χρόνο θα αναζητούν

εργασία, χωρίς να ξέρουν ούτε πότε ούτε αν θα εργαστούν. Είναι όμως πολύ άσχημη και για όλους τους εργαζόμενους στους Δήμους και όχι μόνο. Εισάγει από την πίσω πόρτα στο δημόσιο τις πρακτικές «δανεισμού εργαζομένων» που υπάρχουν στον ιδιωτικό τομέα. Αποτελεί ευθεία βολή στο δικαίωμα για μόνιμη και σταθερή δουλειά και δημιουργεί μια ακόμα μορφή ελαστικών σχέσεων εργασίας δίπλα στους συμβασιούχους, τους ωρομίσθιους, τους επωφελούμενους...

Όπως ήταν αναμενόμενο, οι εξελίξεις αυτές θορόβησαν τους εργαζόμενους, που βρέθηκαν μαζικά στους δρόμους την ημέρα της 24ωρης απεργίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ αναγκάζοντας τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τις δημοτικές αρχές να πάρουν θέση. Οι ίδιοι που μέχρι πρόσφατα έστελναν σωρηδόν τους εργαζόμενους στα δικαστήρια, που εκμεταλλεύονταν τη διάταξη Βορίδη για να μην εφαρμόζουν ακόμα και δικαστικές αποφάσεις που δικαίωναν συμβασιούχους, είχαν το θράσος να βρεθούν στις συγκεντρώσεις δήθεν πλάι στους εργαζόμενους. Από το ΠΑΜΕ που επιστράτευσε βουλευτές, δημάρχους έως και τον Κουτσούμπα, μέχρι την ΠΟΕ-ΟΤΑ, περίσσεψαν οι αγωνιστικές κορώνες. Η συνάντηση με τον υπουργό βαφτίστηκε θρίαμβος και η συζήτηση «από μηδενική βάση» επιτυχία...

Ωστόσο, κάθε άλλο παρά τέτοια ήταν. Το υπουργείο ζήτησε νέα συνάντηση το επόμενο διάστημα όπου θα καταθέσει τις τελικές προθέσεις του, γεγονός που κάθε άλλο παρά απόσυρση από τη διάταξη δείχνει. Όσο για τη «μηδενική βάση», δεν υπάρχει τέτοια για τους εργαζόμενους. Βάση συζήτησης, σε κάθε περίπτωση, μπορεί να είναι μόνο το δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Δεν λείπουν βέβαια και οι προτάσεις σωματείων και δημάρχων για τροπολογίες και προκηρύξεις με μοριοδότηση των ήδη εργαζομένων. Μια πρακτική αποτυχημένη, που εφαρμόστηκε το 2017 για να κλείσει τις απεργίες των παρατασιούχων των Δήμων και κατέληξε να πεταχτούν χιλιάδες από αυτούς έξω. Η μόνη απάντηση στο πρόβλημα είναι ο πραγματικός, επίμονος αγώνας για μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων χωρίς προϋποθέσεις και υπεράσπιση του δικαιώματός τους στη μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Η μεγάλη συμμετοχή στην απεργία της 24ης Απριλίου έκανε την αρχή. Είναι στοίχημα το αμέσως επόμενο διάστημα να βρει συνέχεια σε γενικές συνελεύσεις σε όλους τους χώρους δουλειάς και σε νέες κινητοποιήσεις. Η κυβέρνηση, παρά τα όσα λέει, δεν παραιτείται από τις επιδιώξεις της και θα επανέλθει και πρέπει να βρει απέναντί της ένα ισχυρό μέτωπο αντίστασης.

Συνέδριο ΓΣΕΕ

Συνδικαλιστικές ηγεσίες στην υπηρεσία του συστήματος

Τα αποτελέσματα του 39ου Συνεδρίου της ΓΣΕΕ επιβεβαιώνουν την απόσταση που χωρίζει το τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα, με τους ίδιους τους εργαζόμενους. Απόσταση όχι κατά βάση «γραφειοκρατική», διοικητικού τύπου, αλλά πολιτική. Ανάμεσα στις αγωνίες των εργαζόμενων μαζών και στις διαθέσεις που έχουν εκφράσει ν' αναζητήσουν συλλογική απάντηση, και στην έλλειψη διάθεσης των συνδικαλιστικών ηγεσιών να οργανώσουν αυτή την απάντηση και να δώσουν διέξοδο.

Ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά των αποτελεσμάτων και της εξέλιξής τους απ' το 2020 είναι η επαναφορά του πλήθους των συνόδων στα επίπεδα του 2013 (μικρότερα όμως απ' το παρελθόν), διαρκής ενίσχυση της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), σταθερή μείωση της ΔΑΚΕ και αποδυνάμωση των ΕΜΕΙΣ-ΑΡΚΙ και ΕΑΚ, παρατάξεις με αναφορά στον (κάποτε πιο ενιαίο) ευρύτερο χώρο του ΣΥΡΙΖΑ. Καταγράφεται λοιπόν μια κάποια αύξηση ψηφισάντων σε πρωτοβάθμια σωματεία, που αυξάνει το πλήθος των συνέδρων σε δευτεροβάθμια όργανα (ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα) και, επομένως, των συνέδρων στη ΓΣΕΕ. Την αύξηση αυτή καρπώνονται σχεδόν αποκλειστικά ΠΑΣΚΕ και ΔΑΣ. ΔΑΚΕ και ΕΝΟΤΗΤΑ (με αναφορά κι οι δύο στη ΝΔ) μπορεί να διατηρούν πάνω-κάτω τις ψήφους τους, αλλά μειώνουν τα ποσοστά και τις έδρες τους. Παρόμοια και το ΕΜΕΙΣ-ΑΡΚΙ (του Φωτόπουλου), ενώ η ΕΑΚ μάλλον δυσκολεύεται να αναπαρχθεί, σε σύνδεση με την κατάσταση των δυνάμεων που έχουν φύγει απ' τον ΣΥΡΙΖΑ σε κεντρικό επίπεδο.

Όλα αυτά είναι κομμάτι αυτής της απόστασης απ' τον κόσμο της δουλειάς που αναφέραμε στην αρχή. Συνδικαλιστικά οργανωμένο βρίσκεται μόνο ένα μικρό κομμάτι των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα. Ένα μέρος αυτού του μικρού κομματιού δουλεύει σε μεγάλες επιχειρήσεις, κυρίως πρώην ΔΕΚΟ αλλά όχι μόνο, στις οποίες η ΠΑΣΚΕ έχει σημαντικό μηχανισμό με συνέχεια δεκαετιών. Σε μερικούς χώρους, αντίστοιχο μηχανισμό έχουν άλλες δυνάμεις. Σε κάθε περίπτωση, αυτός ο μηχανισμός είναι μαθημένος ν' αναπαράγεται μέσω της συνδιαλλαγής με τις εκάστοτε διοικήσεις, λαμβάνοντας απ' αυτές τη δυνατότητα να πραγματοποιεί μικροεξυπηρετήσεις (έστω μικρότερες από άλλες εποχές) ως αντάλλαγμα για τη διατήρηση «εργασιακής ειρήνης» δηλαδή αποδοχής κάθε αντεργατικής επιλογής της εργοδοσίας. Η ΠΑΣΚΕ αποδεικνύει ότι ξέρει να το κάνει, με τρόπο όμοιο μ' αυτόν που ο Παναγόπουλος κεντρικά έχει επιδείξει εντυπωσιακή προσαρμοστικότητα στις αλλαγές κυβερνήσεων απ' το 2006 ως σήμερα κι έχει συνεργαστεί με όλες στην προώθηση της αντεργατικής πολιτικής, γι' αυτό και αμείβεται επίσημα και «ανεπίσημα». Σ' αυτή τη βάση, σε συνδυασμό πιθανά με τον «επαναπατρισμό» σχημάτων και στελεχών που είχαν μετακινηθεί προς τον ΣΥΡΙΖΑ όταν βρισκόταν σε κυβερνητική τροχιά, η ΠΑΣΚΕ αυξάνει συνεχώς τις δυνάμεις της στη ΓΣΕΕ και θα ήταν ακόμα πιο φανερό αν ο Καραγεωργόπουλος δεν κατέβαινε τελευταία στιγμή με το ξεχωριστό ψηφοδέλτιο «ΕΝ.ΕΡΓΑ».

Ένα άλλο κομμάτι της αύξησης των ψηφισάντων προκύπτει απ' τη συστηματική δημιουργία κλαδικών βασικά σωματείων απ' το ΠΑΜΕ. Αξιοποιώντας τις συνολικές οργανωτικές δυνατότητες του ΚΚΕ πανελλαδικά, αυτά τα σωματεία, όπου κατά κανόνα δεν παρεμβαίνει καμία άλλη δύναμη, καταγράφουν κάποιες χιλιάδες που συμμετέχουν στις αρχαιρεσίες, έστω και με διαδικασίες που διαρκούν 2 και 3 βδομάδες και με περιφερόμενες κάλπες. Η αναντιστοιχία των αριθμών με τους εργαζόμενους που κινητοποιούνται όποτε το ΠΑΜΕ επιλέγει να οργανώσει κάτι, είναι απλά κομμάτι της ίδιας εικόνας, που επιτρέπει στο ΠΑΜΕ ν' αυξάνει ποσοστά και έδρες, αλλά δεν έχει αντίκρισμα στους ερ-

γατικούς αγώνες. Φυσικά και άλλες δυνάμεις επιλέγουν την ίδια πρακτική όπου μπορούν και δεν παραγνωρίζουμε καθόλου τη δυνατότητα -τουλάχιστον- λαθροχειριών σε σωματεία που κάποια παράταξη είναι μόνη της.

Σ' αυτό το πλαίσιο, καθόλου άδικο δεν έχουν οι εργαζόμενοι για την καχυποψία με την οποία αντιμετωπίζουν τις κυρίαρχες δυνάμεις ακόμα κι όταν τις ψηφίζουν. Η κυριαρχία τους όμως είναι σοβαρό πρόβλημα και ενδεικτικό της αποσυγκρότησης. Η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος δεν μπορεί παρά να έρθει αντιμέτωπη μ' αυτές τις δυνάμεις και τις αντιλήψεις που προωθούν: της ταξικής συνεργασίας, της κοινωνικής συμβασιότητας (με το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις), της ανάθεσης, των κοινοβουλευτικών αυταπατών, του εικονικού κινήματος, της αστικής νομιμότητας και πολλές ακόμα, μέσα απ' τις οποίες τα σωματεία έχουν αποπλιστεί και απονεκρωθεί. Όπως και δεν μπορούν οι εργαζόμενοι να «περιμένουν» πότε θ' αναλάβει η ΓΣΕΕ τις ευθύνες της απέναντι στην κεντρική πολιτική και τους αντεργατικούς νόμους, για τους μισθούς, για την ουσιαστική ασφάλεια, για τον ελεύθερο συνδικαλισμό, για τη συγκρότηση του αγώνα στο πλευρό άλλων τμημάτων του λαού που κινητοποιούνται κ.ο.κ. Οι δυνάμεις που έχουν οδηγήσει τους εργαζόμενους και τα συνδικαλιστικά τους όργανα

στη σημερινή κατάσταση, δεν πρόκειται να βοηθήσουν τη συγκρότηση των αγώνων των εργαζόμενων. Αυτή θα γίνει μόνο μέσα απ' την ανάπτυξη και ενίσχυση των εργατικών αγώνων απ' τις δυνάμεις που θέλουν πραγματικά να υπηρετήσουν τους εργαζόμενους.

	2026	2023	2020
Ψήφισαν	430	386	337
Άκυρα	1	3	0
Λευκά	0	0	0
	Ψήφοι (έδρες)	Ψήφοι (έδρες)	Ψήφοι (έδρες)
ΠΑΣΚΕ	184 (20)	156 (19)	130 (17)
ΔΑΣ	114 (12)	88 (11)	66 (9)
ΔΑΚΕ	70 (8)	73 (9)	78 (11)
ΕΜΕΙΣ-ΑΡΚΙ	24 (2)	25 (3)	23 (3)
ΕΝΟΤΗΤΑ	14 (1)	14 (1)	14 (2)
ΕΝ.ΕΡΓΑ	11 (1)	-	-
ΕΑΚ	10 (1)	23 (2)	17 (2)
ΑΤΕ	2 (-)	3 (-)	-
ΜΑΧΗ	-	1 (-)	-
Ανεξ. Ψηφοδ.	-	-	9 (1)

Τα 8 νέα μέτρα «στήριξης» στηρίζουν μόνο την αντιλαϊκή πολιτική

Την προηγούμενη εβδομάδα ανακοινώθηκαν από τον Μητσοτάκη τα 8 νέα μέτρα στήριξης, ανάχωμα στην κρίση όπως προκλητικά τα αποκάλεσε, μετά την ανακοίνωση του δημοσιονομικού πλεονάσματος από την ΕΛΣΤΑΤ. Συνοπτικά αυτά είναι: επέκταση των επιδοτήσεων στο ντιζελ και στα λιπάσματα, αύξηση των εισοδηματικών ορίων για την επιστροφή ενοικίου, άπαξ επίδομα παιδιού 150 ευρώ, αύξηση κατά 50 ευρώ (από 250 σε 300 ευρώ) του ετήσιου επιδόματος σε χαμηλοσυνταξιούχους και ΑμεΑ και τρία μέτρα φορολογικής στήριξης σε επιχειρηματίες και εργοδότες. Είναι κάτι παραπάνω από προφανές, ακόμα και μόνο από το αστείο ύψος των ποσών, ότι αυτά τα μέτρα στήριξης στην πραγματικότητα δεν στηρίζουν κανέναν, εκτός από κάποιους εργοδότες, για τους οποίους ορίζουν μια καλύτερη διαχείριση των χρεών τους. Οι υπόλοιποι, οι χαμηλοσυνταξιούχοι, οι οικογένειες, οι αγρότες, μάλλον θα πρέπει να προσέξουν μην τους διαφθείρει το τόσο χρήμα.

Αυτά τα μέτρα παρουσιάζονται ως η επιστροφή των κόπων και των στερήσεων του λαού και των εργαζόμενων, με το γνωστό ιδεολόγημα της ανταποδοτικότητας. Όσο οι εργαζόμενοι κάνουν θυσίες και ζουν στη στέρηση, τόσο αυξάνουν τις πιθανότητες να πάρουν «πίσω» κάποια ψίχουλα. Βέβαια, ακόμα και με βάση αυτή τη δική τους αντίληψη, είναι «εντυπωσιακό» ότι, από τα μέτρα αυτά, κανένα δεν αφορά τους εργαζόμενους ως τέτοιους. Παρ' όλο που τα ματωμένα πλεονάσματα βγαίνουν κυρίως από τις κρατήσεις των εργαζόμενων, παρ' όλο που οι φορολογικές επιβαρύνσεις φτάνουν το

39,9% σε έναν μέσο μισθό, ο κόσμος της δουλειάς απουσιάζει πλήρως από τα νέα μέτρα. Αντίθετα, τα πιο «τολμηρά» (κατά τον πρωθυπουργό) μέτρα αφορούν τους εργοδότες.

Βέβαια, ολόκληρη η δήλωση του Μητσοτάκη κατά την ανακοίνωση των μέτρων είναι αποκαλυπτική. Παραθέτουμε το «καλύτερο» απόσπασμα: «*Πράγματι, η εθνική οικονομία αντέχει και τα πηγαίνει καλύτερα από όσο αναμενόταν. Όμως, το άγχος του σούπερ μάρκετ, τα έξοδα των παιδιών, τα ακριβότερα καύσιμα και η φροντίδα των ηλικιωμένων παραμένουν, παντού στην Ευρώπη αλλά και στην πατρίδα μας*».

Για την «εθνική» οικονομία και τις «ανάγκες» της θα επανέλθουμε.

Ωστόσο, ποιος δεν εξοργίζεται όταν ακούει για το «άγχος» του σούπερ μάρκετ, για τα «ακριβότερα» καύσιμα; Ποιος δεν εξοργίζεται όταν ο μισθός έχει εξανεμιστεί κυριολεκτικά στα μέσα του μήνα; Και πώς να μην εξανεμιστεί; Όταν το κόστος ζωής έχει εκτοξευτεί, ενώ οι μισθοί εξαρτώνται από τις «αντοχές της οικονομίας» και παίρνουν αυξήσεις με το σταγονόμετρο; Γιατί μπορεί η κυβέρνηση να «καυχιέται» για την αύξηση του κατώτατου, αλλά όταν στο ζύγι μπαίνει και η ανοδική πορεία του κόστους ζωής, τα στατιστικά «τους» αλλάζουν. Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, του ΟΟΣΑ και της Eurostat, στην Ελλάδα ο Διάμεσος Μισθός (το 50% βγάζει περισσότερα, το 50% βγάζει λιγότερα) είναι στα 1.200 μικτά τον μήνα (συμπεριλαμβανομένων και των δωροεπιδομάτων). Αυτό την τοποθετεί στην 8η από το τέλος θέση με βάση το ύψος των μισθών στην ΕΕ. Όταν, όμως, προσμετρήσει κανείς και

το κόστος ζωής και υπολογιστεί η πραγματική αγοραστική δύναμη αυτού του διάμεσου μισθού, η Ελλάδα «πέφτει» στην 3η από το τέλος θέση.

Η αγοραστική δύναμη, λοιπόν, του λαού και των εργαζόμενων είναι στα τάρταρα, αλλά η «εθνική» οικονομία πηγαίνει καλά. Και όσο η εθνική οικονομία πηγαίνει καλά, όλοι κερδίζουμε και από κάτι. Αυτή είναι η αντίληψη που προσπαθεί το σύστημα να καλλιεργήσει στους εργαζόμενους: όλα μέσα «στις αντοχές της οικονομίας». Έτσι ορίζεται ο κατώτατος μισθός, έτσι βγαίνουν και τα μέτρα από το πλεόνασμα. Οι εργαζόμενοι, λοιπόν, δεν πρέπει να διεκδικούν με βάση τις ανάγκες τους και τη θέση τους στην παραγωγή. Δεν έχουν δικαίωμα αυτόνομων διεκδικήσεων, δεν είναι παράγοντας οι ανάγκες τους (αντίθετα προφανώς με τις ανάγκες των αφεντικών). Το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να ελπίζουν να πάει καλά η «εθνική» οικονομία, για τους πει η κυβέρνηση και η ΕΕ τι περίσσεψε, για να πάρουν κανένα ψίχουλο από το πλεόνασμα. Και αν θέλουν να συμβάλουν, μπορούν να ρουφιανέψουν στο κράτος τον περιπτερά που δεν έκοψε απόδειξη. Πάντως, δεν μπορούν να οργανωθούν και να διεκδικήσουν καλύτερους όρους δουλειάς και ζωής.

Το σύστημα προωθεί αυτή την αντίληψη γιατί η πραγματικότητα είναι εντελώς αντίθετη. Οι εργαζόμενοι όχι μόνο μπορούν να οργανωθούν και να διεκδικήσουν, αλλά αυτός είναι κι ο μοναδικός τρόπος να κερδίσουν πραγματικά καλύτερους όρους δουλειάς και ζωής. Κόντρα στην αντιλαϊκή πολιτική, της οποίας μέρος αποτελούν και τα δήθεν «δώρα» της κυβέρνησης.

Συντονισμένη επίθεση του συστήματος στο οχτάωρο

Εδώ και χρόνια, η εργατική τάξη και οι λαοί αντιμετωπίζουν μια ολομέτωπη επίθεση από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Μια επίθεση που έχει ήδη ξηλώσει, ή επιθυμεί διακαώς να ξηλώσει, όλες εκείνες τις κατακτήσεις που κέρδισε με τους αγώνες της η εργατική τάξη για τον εαυτό της τον 20ό αιώνα. Μισθοί, συντάξεις, «κράτος-πρόνοιας», συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα, δημοκρατικές ελευθερίες. Αποζητά να τα πάρει όλα πίσω, μπροστά σε αυτή την ιστορική ρεβάνς απέναντι στην εργατική τάξη και τους λαούς παγκόσμια. Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο σε αυτή την υπόθεση, είναι ο χρόνος εργασίας των εργαζομένων και η διάλυση του 5ήμερου-8ώρου. Ένα ζήτημα που για το κεφάλαιο είναι κομβικής σημασίας στην προσπάθειά του να απομυζήσει κάθε σπιθαμή χρόνου από τους εργαζομένους, και να τους εγκλωβίσει ακόμα περισσότερο στις δικές του ανάγκες και στα δικά του συμφέροντα.

Ιδιαίτερα για το ντόπιο κεφάλαιο, λόγω της εξάρτησής του από τους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, η ελαστικοποίηση και το ξεχείλωμα των ωρών εργασίας αποκτά ξεχωριστή σημασία. Είναι ο τρόπος με τον οποίο, σε ένα πλαίσιο ακόμα πιο μειωμένης δυνατότητας μακροχρόνιου σχεδιασμού της οικονομίας λόγω της εξάρτησης, επιδιώκει να ελαχιστοποιήσει το κόστος σε όλα τα επίπεδα με ταυτόχρονη αύξηση της εκμετάλλευσης. Είναι πολλές οι νομοθετικές παρεμβάσεις των κυβερνήσεων από το 2010 και έπειτα που έρχονται λίγο λίγο να αποδυναμώσουν τη σταθερότητα του 8ώρου, μέχρι να καταφέρει το σύστημα να το διαλύσει εντελώς.

Με τον νόμο Βρούτση το 2020 έγινε πρώτη φορά επιτρεπτό στην ημιαπασχόληση η δυνατότητα για πρόσθετες ώρες απ' τις συμφωνημένες καταργώντας την υποχρέωση μετατροπής της σύμβασης εργασίας σε πλήρους απασχόλησης. Μετέπειτα νόμοι έδωσαν την επιλογή στο αφεντικό αυτές οι ώρες να είναι και σε σπαστό ωράριο, ενώ νομιμοποιήθηκαν και οι υπερωρίες σε εκ περιτροπής εργασία.

Όσον αφορά την πλήρη απασχόληση, ήδη από τα πρώτα χρόνια των μνημονίων, τέθηκαν σε ισχύ παλιότεροι νόμοι σε σχέση με την «διευθέτηση του χρόνου εργασίας». Υπερεργασία με 20% προσαύξηση για τις πρώτες 5 ώρες την εβδομάδα, και οι υπόλοιπες υπερωρίες, με 40% προσαύξηση. Τα τελευταία χρόνια βέβαια αυτή η κατεύθυνση έχει ενισχυθεί δραματικά. Ο νόμος Χατζηδάκη το 2021, ως η μεγαλύτερη τομή, έρχεται να ορίσει τη «διευθέτηση χρόνου εργασίας σε ατομικό επίπεδο». Είναι πλέον πραγματικότητα τα 10ωρα, χωρίς καμία προσαύξηση, με μόνη υπόσχεση από την πλευρά της εργοδοσίας για μειωμένο ωράριο κάποια άλλη στιγμή, ή ρεπό. Ενώ ο νόμος Χατζηδάκη το έθεσε σε ένα πλαίσιο εξαμηνίου, η Κεραμέως έδωσε τη δυνατότητα στην εργοδοσία να το ορίζει ακόμα και μέσα σε μια εβδομάδα. Εν τω μεταξύ, ο νόμος Χατζηδάκη αύξησε και τις επιτρεπτές ώρες υπερωρίας σε έναν χρόνο από 120 (96 για την βιομηχανία) σε 150.

Το 2023, ο νόμος του Γεωργιάδη έδωσε στην «ευκαιρία» στον εργαζόμενο να δουλεύει 13 ώρες την ημέρα σε διαφορετικούς εργοδότες. Λειτουργήσε σαν προπομπός για τη νομοθετική παρέμβαση της Κεραμέως το 2025, που έδωσε τη «δυνατότητα» στον εργαζόμενο να δουλεύει 13 ώρες και στον ίδιο εργοδότη, δηλαδή τη δυνατότητα στον εργοδότη να

χρησιμοποιεί κάθε εργαζόμενο ως και 13 ώρες την ημέρα. Με τον ίδιο νόμο (του Γεωργιάδη το 2023) έγινε νόμιμη και επεκτάθηκε η δήμερη εργασία σε επιχειρήσεις μη συνεχούς λειτουργίας, ενώ συνέχισε το έργο των προκατόχων του στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας. Όλα αυτά με την -τυπική- συγκατάθεση του εργαζομένου, αν ο ίδιος το επιθυμεί. Με το γράμμα του νόμου συνεπώς ο εργοδοτικός εκβιασμός. Η δημοκρατία τους τελειώνει από τη στιγμή που θα περάσει την πόρτα της δουλειάς...

Δεν είναι επίσης καθόλου τυχαίο που, με την εισαγωγή της ψηφιακής κάρτας εργασίας υποτίθεται για «την πάταξη της αδήλωτης εργασίας», οι συνθήκες στο ωράριο εργασίας έγιναν ακόμα χειρότερες. Τι εμποδίζει άραγε όλες οι κάρτες να χτυπιούνται ως «τέλος», είτε από τους εργαζόμενους είτε από κάποιον προϊστάμενο, και η δουλειά να συνεχίζεται κανονικά; Όλα βέβαια θα φαίνονται απολύτως νόμιμα, μιας και η επιθεώρη-

ση εργασίας «πετάει χαρταετό». Για ακόμα μεγαλύτερη διευκόλυνση της εργοδοσίας, παράλληλα με την ψηφιακή κάρτα εργασίας ήρθαν και τα 10+10 λεπτά απλήρωτα πριν και μετά το ωράριο, τα οποία είναι 30+30 όταν πρόκειται για βιομηχανία, να προστεθούν στο υποχρεωτικό 30λεπτο διάλειμμα, που δεν μπορεί να είναι στην αρχή ή τη λήξη της βάρδιας. Νόμιμα, απλήρωτα 9ωρα.

Δεν μπορούμε να παραλείψουμε την απόφαση 2541/2026 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, το οποίο έκρινε ότι νυχτοφύλακας εργοταξίου δεν δικαιούται προσαυξήσεις για νυχτερινή εργασία, υπερεργασία, υπερωρίες, ούτε επιπλέον αποζημίωση για εργασία κατά τις Κυριακές και αργίες, καθώς δεν θεωρήθηκε ότι παρείχε εργασία, αλλά ότι τελούσε σε κατάσταση «ετοιμότητας προς εργασία». Δεν πρόκειται για αστοχία. Πρόκειται για δικαστική απόφαση που αφήνει προηγούμενο, και σίγουρα θα επεκταθεί και σε περισσότε-

ρους κλάδους. Αμφισβήτηση δηλαδή, του κατά πόσο εργάζεσαι ή αν απλά «απασχολείσαι».

Οι εργάτες του Σικάγο το 1886, και όλοι οι εργάτες εκείνης της περιόδου, δουλεύανε «ήλιο με ήλιο». Δεν ήταν ούτε κάποιο τεχνολογικό επίτευγμα, ούτε η τεχνητή νοημοσύνη που τους ώθησαν στην απεργία, και τελικά στην κατοχύρωση του 8ώρου για ενάμιση αιώνα. Ήταν η ανάγκη για ζωή, η ανάγκη για ξεκούραση. Δεν ήταν κάποιο προγραμματικό μπουλέτ σε μια χαρταπιά που τους έδωσε τη δυνατότητα να το πετύχουν. Ήταν η συγκροτημένη και ατσάλινη πίστη ότι η εργατική τάξη μόνο με την οργανωμένη της πάλη μπορεί να διεκδικήσει και να πετύχει νίκες. Μπροστά στη φετινή Πρωτομαγιά, την ώρα που, για τα κέρδη των αφεντικών, το 5ήμερο-8ωρο πάνε να γίνουν μακρινό παρελθόν, είναι αναγκαίο να βγούμε μαζικά στον δρόμο με την ίδια αντίληψη. Να φωνάξουμε ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 5ΗΜΕΡΟ-8ΩΡΟ.

Κύπρος

Τριήμερη απεργία στα κατεχόμενα για αυξήσεις στους μισθούς

Στις αρχές Απριλίου η «κυβέρνηση» του ψευδοκράτους στην κατεχόμενη Κύπρο ανακοίνωσε ένα διάταγμα με ισχύ νόμου με το οποίο περιέκοπτε την ΑΤΑ (Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή-δηλαδή τον μηχανισμό μέσω του οποίου η «κυβέρνηση» ορίζει το ύψος των τυχόν αυξήσεων στους μισθούς) μέχρι και το τέλος του 2026, με την αιτιολογία των «οικονομικών επιπτώσεων εξαιτίας των εξελίξεων στη Μέση Ανατολή», κάτι που συνιστά μια σημαντική μείωση μισθού για την πλειοψηφία των εργαζομένων.

Η αντίδραση από τη μεριά των εργαζομένων ήταν άμεση. Σωματεία σε νοσοκομεία, δήμους, εκπαίδευση και στον ιδιωτικό τομέα προκήρυξαν απεργία στις 6 Απριλίου με πάνω από 60 συνδικάτα και οργανώσεις και χιλιάδες εργαζόμενους να βγαίνουν στον δρόμο με αίτημα να παρθεί πίσω το διάταγμα.

Καθώς η στάση του καθεστώτος παρέμενε αδιάλλακτη, προκηρύχθηκαν νέες απεργίες για τις 7 και τις 8 Απριλίου, οι οποίες είχαν εξίσου μεγάλη συμμετοχή. Οι απεργιακές διαδηλώσεις βρέθηκαν αντιμέτωπες με την καταστολή και την τρομοκρατία με χημικά, ξύλο και συλλήψεις. Εκεί επενέβη ο επικεφαλής της αντιπολίτευσης και ανέθεσε στον εαυτό του τον ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα σε απεργούς και κυβέρνηση, ενώ έθεσε πλέον και ανοιχτά το ζήτημα της παραίτησης της «κυβέρνησης» και της προκήρυξης πρόωγων εκλογών. Ένα αίτημα που έσπευσαν να υιοθετήσουν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα στις 9 Απριλίου οι κινητοποιήσεις να ανασταλούν εν αναμονή νέων συνεδριάσεων της «Βουλής» για το θέμα της ΑΤΑ.

Παρά τη δυσκολία μιας πολύ ξεκάθαρης εικόνας για το τι συμβαίνει στα κατεχόμενα, με βάση τα δημοσιεύματα μεγάλο μέρος των απεργών ήταν

Τουρκοκύπριοι, και όχι κυρίως έποικοι. Αυτό εξηγεί με έναν τρόπο και την ίδια τη μαχητικότητα της απεργίας, καθώς οι Τουρκοκύπριοι που ζουν και εργάζονται στα κατεχόμενα αντιμετωπίζονται από το καθεστώς σαν πολίτες «δευτέρης κατηγορίας» και αποτελούν ένα από τα πιο φτωχοποιημένα στρώματα. Σίγουρα είναι το κοινωνικό στρώμα στα κατεχόμενα που υφίσταται εντονότερα τις συνέπειες της συνεχιζόμενης τουρκικής κατοχής.

Επιπλέον, η τριήμερη απεργία στα κατεχόμενα ήρθε μερικές ημέρες μετά από την πενήμηρη απεργία των διανομέων της Wolt στις ελεύθερες περιοχές στην Κύπρο. Διόλου τυχαίο δεν είναι ότι ακόμη και σε ένα μέρος σαν την Κύπρο, όπου σωματεία είτε δεν υπάρχουν καθόλου είτε σχεδόν δεν λειτουργούν, τα τελευταία χρόνια όλο και συχνότερα ξεσπούν μαζικοί και πολυήμεροι αγώνες, πολλές φορές απεργιακοί.

Και στις δύο πλευρές του νησιού, το

σύστημα απαιτεί δήθεν προσωρινές θυσίες ενώ ταυτόχρονα προβάλλει διαχωρισμούς που καμία σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα που βιώνει ο κυπριακός λαός.

Με κάποιον τρόπο, γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρο ότι Ελληνοκύπριοι, Τουρκοκύπριοι και μετανάστες που ζουν και δουλεύουν στην Κύπρο δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν. Αντιθέτως, τους ενώνει το γεγονός ότι βιώνουν την ίδια επίθεση από το κεφάλαιο, τις κυβερνήσεις του και το σύστημα συνολικά. Οδηγούνται ολοένα και περισσότερο στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Πληρώνουν τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, και ζουν όλοι κάτω από το καθεστώς της τουρκικής κατοχής αλλά και της εξάρτησης από ΗΠΑ και ΕΕ.

Όσο πιο ξεκάθαρος γίνεται ο κοινός τους εχθρός, τόσο πιο αναγκαίος είναι ο κοινός τους αγώνας. Για δουλειά και ζωή με δικαιώματα. Αλλά και για μια Κύπρο ενιαία και ανεξάρτητη.

1η Μάρ 2026

Οι εργαζόμενοι να δώσουν μαζική απάντηση στην πολεμική εμπλοκή και στον εργασιακό μεσαίωνα

Σε ζωτικές σημασίες αναδεικνύονται τα ζητήματα που βάζει η επίθεση του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος στην εργατική τάξη και τον λαό. Ο πόλεμος στο Ιράν άνοιξε ένα επιπλέον πολεμικό μέτωπο, μετατρέποντας τους λαούς σε κρέας για τους πυραύλους, επιταχύνοντας την πορεία προς έναν γενικευμένο πόλεμο. Το αποτύπωμα αυτών των εξελίξεων είναι ήδη έντονο στη χώρα, με βάση την εξάρτησή της από ΗΠΑ και ΕΕ. Η κατάσταση που διαμορφώνεται καθημερινά από την όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή απειλεί πολύ πραγματικά την εργατική τάξη και τη νέα γενιά. Η κυβέρνηση έχει παραδώσει κάθε υποδομή και στρατιωτική δυνατότητα για την υποστήριξη των Αμερικανο-ισραηλινών. Αποτελέσματα αυτού είναι η χώρα να δέχεται τις απειλές από Ιράν και Ρωσία, που την βάζουν στο στόχαστρο. Το «θα ξαναματώσουμε στο πλάι των συμμάχων μας», που ακούστηκε από υπουργό Άμυνας, παίρνει τρομακτική διάσταση στις νέες συνθήκες. Ταυτόχρονα, η επέκταση της συμφωνίας με τους Γάλλους υπενθυμίζει στους εργαζόμενους πως ζουν σε μια χώρα που πρέπει να σπκόνουν και τη οικονομικά βάρη των τεράστιων πολεμικών εξοπλισμών, που αγοράζονται για να χρησιμοποιηθούν ώστε τη χρειαστούν οι ιμπεριαλιστές πρόγονες.

Για να υποστηριχτούν οι παραπάνω επιλογές, η εργατική τάξη και συνολικά οι εργαζόμενοι καλούνται να συστρατευτούν στο όρμα της εθνικής ομοψυχίας, την ώρα που βυθίζονται στην οικονομική ανέχεια, σπκόνονται στις πλάτες τους την ακρίβεια, που λειτουργεί ως μοχλός μείωσης του εισοδήματος και της αγοραστικής δύναμης, με αποτέλεσμα τον περιορισμό της κατανάλωσης, ακόμη και των βασικών αγαθών, που είναι απαραίτητα για την επιβίωση.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση ξεδιπλώνει για λογαριασμό της κεφαλαιοκρατίας, ντόπιας και ξένης, μια αντεργατική επίθεση που εξελίσσεται με συνεχή αντιλαϊκά κύματα. Πολλαπλοί αντεργατικοί νόμοι τους τελευταίους μήνες έχουν στόχο να μετατρέψουν τους εργαζόμενους σε ευέλικτο και αναλώσιμο υλικό στην παραγωγική διαδικασία. 6ήμερα και 13ωρα, ελαστικά ωράρια, δουλειά μέχρι τα 74 και μι-

σθοί πείνας πολύ κάτω από το κόστος ζωής. Διάλυση κάθε ενιαίας συλλογικής σύμβασης εργασίας. Αυτός ο «εργασιακός μεσαίωνας», σε συνδυασμό με την προώθηση μέτρων περιορισμού ως την κατάργηση του ταμείου ανεργίας και μιας σειράς επιδομάτων στήριξης, έχει οδηγήσει τους εργαζόμενους στην εξάντληση. Αποτελέσματα αυτού, σε συνδυασμό με την παντελή έλλειψη μέτρων ασφαλείας την ώρα της δουλειάς, οι εργατικοί χώροι μετατρέπονται σε αρένες θανάτου στον βωμό των κερδών του κεφαλαίου. Τα αποκαθίδια της «Βιολάντας» ανέδειξαν ακριβώς αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα.

Αν η παραπάνω κατάσταση συνοπτικά περιγράψει κυρίως τον ιδιωτικό τομέα, η επίθεση στο δημόσιο κινείται παράλληλα σε ένταση, με προμετωπίδα όλο το τελευταίο διάστημα την κατάργηση της μόνιμης και σταθερής εργασίας, με όχημα την αξιολόγηση, αλλά και την προώθηση συμβάσεων ορισμένου χρόνου. Με όχημα την κρατική καταστολή έχει

αποφασίσει η κυβέρνηση να αντιμετωπίσει τη δίκαιη αγανάκτηση των εργαζόμενων και την κάθε προσπάθεια για εκδίωξη διαμαρτυριών και αντιστάσεων. Βιομηχανία συνδικαλιστικών διώξεων, πειθαρχικών και αργιών σε εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους σε δημόσιες δομές, ποινικοποίηση συνδικαλισμού, απαγόρευση κινητοποιήσεων και απεργιών, συλλήψεις και δίκες έχουν επιστρατευτεί, αποδεικνύοντας ότι το κράτος είναι όργανο ταξικής καταπίεσης και μέσω για την επιβολή της αστικής εξουσίας. Κι όμως, παρόλη την κρατική ενεργοποίη-

ση με όλα τα μέσα για την υποταγή των εργαζόμενων, το ίδιο το σύστημα δείχνει βεβαιότητα πως οι εργαζόμενοι θα αναγκαστούν από την ίδια τη ζωή να αντισταθούν. Ο κατάπτυστος νόμος για τις συλλογικές συμβάσεις, με τη συνοπιογραφία Παναγιώτου και εργοδοτών με το κράτος, είναι η προσπάθεια να εγκλωβιστεί η ανάγκη για διεκδικήσεις σε αδιέξοδα μονοπάτια ταξικής συνεργασίας, δηλαδή υποταγής στο κεφάλαιο.

Η επανεκλογή Παναγιώτου, εν μέσω της «βρωμιάς» των δεδομένων που βγήκαν στην

Εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) στο Σκοπευτήριο Καισαριανής

Στον ιστορικό χώρο του Σκοπευτηρίου της Καισαριανής πραγματοποιήθηκε το πρωί της Κυριακής 26 Απριλίου η πολιτική εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) για την Εργατική Πρωτομαγιά, με μαζική συμμετοχή μελών, φίλων και συναγωνιστών. Η επιλογή του χώρου ανέδειξε τον ιδιαίτερο συμβολισμό της Καισαριανής ως τόπου συνδεδεμένου με τους αγώνες και τις θυσίες του λαϊκού και κομμουνιστικού κινήματος.

Η εκδήλωση ξεκίνησε με συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της Καισαριανής και πορεία προς το Σκοπευτήριο. Κατά τη διάρκεια της ακούστηκαν συνθήματα για την Πρωτομαγιά και τους αγώνες της εργατικής τάξης, δίνοντας αγωνιστικό τόνο στους δρόμους της περιοχής.

Το άνοιγμα έκανε ο σ. Κώστας Μπεκιάρης, ενώ ακολούθησαν οι ομιλίες της σ. Γιάννας Αντωνιάδη και του σ. Στράτου Κατσένη. Η σ. Γ. Αντωνιάδη αναφέρθηκε στις διεθνείς εξελίξεις και την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, επισημαίνοντας τους κινδύνους μια γενικευμένης σύγκρουσης. Παράλληλα, ανέλυσε τα χαρακτηριστικά του ντόπιου εξαρτημένου αστικού συστήματος και τη αδιέξοδα του που απορρέουν από τη διπλή εξάρτησή του από τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Καταλήγοντας, τονίστηκε η ανάγκη συγκρότησης ενός μαζικού αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος στη χώρα μας, ως η μόνη λύση για το λαό κόντρα σε κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Στην τοποθέτησή του, ο σ. Σ. Κατσένης επικεντρώθηκε στην κατάσταση του εργατικού κινήματος και των συνδικάτων, επι-

σημαίνοντας τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Υπογράμμισε, ωστόσο, ότι η Πρωτομαγιά παραμένει σταθερό σημείο αναφοράς για την εργατική τάξη και τις κατακτήσεις της, αναδεικνύοντας την ανάγκη για οργάνωση των εργαζόμενων και αγωνιστική ανασυγκρότηση των σωμάτων, με στόχο την υπερβίαση των δικαιωμάτων τους.

Κλείνοντας τον κύκλο των τοποθετήσεων, ο σ. Κ. Μπεκιάρης κάλεσε σε συμμετοχή στα επόμενα αγωνιστικά ραντεβού, τόσο στην κινητοποίηση της 29ης Απριλίου έξω από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο για τις διώξεις των εκπαιδευτικών Χρύσας Χατζογιάννη και Δημήτρη Χατζογιάννη όσο και στη συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς της Αθήνας στις 10:30 π.μ. στην πλατεία Κοραή.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με ιστορική ξενάγηση στον χώρο του Σκοπευτηρίου από την σ. Όλγα Πετρούλια, με αναφορές στην ιστορία της Καισαριανής και στους αγώνες του λαού από την περίοδο της προσφυγιάς και της Κατοχής έως σήμερα. Ακολούθησε κατάθεση στεφάνου στο χώρο των εκτελέσεων και η «Διεθνής».

Σε μια περίοδο όξυνσης της επίθεσης του συστήματος προς τους λαούς, η επιστροφή σε έναν τόσο ποτισμένο με το αίμα των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών την Πρωτομαγιά του 1944 και πολλών εκατοντάδων ακόμα την περίοδο της Κατοχής, σε έναν τόσο θύσιος όπως ο Σκοπευτήριος της Καισαριανής, δεν αποτελεί μόνο φόρο τιμής αλλά και κάλεσμα σε νέους αγώνες.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

2ΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ | 9-10 ΜΑΗ

90 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΗΣ 1936

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

90 χρόνια από τον ηρωικό Μάρ του '36 είμαστε υποχρεωμένοι να μελετάμε την ιστορία ξανά! Η μελέτη δεν γίνεται για ιστορικούς λόγους αλλά για να εμπνεύσει τους αγώνες στο σήμερα. Ο Μάρ του '36 δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Ήταν το αποτέλεσμα της πολιτικής πάλης της εργατικής τάξης και του κόμματος της στις δοσμένες πολιτικές συνθήκες. Σε συνθήκες δηλαδή της έντασης της καπιταλιστικής επίθεσης στα δικαιώματά της, κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου, ιδίως μετά την έκρηξη της οικονομικής κρίσης του '29, που έφερε εξαθλίωση και ανεργία σε εκατομμύρια μάζες. Αντίθετα σε αυτή την πορεία, το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος στον κόσμο, η Σοβιετική Ένωση, έκανε τα πρώτα του βήματα στον δρόμο της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Η ΣΕ αποτέλεσε φάρο για την εργατική τάξη παγκόσμια, δείχνοντας έναν άλλο δρόμο από αυτόν του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού.

Το επαναστατικό ΚΚΕ, με την καθοριστική συμβολή της Κομμουνιστικής Διεθνούς, καταφέρνει να αυξήσει την επιρροή του στις λαϊκές μάζες και να μαζικοποιήσει τις τάξεις του. Η αντίδραση παραδοκεί και προσηγορεύει το έδαφος για την επέλαση του φασισμού, ως ανάχωμα στις επαναστατικές διαθέσεις των μαζών. Σε αυτή την πολιτική συγκυρία συμβαίνουν τα γεγονότα του Μάρ '36. Η εργατική τάξη και το πρωτοπόρο τμήμα της, αυτό των καπνεργατών, κατεβαίνει σε απεργία διαρκείας και δέχεται την καταστολή. Οι εργάτες καταφέρνουν να

απαντήσουν και να αποκρούσουν τις επιθέσεις, ενώ όλος ο λαός στέκεται αλληλέγγυος στους απεργούς. Οι εργατικές συλλογιστικές αποφασίζουν από κοινού τη συνέχιση του αγώνα. Τελικά, ο αγώνας λήγει με την ικανοποίηση των περισσότερων οικονομικών αιτημάτων των απεργών. Όμως, νέα δεινά αντιμετωπίζουν οι πρωτοπόροι εργάτες που στέλνονται στις φυλακές και τα ξερονήσια. Μερικοί απ' αυτούς θα οδηγηθούν στην Ακροναυπλία, όπου λίγο αργότερα θα παραδοθούν από τη δικτατορία Μεταξά στους ναζι κατακτητές και θα εκτελεστούν στην Καισαριανή το 1944.

Πόσες ομοιότητες και πόσες διαφορές με το σήμερα μπορεί να έχει αυτή η κατάσταση; Μπορούν να γίνουν ευθείες μεταφορές του τότε στο τώρα; Μπορεί να συγκριθεί η επαναστατική κατάσταση τότε, που πάλευε για την ανατροπή του δικτατορικού καθεστώτος, με το αίτημα «κάτω η κυβέρνηση» στο σήμερα; Που δηλώνει σήμερα υποταγή στον κοινοβουλευτικό δρόμο; Ποιος ο ρόλος των φασιστών απέναντι στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα και ποια τάξη υπηρετούν διαχρονικά; Τέλος, θα μπορούσε να 'χε πάρει άλλη τροπή η κατάσταση και η εξέγερση αν οι επιλογές της ηγεσίας του ΚΚΕ ήταν διαφορετικές;

Γι' αυτά και άλλα πολλά ερωτήματα, θα προσπαθήσει η ΚΟ Θεσσαλονίκης να δώσει ερμηνείες και απαντήσεις, ώστε οι αγωνιστές και ο λαός να εξάγουν συμπεράσματα για την πάλη τους στο σήμερα. Για τις νέες εφόδους που μέλλεται να έρθουν!

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΜΑΗ | 7.00μμ
πίσω από το ΜΠΕΗ ΧΑΜΑΜ
(περιοχή Αγαθή Βενιζέλου)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ: «Εμπνεύμαστε από την ιστορία της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος, παλεύουμε για την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης ως τάξη για τον εαυτό της».

Εισηγήσεις: Ιάσωνας Γραβάνης, Κώστας Καμαρέτας

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΔΡΩΜΕΝΟ: «Μέρες Μαγιάου»
Μουσική και τραγούδι: Μαριάννα Βογιατζή, Δημήτρης Χατζηκωνσταντίνου, Βασίλης Ζήσης. Ερμηνεία: Μαρία Λάμπρου

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΗ | 11.00 πμ
Εκκίνηση: ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΜΑ.Θ.

Περίπατος και ιστορική αναδρομή στα σημαντικότερα σημεία και γεγονότα της εξέγερσης.

Επιμέλεια: Στέφανος Σκοδράνης

5-8 ΜΑΗ

Χώρος Νεολαίας και Πολιτισμού
ΕΚΕΝΤΟΝΑ | (Συγγρού 24, 2ος όροφος)

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
Έκθεση φωτογραφίας και ιστορικού υλικού από την εξέγερση του Μάρ του '36.

Τρίτη 5/5, Τετάρτη 6/5, Παρασκευή 8/5
Ώρες: 7.00 μμ - 9.00 μμ

ΠΡΟΒΟΛΗ, ΠΕΜΠΤΗ 7 ΜΑΗ | 7.00 μμ
«Ματωμένος Μάρς του '36» του Τάσου Ψαρρά

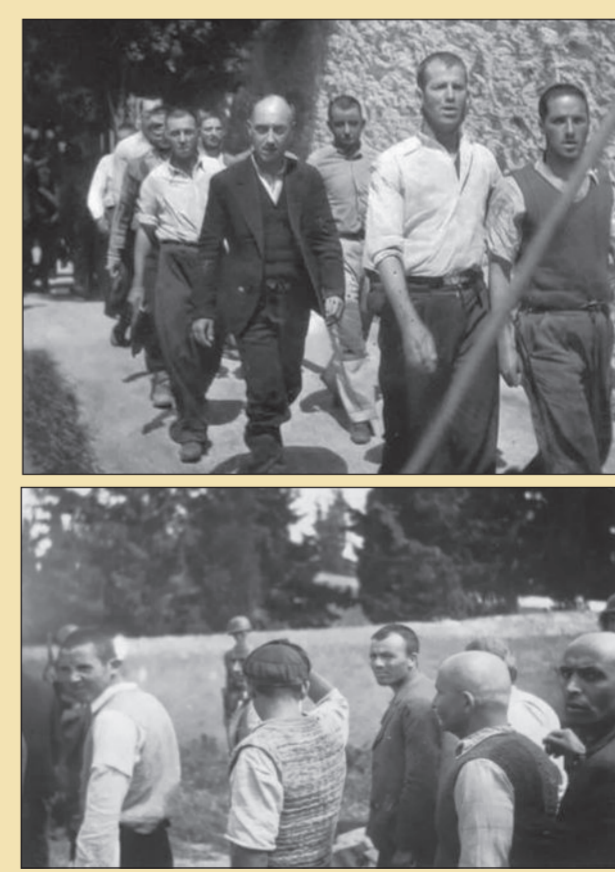
Το ταξικό, επαναστατικό μήνυμα της Πρωτομαγιάς

Η δημοσιοποίηση των φωτογραφιών των 200 κομμουνιστών, που βάδισαν αγέρωχοι προς το εκτελεστικό απόσπασμα των ναζιστών κατακτητών και των ντόπιων λακέδων τους, τονίζουν με συγκλονιστικό τρόπο το μήνυμα και τη σημασία της Εργατικής Πρωτομαγιάς, με το ταξικό, αγωνιστικό, επαναστατικό μήνυμά της και τη βαρύτητα που έχει στους αγώνες και την ιστορία της εργατικής τάξης.

Οι εικόνες των 200 κομμουνιστών που εκτελέστηκαν την Πρωτομαγιά του 1944, είναι οι εικόνες ανθρώπων που απηφόν τον θάνατο γιατί γνωρίζουν τη σημαίνει να παλεύεις για τη ζωή. Γιατί γνωρίζουν ότι αποτελούν μία πολύτιμη ψηφίδα στο τίτιο έργο που κατάφερε να σπκώσει στις πλάτες του το παγκόσμιο προλήτατο, με όλη τη κομμουνιστική ιδέα και προοπτική την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Στο αγέρωχο βλέμμα των 200 κομμουνιστών η έννοια του αγώνα της εργατικής τάξης και του λαού για λευτεριά και ανεξαρτησία βρίσκεται την αόλητη σύνδεσή της με τις κομμουνιστικές ιδέες και την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης, που μόνο αυτές μπορούν να χαράξουν.

Δεν ήταν καθόλου τυχαία, λοιπόν, ούτε η επιλογή των προσώπων ούτε η επιλογή της ημέρας που έγινε η εκτέλεση. Διότι αυτό που φόβιζε περισσότερο τους κατακτητές τότε ήταν η νουοή που έπαιρνε ο αγώνας του λαού από τη σύνδεσή του με τις επαναστατικές κομμουνιστικές ιδέες και την καθοδήγηση του επαναστατικού ΚΚΕ. Ήταν η αντανάκλαση του αγώνα που έδιναν οι κομμουνιστές σε όλο τον κόσμο με μπροστάρη τη Σοβιετική Ένωση που είχε μπει στο στόχαστρο

της ναζιστικής Γερμανίας αλλά και των υποτιθέμενων «συμμάχων» ιμπεριαλιστών.

Είναι μια πραγματικά ευχάριστη συγκυρία το ότι η δημοσιοποίηση αυτών των φωτογραφιών συμπίπτει με τη συμπλήρωση 140 χρόνων από τον Μάρ του 1886, τότε που οι εργάτες στο Σικάγο έδωσαν έναν σκληρό ταξικό αγώνα που σημάδεψε καθοριστικά την ιστορία της εργατικής τάξης. Που απαίτησαν 8ωρο και ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς. Που όρθωσαν τον αναστατήμα τους απέναντι στα αρρακτικά του κεφαλαίου και αμφισβήτησαν ανοικτά το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Αλλά και το ότι συμπίπτει με τη συμπλήρωση 90 χρόνων από τον Μάρ του 1936, όπου οι απεργοί καπνεργάτες στη Θεσσαλονίκη έγραψαν τη δική τους, λαμπρή σελίδα στη μακρία ιστορία των ταξικών αγώνων, όταν στάθηκαν απέναντι στη δικτατορία του Μεταξά και διεκδίκησαν ανθρώπινα μεροκάματα.

Από αυτό το σπουδαίο παρελθόν, το οποίο θέλουν να διασφραξίσουν ή και να διαγραφίσουν οι δυνάμεις του κεφαλαίου και το πολιτικό τους προσωπικό, καλούμαστε να εμπνευστούμε σήμερα προκειμένου να χαράξουμε τον δικό μας δρόμο ενάντια στην εκμετάλλευση και τον πόλεμο. Ενάντια στην πολιτική της εξάρτησης και της υποτέλειας. Ενάντια στα ανθρωποσφαγεία που στήνουν οι ιμπεριαλιστές και οι υποτακτικοί τους. Για να φτάσει η πάλη στο απελευθερωτικό, αγωνιστικό ταξικό μήνυμά της ταξικής εργατικής Πρωτομαγιάς, από εργάτη σε εργάτη, από νέο σε νέο, από λαό σε λαό.

Γιατί η κυβέρνηση θέλει σε αργία τη Χρύσα και τον Δημήτρη και πώς απαντάμε

Με μια κίνηση πυγμής, λίγες μέρες μετά την κλήση της Χρύσας Χοτζόγλου για δεύτερη φορά από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο (ΠΠΣ), η υπουργός παιδείας έδωσε εντολή να κληθεί και ο Δημήτρης Χατζουλάκης που διώκεται για την ίδια υπόθεση και με τις ίδιες περίπου κατηγορίες. Ζητά γνωμοδότηση για τη συνέχιση της δυνητικής αργίας της Χρύσας

για ένα χρόνο ακόμη και την επιβολή δυνητικής αργίας στον Δημήτρη. Με την παραδειγματική τιμωρία θέλει να τρομοκρατήσει όποιον αγωνίζεται.

Η παρέμβαση του ίδιου του πρωθυπουργού στην υπόθεση για να ανατραπεί η θετική για τη Χρύσα απόφαση του διοικητικού εφετείου Πειραιά και η επιβολή της αργίας, κόντρα στις γνωματεύσεις των θεσμικών οργάνων που η κυβέρνηση

όρισε, έχουν μετατρέψει την υπόθεση της αργίας των δύο αγωνιστών εκπαιδευτικών σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Η κυβέρνηση μπορεί να είναι στριμωγμένη από τις εξελίξεις εκτός και εντός της χώρας αλλά δεν αμφισβητεί κανείς την προσφορά της στο σύστημα αλλά ούτε το σύστημα αμφισβητεί πως δημιούργησε ένα εργασιακό τοπίο για να μπορεί πιο εύκολα το κεφάλαιο να ξεζουμίζει τον λαό.

Η δίωξη της Χρύσας και του Δημήτρη για συνδικαλιστικούς λόγους είναι πρόκληση για τον κλάδο ολόκληρο. Είναι το βασικό μέτωπο πάλης των εκπαιδευτικών αυτή την περίοδο αλλά και υπόθεση όλων των εργαζόμενων. Ο τρόπος που θα εξελιχτεί η υπόθεση θα καθορίσει σε σημαντικό βαθμό την πορεία των χιλιάδων πειθαρχικών που εκκρεμούν στην εκπαίδευση και το ανοιχτό μέτωπο πάλης των εκπαιδευτικών απέναντι στην αξιολόγηση και τις συνθήκες δουλειάς στα σχολεία. Η απόλυσή τους, που θα είναι η πρώτη απόλυση για συνδικαλιστικούς λόγους μετά τη χούντα, θα ανοίξει την Κερκόπορτα για την άρση της μονιμότητας των εργαζομένων στο δημόσιο και θα αλλάξει δραματικά το εργασιακό τοπίο.

Αυτό που θα κριθεί, πάνω απ' όλα, είναι, αν θα νικήσει η γραμμή του συμβιβασμού και της υποταγής των εργατοπατέρων και των ρεφορμιστών της συνδικαλιστικής ηγεσίας των ΟΛΜΕ/ΔΟΕ και ΑΔΕΔΥ ή η γραμμή της πάλης και του αγώνα, της αλληλεγγύης, της διεκδίκησης και της αναμέτρησης. Είναι η γραμμή που δεν υποτάχτηκε στον δυσμενή συσχετισμό αλλά στηρίχτηκε στις δυνάμεις της και απευθύνθηκε με εμπιστοσύνη στη βάση του κλάδου των εκπαιδευτικών και πλατιά στον λαό. Ποτέ δεν επικαλέστηκε την αστική νομιμότητα, αλλά στηρίχτηκε στο δίκιο. Αυτή τη γραμμή εκφράζουν με την αγωνιστική τους στάση η Χρύσα και ο Δημήτρης και το κίνημα που αναπτύχθηκε για την υπεράσπισή τους, οι αγωνιστές και οι συλλογικότητες που πήραν στην πλάτη τους την υπόθεση των συνδικαλιστικών διώξεων και απολύσεων και συντόνισαν τη δράση τους με τις ανοιχτές συνελεύσεις τους.

Την Τετάρτη 29 Απρίλη η Χρύσα και ο Δημήτρης θα βρεθούν μπροστά στο Πειθαρχικό συμβούλιο που θα γνωμοδοτήσει για το αν θα συνεχιστεί η δυνητική αργία της Χρύσας και αν θα επιβληθεί δυνητική αργία στον Δημήτρη. Μετά από αυτούς άλλοι τρεις εκπαιδευτικοί θα περάσουν την πόρτα του πειθαρχικού με την κατηγορία της συμμετοχής στην απεργία αποχή. Δεν θα είναι μόνοι τους. Υπάρχει κάλεσμα για συγκέντρωση απ' έξω από το πειθαρχικό, Ξενίας 24. Τα μέλη της Ανοικτής Συνέλευσης ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις ενεργοποιήθηκαν από την πρώτη στιγμή και οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών δίνουν με επιτυχία τη μάχη για να ξεπεραστούν οι δυσκολίες που δημιουργεί η απόφαση των ΔΣ των ΟΛΜΕ/ΔΟΕ για στάση μέχρι τις 11πμ, που οδηγεί σε πρόωρη διάλυση της συγκέντρωσης. Τα πρωτοβάθμια επεκτείνουν τη στάση εργασίας των ομοσπονδιών. Ακόμα και τα σωματεία που ελέγχει το ΠΑΜΕ αναγκάζονται να βγάλουν καλέσματα. Όλα δείχνουν πως η συγκέντρωση θα είναι μαζική.

Η μάχη είναι δύσκολη αλλά η αισιοδοξία λογική. Δεν προδικάζουμε την απόφαση του πειθαρχικού αλλά αισιοδοξούμε για την ανταπόκριση στο κάλεσμα αλληλεγγύης και αγώνα και στηρίζομαστε στη δύναμη της γραμμής του αγώνα να εμπνεύσει και να κρατήσει στον δρόμο τους εκπαιδευτικούς και τον λαό.

Μπροστά στις εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων στις Ομοσπονδίες

Ενόψει των συνεδρίων των ΔΟΕ και ΟΛΜΕ που θα γίνουν το επόμενο διάστημα, πραγματοποιούνται σε όλους τους ΣΕΠΕ και τις ΕΛΜΕ εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων. Οι εκλογές αυτές γίνονται σε μια περίοδο ολομέτωπης επίθεσης της κυβέρνησης και του συστήματος στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, στη δυνατότητα οργάνωσης και πάλης μέσα στα σωματεία. Από τη μία, συνεχίζεται το σταθερό προχώρημα της αξιολόγησης, αλλά και οι αντιστάσεις των εκπαιδευτικών που ακόμα κρατούν, η βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών, η αργία της Χρύσας Χοτζόγλου και το ενδεχόμενο αργίας στον Δημήτρη Χατζουλάκη, οι απειλές για απολύσεις μέσω του νέου Πειθαρχικού, η άρση της μονιμότητας. Από την άλλη, η κατάσταση χαρακτηρίζεται από αυξήσεις ψίχουλα που εξανεμίζονται από την ακρίβεια, εργασιακή εξόντωση και εξώθηση σε 2η και 3η δουλειά για να βγει ο μήνας, ανασφάλεια για το μέλλον. Και όλα αυτά με την προοπτική μιας γενικευμένης σύγκρουσης και ενός σφαγείου των λαών να αποτελούν ολόένα και πιο «ρεαλιστικό» σενάριο.

Μπροστά σε αυτά, οι εκπαιδευτικοί καλούνται να παίξουν τον ρόλο του ιμάντα μεταβίβασης όλης της κυβερνητικής πολιτικής και της σάπιας ιδεολογίας του συστήματος προς τους μαθητές τους. Η πειθαρχία και η υποταγή

των εκπαιδευτικών επιδιώκεται να είναι το «ζωντανό παράδειγμα» προς τη νεολαία, που θα πρέπει να μάθει να μην διεκδικεί, να μην αγωνίζεται, να αποδέχεται την ταξικότητα στους φραγμούς και τους αποκλεισμούς ως μια κανονική κατάσταση. Το σχολείο πρέπει να είναι αποστειρωμένο, ένας χώρος που διώκεται όχι μόνο η πολιτική και συνδικαλιστική δράση, αλλά και η οποιαδήποτε άποψη που δεν συμβαδίζει με την κυρίαρχη, πόσο μάλλον όταν στρέφεται ενάντια της.

Οι εκπαιδευτικοί, όλα τα τελευταία χρόνια, έχουν αποδείξει πολλές φορές ότι αρνούνται να παίξουν αυτό τον ρόλο. Έχουν αποδείξει ότι έχουν ακόμα τις δυνάμεις να παράγουν σημαντικά κινηματικά γεγονότα, όσο κι αν έχουν προβοκαριστεί οι προσπάθειες αυτές από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και την Αριστερά της συναλλαγής και του συμβιβασμού. Ο κυβερνητικός συνδικαλισμός, αλλά και ο υποτίθεται ταξικός (που έχει μάλιστα και την πρωτιά στη ΔΟΕ και την ΑΔΕΔΥ), κάνουν ό, τι περνάει από το χέρι τους για να μην ανοίγουν τα κρίσιμα ζητήματα στον κλάδο. Έχουν θάψει τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση, τα πειθαρχικά και οι διώξεις εκτιμούν ότι θα «φοβίσουν» τους συναδέλφους, σαμποτάρουν συστηματικά το κύτταρο λήψης αποφάσεων που είναι η Γενική Συνέλευση του σωματείου. Είτε δεν θα την συγκαλούν, είτε θα

την καλούν χωρίς να την τρέχουν, απλά για να βγουν από την υποχρέωση, αναπαράγοντας την ανάθεση και κάνοντάς την καθεστώς. Συνειδητά παρουσιάζουν νίκες χωρίς αυτές να υπάρχουν, εγκλωβίζουν κόσμο στη λεγόμενη «νομική» οδό και ανάγουν τη νομιμότητα ως «κάλυψη» από την επίθεση του αντίπαλου.

Κόντρα στις απόψεις αυτές, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών θέλουν να υπηρετήσουν μια εντελώς διαφορετική λογική μέσα στο κίνημα των εκπαιδευτικών. Παλεύουν για να κινητοποιηθεί ένα όσο το δυνατόν πιο πλατύ δυναμικό αγωνιστών, που θα μπορέσει να δημιουργήσει όρους ανατροπής των αρνητικών συσχετισμών. Προβάλλουν την κατεύθυνση του κεντρικού απεργιακού αγώνα, που μπορεί να πάρει σάρκα και οστά. Επιμένουν ότι τα βασικά μας όπλα είναι το άνοιγμα της πολιτικής συζήτησης μέσα στα σχολεία, η Συνέλευση, η Απεργία, η Διαδήλωση.

Αυτή την κατεύθυνση θέλουν να αναδείξουν και με τη συμμετοχή τους στις εκλογές για την ανάδειξη των αντιπροσώπων στα συνέδρια ΔΟΕ-ΟΛΜΕ. Αυτή η κατεύθυνση είναι κρίσιμο να στηριχθεί και να δυναμώσει, τόσο στις εκλογές όσο κυρίως στην καθημερινή ζωή και δράση των σωματείων, για να μπορέσει να γίνει πράξη η υπεράσπιση της δουλειάς των εκπαιδευτικών, των μαθητών τους, της ίδιας της ζωής τους.

Ουκρανία

Σε πλήρη εξέλιξη οι πολεμικές συγκρούσεις και οι στρατιωτικο-πολιτικές αντιπαραθέσεις

Το πιο βασικό χαρακτηριστικό των τελευταίων εξελίξεων στο ουκρανικό πεδίο είναι η ασφυκτική πίεση που ασκεί ο ρωσικός στρατός τόσο στο πολεμικό μέτωπο όσο και στα μετόπισθεν της ουκρανικής επικράτειας. Στο στόχαστρο του ρωσικού στρατού βρέθηκαν ενεργειακές, μεταφορικές και λιμενικές υποδομές της Ουκρανίας, αυξάνοντας την πίεση σε σημαντικό βαθμό. Τέτοια επίθεση με πυραύλους και drones δέχθηκε τις τελευταίες μέρες η Οδησός και το λιμάνι της, στο πλαίσιο του ρωσικού σχεδίου να πλήξει τη λειτουργικότητα των ουκρανικών λιμανιών και κατ'επέκταση τις εφοδιαστικές αλυσίδες και την οικονομία της Ουκρανίας. Ταυτόχρονα, η Ρωσία πολλαπλασίασε τις επιθέσεις της σε χώρους αποθήκευσης drones στην Ουκρανία.

Στο πολεμικό μέτωπο συνεχίζεται με σταθερό ρυθμό η προέλαση των ρωσικών δυνάμεων, οι οποίες απέχουν από την πόλη-φρούριο του Κραματόρσκ μόλις 7 χιλιόμετρα. Όλα δείχνουν ότι το επόμενο διάστημα θα ξεκινήσει η περικύκλωση της σημαντικής αυτής πόλης για το αμυντικό σύστημα της Ουκρανίας.

Στο πολιτικό πεδίο, η ΕΕ έκανε δύο κινήσεις που αποκαλύπτουν το στρίμωγμα που δέχεται όχι μόνο στο ουκρανικό μέτωπο αλλά και γενικότερα. Από τη μία απέσυρε το βασικότερο στοιχείο του 20ού πακέτου κυρώσεων προς τη Ρωσία που είχε εγκρίνει, δηλαδή απέσυρε την πλήρη απαγόρευση μεταφορών ρωσικού πετρελαίου από ευρωπαϊκές εταιρίες. Οι εξελίξεις στον πόλεμο ΗΠΑ-Ισραήλ εναντίον του Ιράν, η κατάσταση στα στενά του Ορμούζ, οι δικές της πραγματικές ενεργειακές ανάγκες και φυσικά οι υποδείξεις των ΗΠΑ την αναγκάζουν να αποσύρει -έστω «προσωρινά»- αυτόν το μοχλό πίεσης προς τη Ρωσία, που βλέπει τα κέρδη της από το πετρέλαιο να...εκτοξεύονται.

Από την άλλη, η ΕΕ με μία κίνηση πολιτικο-στρατιωτικού χαρακτήρα ενέκρινε το δάνειο των 90 δισ. ευρώ προς την Ουκρανία, πλήρως απαραίτητο στην κατάσταση που βρίσκεται, αναλαμβάνοντας μεγάλο μέρος του οικονομικού κόστους του πολέμου στο καυτό ουκρανικό μέτωπο. Μετά τις εκλογές και την κυβερνητική αλλαγή στην Ουγγαρία, έγινε δυνατή η έγκριση του περιβόητου δανείου που απαιτούσε ομοφωνία, ύστερα από την ήττα του δύστροπου Όρμπαν.

Σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης η Γερμανία αναδεικνύεται ως η χώρα που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή αντιπαραθέσεων με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Πρόσφατες είναι οι δηλώσεις του υπουργού Άμυνας Πιστόριους ότι η Ρωσία είναι η κύρια απειλή και η «δέσμευσή» του ότι ως το 2035 η Γερμανία θα έχει 260.000 στρατιώτες, 200.000 εφέδρους και έναν πλήρως τεχνολογικά εξελιγμένο στρατό ξηράς, «τον ισχυρότερο σ' όλη την Ευρώπη», όπως χαρακτηριστικά δήλωσε. Και ο γερμανικός ιμπεριαλισμός προετοιμάζεται, στο βαθμό που μπορεί, για να χρησιμοποιήσει γερμανικό λαό και νεολαία ως κρέας για τα κανόνια.

Ταυτόχρονα, τέτοιες δηλώσεις δείχνουν την πρόθεση της δεύτερης τάξης ιμπεριαλιστικής γερμανικής αστικής τάξης να αναβαθμίσει τις στρατιωτικές της

δυνατότητες στις οποίες υπολείπεται συγκριτικά όχι μόνο με τη γεωπολιτική τριάδα (ΗΠΑ-Ρωσία-Κίνα) αλλά και με Γαλλία και Μ. Βρετανία. Η προετοιμασία των όρων για το γενικευμένο μακελειό ωθεί (και) τη Γερμανία να προχωρήσει στη στρατιωτική αναβάθμισή της, αξιοποιώντας και ως πρόσχημα τις ανάγκες που θέτει ο πόλεμος στην Ουκρανία.

Σ' αυτή τη στάση και τις δηλώσεις της Γερμανίας αντέδρασε ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, εκτρέποντας προς άλλες κατευθύνσεις τις προμήθειες πετρελαίου από το Καζακστάν που προορίζονταν για τη Γερμανία, ασκώντας της φανερή πίεση στο

επίπεδο των ενεργειακών της αναγκών.

Σε μια άλλη εξέλιξη, η Ρωσία όξυνε την πίεσή της και κλιμάκωσε τις απειλές προς τις χώρες που υποστηρίζουν την Ουκρανία: ανακοίνωσε λίστα εικοσιένα (21) εργοστασίων drones που παράγονται για την Ουκρανία. Ρώσος ανώτατος αξιωματικός δήλωσε ότι τα εργοστάσια αυτά, που έχουν έδρα σε Γερμανία, Δανία, Λετονία, Ισπανία, Ισραήλ, Τσέχικη Δημοκρατία, Μ. Βρετανία, Ιταλία και Τουρκία, αποτελούν για τη Ρωσία νόμιμο στόχο από τη στιγμή που ενισχύουν στρατιωτικά την Ουκρανία, αφήνοντας ανοιχτό κάθε ενδεχόμενο...

Τέλος, στις ρωγμές και τις ρηγματώσεις που διατρέχουν το NATO προστέθηκε μία ακόμη, εν δυνάμει τουλάχιστον. Ο πρόεδρος της Εθνοσυνέλευσης της Σλοβενίας Στεβάνοβιτς δήλωσε ότι υπάρχει στο τραπέζι η πρόθεση για διενέργεια δημοψηφίσματος για έξοδο της Σλοβενίας από το NATO. Ο Στεβάνοβιτς επικαλέστηκε την ανάγκη για «κυρίαρχη εξωτερική πολιτική» και για «άρνηση της υποτέλειας ή της εξάρτησης από κάποιους». Και αυτή η εξέλιξη δείχνει ότι οι «πονοκέφαλοι» και οι ανησυχίες για τη Δύση και τη λυκοσυμμαχία του NATO δεν φαίνεται να κοπάζουν...

Εκλογές στη Βουλγαρία, αγωνία στις Βρυξέλες

Την ώρα που η Ευρώπη «πανηγύριζε» την απαλλαγή από τον Όρμπαν, μετά τις εκλογές στην Ουγγαρία, βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα άλλο μέτωπο. Τη νίκη του κόμματος «Προοδευτική Βουλγαρία», του πρώην προέδρου Ρούμεν Ράντεφ, στις βουλευτικές εκλογές της 19ης Απριλίου 2026. Εξασφάλισε απόλυτη πλειοψηφία με περισσότερες από 130 έδρες στο 240μελές κοινοβούλιο της χώρας. Προβλεπόταν να κερδίσει, αλλά όχι τόσο θεαματικά. Πρόκειται για την όγδοη εκλογική διαδικασία μέσα σε πέντε χρόνια και έρχεται λίγους μήνες μετά την είσοδο της Βουλγαρίας στην Ευρωζώνη.

Ποιος είναι ο Ράντεφ; Πιλότος, που ολοκλήρωσε την «ικανότητάς του» με εκπαίδευση στις ΗΠΑ το 1992, πρώην στρατηγός (το 2005, έναν χρόνο μετά την ένταξη της Βουλγαρίας στο NATO, ανέλαβε διοικητής της Πολεμικής Αεροπορίας) και πρώην πρόεδρος (από τον Ιανουάριο του 2017 έως την παραίτησή του, τον Ιανουάριο του 2026). Πολιτικά χαρακτηρίζεται ευρωσκεπτικιστής που θέλει να καταπολεμήσει τη διαφθορά. Έχει ταχθεί κατά της στρατιωτικής στήριξης της Ουκρανίας στον πόλεμο με τη Ρωσία και σκοπεύει να βελτιώσει τις σχέσεις με τη Σόφια με τη Μόσχα. Στο τιμόνι της Βουλγαρίας, λοιπόν, ένας φιλοαμερικάνος στρατηγός του NATO και με φιλωρώσικο προσανατολισμό. Στις μέρες μας, το να συμβαίνει αυτό δεν είναι και το πιο... παράξενο.

Ο Ράντεφ έχει χτίσει την πολιτική του εικόνα παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως αντίπαλο του ολιγαρχικού «κράτους-μαφία» της χώρας. Ως πρόεδρος υποστήριξε τις μαζικές διαμαρτυρίες κατά της διαφθοράς της κυβέρνησης Μπόρισοφ, το καλοκαίρι του 2020. Ακολούθησε το 2021, χρονιά έντονης πολιτικής αστάθειας, η οποία σηματοδοτήθηκε από συνεχιζόμενες διαδηλώσεις, πολιτικές αναταράξεις και πολλαπλές εκλογικές αναμετρήσεις. Είχε επίσης υποστηρίξει τις διαμαρτυρίες του περασμένου Δεκεμβρίου, υποσχόμενος να απαλλάξει τη χώρα από το «ολιγαρχικό μοντέλο διακυβέρνησης». Η πτώση της κυβέρνησης Ζελιάζκοφ μετά από εβδομάδες διαδηλώσεων πυροδότησε τις πρόσφατες εξελίξεις.

Ο Ράντεφ έχει ταχθεί υπέρ της πλήρους αποκατάστασης των ενεργειακών σχέσεων με τη Ρωσία (Gazprom). Πράγμα που επηρεάζει άμεσα την εξέλιξη του μεγάλου έργου του «Κάθετου Ενεργειακού Διαδρόμου», της Αλεξανδρούπολης. Ακόμη, είχε εκφράσει επιφυλάξεις για την ένταξη της Βουλγαρίας στην Ευρωζώνη, ζητώντας δημοψήφισμα για αυτό. Κάτι που δεν έγινε αποδεκτό από την προηγούμενη κυβέρνηση και μάλλον δύσκολο να το επαναφέρει η νέα.

Οι οκτώ συνασπισμοί (όσες και οι εκλογικές αναμετρήσεις) στη Βουλγαρία από το 2021 έχουν κινηθεί με βάση τις πολιτικές και οικονομικές προδιαγραφές της ΕΕ. Ωστόσο, εκείνο που αποδείχθηκε τώρα είναι (πέρα από ιστορικές σχέσεις και δεσμούς) ότι δεν υπάρχουν πολλοί ρωσοφοβικοί στη Βουλγαρία!

Η κριτική του Ράντεφ για το ευρώ και η άρνηση στρατιωτικής στήριξης προς το Κίεβο ήταν καθοριστικές για την επιτυχία του. Αλλά το πιο σημαντικό πράγμα για τους Βούλγαρους (κύρια για τους νέους) είναι ότι τα ζητήματα που αφορούν την ουσία των κινητοποιήσεων τους σίγουρα δεν θα περιλαμβάνονται στην «ατζέντα» της κυβέρνησης Ράντεφ.

Η νέα κυβέρνηση σηματοδοτεί μια καμπή όχι μόνο για το εσωτερικό πολιτικό σκηνικό της χώρας, αλλά και για

τις ισορροπίες εντός της ΕΕ. Η ουσία της εξέλιξης αφορά το γεγονός, που οι Ευρωπαίοι δείχνουν να προσπερνούν, ότι η «ποσότητα των κρίσεων» που αντιμετωπίζει η ΕΕ, αργά ή γρήγορα, θα μετατραπεί σε «ποιότητα». Δεν είναι μόνο η διάθεση του Ράντεφ για επαναπροσέγγιση με τη Ρωσία, είναι ότι οι θέσεις του έχουν γεωπολιτικές προεκτάσεις. Για παράδειγμα, η θέση του για την Ουκρανία: «είναι ρωσική»... γιατί απλώς... «αντανακλά μια γεωστρατηγική πραγματικότητα»!

Ταυτόχρονα οι εξελίξεις στη Βουλγαρία εντάσσονται σε μια υπό διαμόρφωση τάση και σε άλλες ανατολικές χώρες, γεγονός που θα μπορούσε να επηρεάσει τη συνολική γεωπολιτική ισορροπία στην περιοχή. Πρόσφατα η Ρουμανία εισήλθε σε φάση βαθιάς πολιτικής κρίσης, καθώς εντείνεται η διάσπαση στους κόλπους της τετρακομματικής κυβέρνησης που είχε σχηματιστεί μόλις πριν από δέκα μήνες μετά μια ταραχώδη εκλογική διαδικασία. Ανοικτά όλα τα ενδεχόμενα και εδώ.

Σε μια περίοδο που η ΕΕ αντιμετωπίζει ήδη πιέσεις στην Ανατολική Ευρώπη, ο αναπροσανατολισμός της Βουλγαρίας φαίνεται να ενισχύει αυτή την πίεση. Ειδικά σε μια περίοδο που οι ΗΠΑ συνεχίζουν να τροφοδοτούν τη διατλαντική ένταση.

XB

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η διεθνής επέκταση -στα κινέζικα «chuhai»- έχει σαν αφετηρία τα όρια της εσωτερικής καπιταλιστικής επέκτασης στην ίδια την Κίνα (έντονος ανταγωνισμός, εξάντληση της μεσαίας τάξης, συρρίκνωση αγοραστικής δύναμης). Από την άποψη αυτή, η «τυπική» ιμπεριαλιστική αντίδραση θα ήταν η εξαγωγή κεφαλαίων. Όμως η ιδιομορφία του κινέζικου καπιταλιστικού οικονομικοκοινωνικού σχηματισμού κάνει αυτή τη διαδικασία να φαίνεται λιγότερο απρόσκοπτη.

Βασικό στοιχείο της κεντρικής κυβερνητικής πολιτικής είναι να εμποδίσουν τις «απρόσκοπτες» εκροές κεφαλαίων για να διατηρήσει τη σταθερότητα του νομισματός της βασικό αρμό της κεντρικής οικονομικής πολιτικής. Η διατήρηση των μεγάλων συναλλαγματικών αποθεμάτων είναι «εκ των ων ουκ άνευ» και γι' αυτό υπάρχουν ακόμη μεγάλοι περιορισμοί στην αγορά ξένου συναλλάγματος και στις ξένες ιδιωτικές επενδύσεις για ιδιώτες.

Στο ζήτημα αυτό αντανακλάται η πραγματική δύναμη του γουάν σε σχέση, π.χ., με το δολάριο, αντανάκλαση που δεν πατά μόνο στα οικονομικά δεδομένα τα οποία προσπαθεί η Κίνα να «φέρει υπέρ της», αλλά και στους γεωστρατηγικούς και στρατιωτικούς όρους. Παρόλα αυτά, μέσω των επίσημων επιχειρηματικών επενδύσεων (ODI), πραγματοποιούνται μεγάλες επενδύσεις κεφαλαίων στο εξωτερικό και όχι μόνο στις χώρες του «Δρόμου του Μεταξιού». Για παράδειγμα, από το 2016 ακόμα διαπιστώνεται αύξηση των κινέζικων άμεσων επενδύσεων στο εξωτερικό κατά 53%, αν σκεφτούμε πως βασικό φυσιογνωμικό στοιχείο της κινέζικης οικονομίας ήταν μέχρι το 2005 η προσέλκυση επενδύσεων.

Φρένο σε αυτές τις διαδικασίες προσπαθούν να βάλουν οι Δυτικοί, στοχοποιώντας τις κινέζικες επενδύσεις ειδικά στους «κρίσιμους» τομείς. Τελευταία η Κίνα, μετά την ήδη καταγεγραμμένη (στην πανδημία) κυριαρχία της στις εφοδιαστικές αλυσίδες, στρέφεται στην εξαγωγή εμπορευμάτων καθώς με την κρατική υποστήριξη αλλά και την εφαρμογή σε μαζική κλίμακα των τεχνολογικών καινοτομιών μπορεί πλέον να παράγει ποιοτικά προϊόντα με ανταγωνιστικές (δηλαδή φτηνότερες) τιμές. Έτσι, έχουμε πλέον και τα κινέζικα brand names!

«Η Κίνα υπήρξε για χρόνια το “εργοστάσιο” της υφηνίου, παράγοντας προϊόντα για δυτικές εταιρείες. Στη διαδικασία αυτή οι παραγωγοί της έμαθαν όχι μόνο να κατασκευάζουν προϊόντα, αλλά και να τα προωθούν, να τα διανέμουν και να τα πουλούν σε μεγάλη κλίμακα. Εταιρείες όπως η Miniso έχουν επωφεληθεί από αυτή τη γνώση. Η εν λόγω εταιρεία λιανικών πωλήσεων, που διαθέτει παιχνίδια και προϊόντα από Disney, Marvel και Warner Bros, λειτουργεί πλέον καταστήματα σε περισσότερες από τις μισές χώρες του κόσμου. “Οι καταναλωτές δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για την προέλευση ενός brand. Εστιάζουν περισσότερο στην εμπειρία αγορών -στο design, στην αξία για τα χρήματα και στη διασκέδαση”, τονίζει στο βρετανικό δίκτυο

ο Βίνσεντ Χανγκ. Οι συμφωνίες αδειοδότησης και η ταχύτητα μεταφοράς προϊόντων από το εργοστάσιο στο ράφι αποτελούν βασικά στοιχεία του μοντέλου της κινέζικης παραγωγής. Πέρα από τα καταναλωτικά αγαθά, η BYD έχει ξεπεράσει την Tesla ως ο μεγαλύτερος κατασκευαστής ηλεκτρικών οχημάτων στον κόσμο. Η εταιρεία επωφελήθηκε από επενδύσεις, και μάλιστα εγκαίρως, στην κατάλληλη τεχνολογία και από την τεράστια αγορά της Κίνας (...) Η Απτα αποτελεί ακόμη ένα παράδειγμα. Με σχεδόν 13.000 καταστήματα παγκοσμίως, έχει καταστεί η τρίτη μεγαλύτερη εταιρεία αθλητικών ειδών παγκοσμίως, μετά τις Nike και Adidas» Πηγή: Protagon.gr

Χρησιμοποιώντας τη Νοτιανατολική Ασία ως πειραματικό εφελκυστήρα, τα κινέζικα «brands» εισέρχονται τώρα στις δυτικές αγορές. Είναι από αυτή την άποψη χαρακτηριστικές οι δηλώσεις στελεχών της αμερικάνικης Ford και της γιαπωνέζικης Honda. Σε πρόσφατη συνέντευξή του ο GEO της πρώτης, Farley, δήλωσε ότι «οι κινέζικες αυτοκινητοβιομηχανίες θα μπορούσαν να «αποδειχθούν καταστροφικές», μιας και ο οικονομικός αντίκτυπος της υιοθέτησης κινέζικων αυτοκινήτων στις ΗΠΑ θα μπορούσε να είναι τόσο μεγάλος που να εξαλείψει ολόκληρη την αμερικανική αυτοκινητοβιομηχανία.

Ο Farley έχει επίσης αναφέρει στο παρελθόν ότι οι κινέζικες εταιρείες θα μπορούσαν «να μας βγάλουν όλους εκτός αγοράς», τονίζοντας την κάθετη οργάνωση των αλυσίδων εφοδιασμού και την ταχύτητα εξέλιξης των ηλεκτρικών αυτοκινήτων. Παράλληλα, σημείωσε ότι η Κίνα διαθέτει επαρκή παραγωγική ικανότητα ώστε να καλύψει γρήγορα μεγάλες αγορές, κάτι που ενισχύει τις ανησυχίες για την ανταγωνιστικότητα των αμερικανικών εταιρειών.

Στο ίδιο μήκος κύματος και ο CEO και πρόεδρος της Honda, Toshihiro Mibe, ταξίδεψε πρόσφατα στην Κίνα για να κατανοήσει πώς οι εγχώριες εταιρείες παράγουν τόσα πολλά αυτοκίνητα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Μετά την επίσκεψή του σε ένα εργοστάσιο προμηθευτή αυτοκινήτων στη Σαγκάη, έκανε μια σοκαριστική τοποθέτηση: «Δεν έχουμε καμία ελπίδα απέναντι σε

αυτό», σύμφωνα με το Nikkei Asia.

Ο ίδιος επικέντρωσε στο γεγονός της ταχύτητας καθώς η κινέζικη αυτοκινητοβιομηχανία μπορεί να παράγει στους ίδιους χρόνους διπλάσια από τα παραδοσιακά αυτοκίνητα. Με έναν τεράστιο αριθμό εταιρειών να αναπτύσσουν οχήματα με πρωτοφανή ρυθμό, δεν είναι περίεργο που δίνει την εντύπωση ότι η Κίνα λανσάρει ένα νέο αυτοκίνητο κάθε δεύτερη μέρα. Αλλά και σε ένα άλλο επίπεδο που η κινέζικη οικονομία δείχνει σημάδια σημαντικής αντοχής είναι τα τεράστια στρατηγικά αποθέματα πετρελαίου που έχουν μεθοδικά αποθηκευτεί τα τελευταία χρόνια, καθιστώντας την Κίνα τον πρωταθλητή κάτοχο στρατηγικών πρώτων υλών (και ενέργειας (και εκτός του πετρελαίου)). Είναι χαρακτηριστικό ότι τα εμπορικά που ναυλώθηκαν φορτωμένα με αλουμίνια για τα κυτήρια της Μέσης Ανατολής ανακατευθύνθηκαν στα μεγάλα λιμάνια της Κίνας και από εκεί στα κινέζικα κυτήρια, με αποτέλεσμα η Κίνα να έχει υπερπλεόνασμα και σε αλουμίνιο.

Η προτίμηση των αγορών για κινέζικα περιουσιακά στοιχεία αυξάνεται μπροστά στις διακυμάνσεις και το απειλητικό χάος των κεφαλαιαγορών και δείχνει να εξισορροπείται η έξοδος κεφαλαίων με την αυξημένη προσέλκυση ξένων κεφαλαίων. Αυτά τα θετικά αποτελέσματα σε μεγάλο βαθμό είναι και αποτέλεσμα των «Εννέα κατευθυντήριων γραμμών» που υιοθέτησε η κινέζικη κυβέρνηση για την ενίσχυση της κεφαλαιαγοράς.

Ο ιδιότυπος κομματικοκρατικός έλεγχος και σχεδιασμός της οικονομικής πολιτικής αλλά και η αντιμετώπιση των οικονομικών επιδόσεων, όχι μόνο ως εμπορική και οικονομική επιτυχία αλλά και ως ένα από τα στρατηγικά όπλα της κινέζικης επέκτασης, συμβάλλουν σε μεγάλο βαθμό στην προωθητική δύναμη της κινέζικης οικονομίας. Όμως και η κινέζικη ηγεσία γνωρίζει πως αυτή η ευνοϊκή «ιδιοτυπία» είναι ταυτόχρονα και μεγάλο πεδίο αντιφάσεων.

Τα οικονομικά «στρατηγικά όπλα» εξάλλου δεν αρκούν για να αντιμετωπιστούν τα... πραγματικά στρατηγικά, ειδικά σε αυτή τη φάση γεωπολιτικής αναταραχής του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου. Και αυτό επίσης το γνωρίζει η κινέζικη ηγεσία...

«Εννέα κατευθυντήριες γραμμές»

Βρισκόμαστε στη μονομερή επ' αόριστον παράταση της... παράτασης της εκχειρίας από πλευράς ΗΠΑ, με ταυτόχρονο ναυτικό αποκλεισμό των ιρανικών λιμανιών. Το Ιράν έχει κλείσει τα Στενά του Ορμούζ για όσα πλοία αυτό επιθυμεί. Η επανέναρξη των διαπραγματεύσεων όλο εξαγγέλλεται και όλο αναβάλλεται.

Όλα δείχνουν πως η επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν έχει περάσει σε μια φάση που μοιάζει σαν ένας αγώνας αντοχής με εργαλείο φθοράς τα Στενά του Ορμούζ! Φτάσαμε εδώ, αφού πρώτα οι τυχοδιωκτικοί σχεδιασμοί των ΗΠΑ για κατάρρευση του ιρανικού καθεστώτος μέσω του αποκεφαλισμού της ιρανικής ηγεσίας και της χρησιμοποίησης από αέρος μιας τρομακτικής στρατιωτικής δύναμης απέτυχαν, και ενώ μια χερσαία επιχείρηση -έστω περιορισμένη χρονικά και εντοπισμένη στο χώρο- αφέθηκε προς στιγμήν στην άκρη μετά και τις απώλειες της επιχείρησης στο Ισφαχάν.

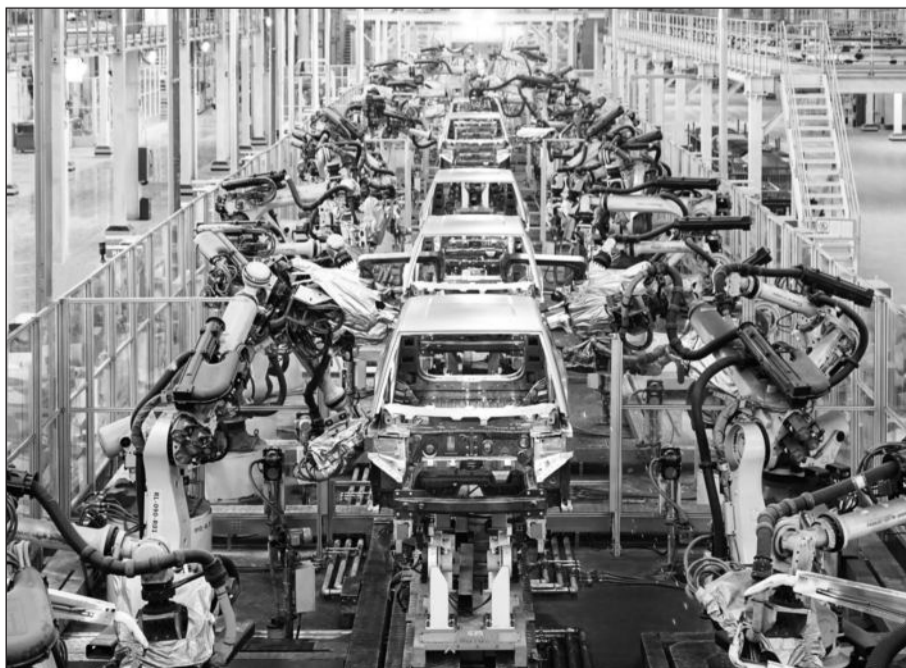
Η ρωσική προειδοποίηση προς το Ιράν

Μία μόλις μέρα μετά την έναρξη της εκχειρίας, το Ρωσικό Συμβούλιο Ασφάλειας επισήμανε στην ηγεσία του Ιράν πως ο χρόνος των διαπραγματεύσεων μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τις ΗΠΑ για την προετοιμασία μιας χερσαίας επιχείρησης. Η συσσώρευση στρατιωτικών δυνάμεων των ΗΠΑ στην περιοχή, και ειδικότερα η σύμπτωση της άφιξης του τρίτου αεροπλανοφόρου «Bush» με την λήξη (πριν αυτή παραταθεί) της εκχειρίας (20/4) ήταν τα τεκμήριά του. Πέρα από τις συμπτώσεις, άραγε αυτή η συσσωρευμένη δύναμη πυρός (στην περιοχή της Ερυθράς και της Αραβικής Θάλασσας σταθμεύουν πια τρία αεροπλανοφόρα με τις αρμάδες τους, καθώς και το ελικοπτεροφόρο «Trigoli»), που ήδη χρησιμοποιείται σαν μοχλός πίεσης προς το Ιράν, θα χρησιμοποιηθεί κι αλλιώς (και πώς ακριβώς;), ώστε να αποσπάσουν οι ΗΠΑ μια συμφωνία που θα τους δίνει μια αξιοπρεπή έξοδο;

Τα στενά του Ορμούζ και η αμερικάνικη «στενωπός»

Η αιφνιδιαστική, όπως κατήγγειλε η ιρανική διαπραγματευτική ομάδα, αποχώρηση του Βανς από τις συνομιλίες του διημέρου 11-12/4 αιτιολογήθηκε με την απροθυμία του Ιράν να «δώσει» στις ΗΠΑ αυτά που θέλουν, όσον αφορά κυρίως το πυρηνικό πρόγραμμα. Πράγματι, η διοίκηση Τραμπ έχει τελευταία διαρθρώσει τις απαιτήσεις της κυρίως γύρω από το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα («παραδώστε το εμπλουτισμένο ουράνιο στις ΗΠΑ», κάτι που το Ιράν θεωρεί απαράδεκτο) και δευτερευόντως στο ζήτημα των Στενών του Ορμούζ. Πιο κάτω στην ατζέντα είναι το πυραυλικό πρόγραμμα, καθώς και η σχέση του Ιράν με τις δυνάμεις του λεγόμενου «άξονα της αντίστασης».

Μέσα από αυτή την επικέντρωση, οι ΗΠΑ θέλουν να βγουν από το στρατηγικό αδιέξοδο με το λιγότερο δυνατό κόστος. Όπως ομολόγησε ο ίδιος ο Τραμπ, η «έξοδος» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού πρέπει να περιλαμβάνει οπωσδήποτε μια συμφωνία «για τα πυρηνικά του Ιράν», που θα είναι καλύτερη από αυτή του 2015. Αν αυτό δεν γίνει, ας φανταστούμε το κόστος σε κύρος και αξιοπιστία των ΗΠΑ, αλλά και την αντανάκλαση στους συσχετισμούς στην αμερικανική άρχουσα τάξη. Τότε, ο «λογαριασμός» της πολιτικής Τραμπ έναντι του Ιράν, από την αποχώρηση το 2017 της Συμφωνίας για τα Πυρηνικά του Ιράν (JCPOA) έως τους περσινούς βομβαρδι-

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Αγώνας αντοχής

► σμούς των πυρηνικών εγκαταστάσεων του Ιράν, και φυσικά και κυρίως έως τον τωρινό πολεμικό τυχοδιωκτισμό, θα ήταν βαρύς τόσο για την διοίκηση Τραμπ όσο και για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Προσθέστε στον «λογαριασμό» και τα εξής: Το μέγαλωμα του ευρωατλαντικού ρήγματος, με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές σε εμφανή διάσταση με την πολιτική των ΗΠΑ, να συναντιούνται στο Λονδίνο και να παίρνουν αποφάσεις για τη «μεταπολεμική πάντα!»- συμβολή τους στην «προστασία της ελεύθερης ναυσιπλοΐας». Τις μεγάλες ανησυχίες του αμερικανικού κατεστημένου για τις συνέπειες της μείωσης των πυραυλικών αποθεμάτων στο μεγάλο μέτωπο της Ουκρανίας ή σε αυτά που θα μπορούσαν να ανοίξουν (Ταϊβάν). Τη δυσανεξία των ασιατικών συμμάχων των ΗΠΑ (Νότια Κορέα, Ιαπωνία, Αυστραλία) από τη μετακίνηση αμυντικών συστημάτων από τον Ινδο-Ειρηνικό στη Μέση Ανατολή. Άραγε η αμήχανη αιχμή του «κατά τα άλλα τραμπούκου» Τραμπ προς την Κίνα, ότι πλοίο της που οι ΗΠΑ κατάσχεσαν είχε όπλα για το Ιράν, αναδεικνύει τα «ζόρια» των ΗΠΑ; Όπως επίσης τα αναδεικνύει σε μια άλλη μεγαλύτερη κλίμακα και η τρίτη στη σειρά απόπειρα δολοφονίας του Τραμπ;

Η κίνηση του ναυτικού αποκλεισμού αφορά λοιπόν το σύνολο της διαπραγματεύσεως. Θα λέγαμε μάλιστα ότι όσον αφορά το ζήτημα των Στενών του Ορμούζ το Ιράν έχει de facto αλλάξει το καθεστώς των Στενών. Έτσι, ειδικά για τα Στενά, οι ΗΠΑ βρίσκονται σε μειονεκτική θέση, με το μάξιμουμ που θα μπορούσαν να κερδίσουν να είναι η (πόσο πιθανή;) επαναφορά των Στενών στο προηγούμενο καθεστώς. Δεν το λες και επιτυχία...

Πάντως, μέχρι τώρα οι ΗΠΑ έχουν διαφύγει τον κίνδυνο ο αποκλεισμός να εξελιχθεί σε φιάσκο ή και σε μπούμερανγκ. Βέβαια, για τους δυτικούς αναλυτές παραμένει ερωτηματικό αν αποτελεί μια κίνηση απελπισίας ή αντίθετα μια «έστω εξ ανάγκης» υπολογισμένη κίνηση, όπως διατείνεται στο Forbes ο Ilan Bergman, αντιπρόεδρος στο Αμερικανικό Συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής (AFPC), μια από τις πιο επιδραστικές - στην αμερικανική εξωτερική πολιτική - δεξαμενές σκέψης. Σύμφωνα με την ανάλυση του Bergman, οι ΗΠΑ έχουν τη δυνατότητα «να μετατρέψουν το μεγαλύτερο γεωγραφικό πλεονέκτημα του Ιράν σε τρωτό σημείο και αυτό κάνουν τώρα.» Μια τέτοια κίνηση «θα πετύχαινε δύο κρίσιμους στόχους: θα στερούσε από το ιρανικό καθεστώς την πιο ζωτική πηγή εσόδων και θα καθιστούσε κάθε κράτος που βασίζεται στο πετρέλαιο του Κόλπου σε ενδιαφερόμενο μέρος για την ανάσχεση του ιρανικού καθεστώτος». Αυτό θα γινόταν σε μια συγκυρία μάλιστα που η οικονομική και κοινωνική κατάσταση στο Ιράν έχει επιδεινωθεί και το Ιράν έχει γίνει πολύ πιο ευάλωτο στην πίεση μιας διακοπής των ενεργειακών του εξαγωγών. Έτσι, θα ανάγκαζε την ιρανική ηγεσία να επιλέξει: είτε «πραγματικές παραχωρήσεις όσον αφορά το πυρηνικό τους πρόγραμμα και τη συμπεριφορά τους στην περιοχή ή οικονομικό στραγγαλισμό».

Ωστόσο, πέρα από τα θεωρητικά σχήματα, το βασικό είναι η πραγματική επίδραση του ναυτικού αποκλεισμού των

ΗΠΑ. Και σε αυτό οι απόψεις αλλά και τα τεκμήρια δίστανται. Κάποια δυτικά ΜΜΕ και αναλυτές ισχυρίζονται πως «ο ναυτικός αποκλεισμός φαίνεται να έχει αποτέλεσμα: τα πλοία σταματούν, οι φορτώσεις παγώνουν και η κυκλοφορία μειώνεται δραστικά... δεν έχουν καταγραφεί νέες φορτώσεις σε ιρανικά λιμάνια από την έναρξη του αποκλεισμού». Από την άλλη, το BBC επισημαίνει πως «η παρακολούθηση της ναυσιπλοΐας στην περιοχή είναι εκ φύσεως δύσκολη -πολλά πλοία απενεργοποιούν τους αναμεταδότες τους ή παραποιούν τα δεδομένα τους, κάτι που σημαίνει ότι μέρος της δραστηριότητας παραμένει «αόρατο». Επιπλέον, το Ιράν διαθέτει ήδη εναλλακτικούς τρόπους... όπως αποθήκευση πετρελαίου σε πλωτές δεξαμενές ή μεταφορές μέσω την εφαρμογή του αποκλεισμού έχουν περάσει 26 πλοία, εκ των οποίων τα 11 είναι ιρανικά. Η υπηρεσία Tanker Trackers επισημαίνει πως με βάση τα στοιχεία της οι εξαγωγές αργού πετρελαίου του Ιράν προς την Κίνα και την Ινδία παραμένουν αμείωτες.

Ζητήματα ιρανικής συνοχής

Η μεταστροφή μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο της ιρανικής ηγεσίας στο θέμα των Στενών του Ορμούζ, έδωσε αφορμή στην αμερικανική διοίκηση και τα δυτικά ΜΜΕ να μιλήσουν για δικασμό και

σύγκρουση μεταξύ της πολιτικής εξουσίας (πρόεδρος, ΥΠΕΞ, πρόεδρος κοινοβουλίου) και των Φρουρών της Επανάστασης, τόσο που ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου αναγκάστηκε να κάνει τη δήλωση «όλοι είμαστε Ιρανοί». Εκ πρώτης όψης φαίνεται ότι υπάρχει διαφοροποίηση στο εσωτερικό της ηγεσίας για τους τρόπους, το μέγεθος και τα χαρακτηριστικά ενός συμβιβασμού. Από την άλλη, μέχρι στιγμής δεν έχει φανεί αυτός ο διχασμός να έχει τη διάσταση που για λόγους εκμετάλλευσης και ψυχολογικού πολέμου της αποδίδει η διοίκηση Τραμπ.

Αυτό που μπορούμε να πούμε με μεγαλύτερη σιγουριά είναι ότι η ιρανική ηγεσία θα ήθελε και αυτή να υπάρξει μια συμφωνία. Μπορεί το Ιράν να ακύρωσε σε μεγάλο βαθμό τους στόχους των ΗΠΑ (και του Ισραήλ). Μπορεί ο έλεγχος των Στενών του Ορμούζ και οι επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία να εξακολουθεί να είναι ισχυρό χαρτί για την ιρανική ηγεσία. Μπορεί, όπως γράφτηκε σε άρθρο του Π.Π. στην «Καθημερινή», να ισχύει ότι «ο ρυθμός εξάντλησης των οπλοστασίων του είναι μικρότερος από εκείνον των Αμερικανών». Ωστόσο, όπως το ίδιο άρθρο επισημαίνει, η ιρανική επικράτεια έχει υποστεί μεγάλες ζημιές με κόστος που υπολογίζεται σε 270 δισ. δολάρια. Αναφέρεται χαρακτηριστικά πως «έχουν πληγεί 125.000 κτίρια, μεταξύ των οποίων

339 υγειονομικές εγκαταστάσεις, 31 πανεπιστήμια, 857 σχολεία, 20.000 βιομηχανίες και βιοτεχνίες». Θα ήταν παράλογο λοιπόν η ηγεσία μιας χώρας, που δέχτηκε μια απρόκλητη επίθεση και με τέτοιου μεγέθους συνέπειες, να μην αναζητά μια συμφωνία που θα της δώσει τη δυνατότητα ανασυγκρότησης.

Παρά τις επιμέρους διαφορές, έως τώρα τουλάχιστον, η ιρανική ηγεσία δεν συζητά την πιθανότητα παράδοσης του ουρανού στις ΗΠΑ. Δεν θα δώσει στις ΗΠΑ αυτό που δεν πήραν με πόλεμο. Κι αυτό δυσχεραίνει, με βάση τα όσα έχουμε γράψει για τις ΗΠΑ, την πιθανότητα ενός συμβιβασμού. Τμήματα της ιρανικής ηγεσίας φαίνεται να συζητούν την παράδοση μέρος ή όλου του ουρανού στη Ρωσία (που έχει «προσφερθεί» εδώ και καιρό), αλλά είναι ζήτημα αν αυτό θα φέρει τις δύο πλευρές (ΗΠΑ-Ιράν) πιο κοντά ή θα περιπλέξει τις καταστάσεις. Ίσως τις επόμενες μέρες διαπιστώσουμε στην πράξη τα ευρύτερα αποτελέσματα του ταξιδιού του Ιρανού ΥΠΕΞ στη Ρωσία.

Συμπερασματικά, υπάρχουν σοβαρά ερωτηματικά για το τι θα ακολουθήσει της εκκευρίας. Ή για να το πούμε διαφορετικά: παραμένει ανοιχτό το τι μπορεί να μεσολαβήσει μεταξύ μιας εκκευρίας και της προσπάθειας επίτευξης μιας συμφωνίας, που σε κάθε περίπτωση δεν φαίνεται εύκολη.

Νέα έκδοση από το Εκτός των Τειχών

Κυκλοφόρησε η μπροσούρα **Η πορεία προς τη γενικευμένη αναμέτρηση** από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών, η οποία περιλαμβάνει επιλεγμένα άρθρα από την Προλεταριακή Σημαία γύρω από τις επικίνδυνες διεθνείς εξελίξεις και την προετοιμασία των όρων για ένα νέο παγκόσμιο μακελειό.

Στην εισαγωγή διαβάζουμε:

«Αυτή η πορεία και αυτή η προοπτική είναι η μόνη πραγματική εκδοχή για όλες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Σε αυτή την πορεία βρίσκονται και σε αυτή την πορεία αναζητούν όρους, θέση και ρόλους. Είτε πρόκειται για τις δυνάμεις της γεωστρατηγικής τριάδας (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) που ηγούνται (και η κάθε μια με τους δικούς της διαφορετικούς όρους) της πολεμικής πορείας, είτε για τους ιμπεριαλιστές της δεύτερης τάξης (Ευρώπη και Ιαπωνία) που αναζητούν ρόλο και θέση στην πορεία αυτή.

Συνεπώς, καθώς το ίδιο το σύστημα καταρripτεί τους δικούς του μύθους και μένει γυμνό από «αφηγήματα», καθώς αποκαλύπτεται πως η Ιστορία της ανθρωπότητας όχι μόνο δεν έφτασε σε κάποιο «τέλος» με λιγότερες ή περισσότερες αδικίες και ανισότητες, αλλά βρίσκεται μπροστά στον εφιάλτη ενός παγκόσμιου πολέμου με όσα αυτός θα φέρει αλλά και θα εγκαθιδρύσει, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η εργατική τάξη και οι λαοί καλούνται να ανακαλύψουν εκ νέου πως η υπόθεση της Ιστορίας είναι η δική τους υπόθεση! Καλούνται να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους και την πάλη τους, για να διεκδικήσουν αυτό που τους ανήκει, τον δικό τους - λυγρότερο από δυνάστες και εκμεταλλευτές- κόσμο!

(...)

Σε αυτή τη βάση ακόμα πιο επιτακτική προβάλλει η ανάγκη της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης και η ανάδειξη των πολιτικών-ιδεολογικών ζητημάτων που υπηρετούν την πάλη αυτή και στα οποία η μπροσούρα αυτή φιλοδοξεί να συμβάλλει».

Λίβανος

Μια εκεχειρία «στα χαρτιά»

και «διαπραγματεύσεις» υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ

Στις 17 Απρίλη ανακοινώθηκε η πρώτη εκεχειρία στον Λίβανο και στις 23 Απρίλη ο Τραμπ ανακοίνωσε την παράτασή της ως τις 14 Μαΐου. Ο όρος του Ιράν για ενιαία συμφωνία κατάπαυσης στα μέτωπα Ιράν και Λιβάνου κατέληξε σε αυτή την ενοχληστρωμένη από τις ΗΠΑ εκεχειρία. Είναι μια κατάπαυση που μόνο ως προκάλυμμα για την

προώθηση των πολιτικο-στρατιωτικών σχεδίων των ΗΠΑ μπορεί να ιδωθεί, καθώς στο πεδίο του νοτίου Λιβάνου ο πόλεμος ουσιαστικά συνεχίζεται.

Οι κυανόκρανοι έχουν κάνει στην άκρη από τη λεγόμενη μπλε γραμμή των de facto συνόρων Λιβάνου και Ισραήλ, ο στρατός του Λιβάνου έχει αποσυρθεί βόρεια και το Ισραήλ εφαρμόζει το σχέδιο

δικοτόμησης μέσω της κίτρινης ζώνης ελέγχου (περίπου 55 πόλεις και χωριά σε βάθος 10 χιλιομέτρων). Παράλληλα, για να ετοιμάσει την επόμενη μέρα στις περιοχές που κάνει διεισδύσεις, βομβαρδίζει οικισμούς, ώστε οι εκτοπισμοί κατοίκων να πάρουν μόνιμο χαρακτήρα. Μία προς μία κατέστρεψε τις γέφυρες του ποταμού Λιτάνι, ενώ με πρόσχημα το αυ-

τοανακρηγυμένο «δικαίωμά» του να εξολοθρεύσει τη Χεζμπολά εξαγγέλλει βομβαρδισμούς σε περιοχές και βορείως του Λιτάνι. Όσο κι αν δύσκολα βγαίνουν στην ειδησιογραφία, άλλωστε είναι πάγια η τακτική του ισραηλινού στρατού να δολοφονεί δημοσιογράφους (η Αμάλ Χαλίλ είναι το πρόσφατο θύμα), είναι δεκάδες οι νεκροί και τραυματίες των IDF. Δεν είναι περίπατος για τον ισραηλινό στρατό, καθώς οι επιθέσεις από επιχειρήσεις και drones φαίνεται να προκαλούν προβλήματα στον ισραηλινό στρατό να σταθεροποιήσει θέσεις.

Το ότι η εκεχειρία δεν τηρείται ουσιαστικά καθόλου δεν σημαίνει πως δεν έχει συνέπειες και προεκτάσεις. Η χρήση της είναι πολλαπλή για τις ΗΠΑ. Λειτουργεί ως μέσο πίεσης στο Ιράν, δίνοντας το πράσινο φως στο Ισραήλ να την καταπατά κατά το δοκούν, ενώ οριοθετεί τις κινήσεις Ισραήλ στα αμερικανικά πλαίσια. Το μέσο προώθησης της πολιτικής των ΗΠΑ περνάει μέσα από τη νομιμοποίηση και ισχυροποίηση εκείνων των δυνάμεων στο εσωτερικό του Λιβάνου που θα πιέσουν προς τον αποπλιισμό της Χεζμπολά. Ο ελεγχόμενος πρόεδρος του Λιβάνου, Τζοζέφ Αούν, είναι επί της ουσίας η μαριονέτα που χρησιμοποιείται στις λεγόμενες διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ, στις οποίες επικυρώνονται κάθε φορά οι σχεδιασμοί των Αμερικανο-ισραηλινών. Η διαμόρφωση εσωτερικής πίεσης στον Λίβανο, εξοπλίζοντας τον επίσημο στρατό και τα πολιτικά και θρησκευτικά κέντρα που κινούνται εναντίον της Χεζμπολά, είναι η σταθερή γραμμή των ΗΠΑ τα τελευταία χρόνια.

Η Χεζμπολά, όπως ήταν αναμενόμενο, χαιρέτισε την εκεχειρία, όταν ανακοινώθηκε. Βέβαια, κατήγγειλε από την πρώτη στιγμή τη συμμετοχή στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων, καθώς αυτό ουσιαστικά αποτελεί αναγνώριση του σιωνιστικού κράτους από τον Λίβανο. «Αμάρτημα» ονόμασε τις συνομιλίες Αούν ο ηγέτης της Χεζμπολά, Κασέμ, τονίζοντας πως δεν πρόκειται να αφήσουν τα όπλα, καθώς διεξάγουν νόμιμο και αμυντικό πόλεμο ενάντια στα σιωνιστικά σχέδια για το «Μεγάλο Ισραήλ». Καταγγέλλουν, επίσης, τις πάνω από 500 επιχειρήσεις καταπάτησης της συμφωνημένης κατάπαυσης πυρός και δικαιολογούν την ένοπλη απάντησή τους σε αυτές. Η πολιτική πίεση είναι εμφανής στη σιιτική πολιτικο-στρατιωτική οργάνωση, αν αναλογιστεί κανείς την ιστορία εμφυλίου και το μωσαϊκό της λιβανέζικης κοινωνίας.

Η κατάσταση είναι σε τεταμένο σχοινί και το σίγουρο είναι πως οι εξελίξεις στο πολεμικό αλλά και στο πολιτικό πεδίο λειτουργούν σε σχέση αλληλοτροφοδότησης και πάντα σε συνάρτηση με το μέτωπο στο Ιράν και τις αμερικανικές κινήσεις.

Ο λαός του Λιβάνου μετρά ήδη πάνω 2.500 νεκρούς και 7.800 τραυματίες, ενώ ο μαύρος κατάλογος διευρύνεται συνεχώς μέσα στη φάση αυτής της εκεχειρίας. Εκατοντάδες χιλιάδες είναι οι πρόσφυγες προς τη Συρία, ενώ στα διάφορα καταφύγια προσφύγων στη Βηρυτό και αλλού γίνεται το αδιαχώρητο με άθλιες συνθήκες. Ταυτόχρονα, όσοι προσπάθουν να επιστρέψουν στον νότο αντιμετωπίζονται ως στόχοι από τον Ισραηλινό στρατό.

Γάζα και Δυτική Όχθη

Εκεχειρίες... με ασταμάτητη τη σιωνιστική βία!

Αν στεκόμασταν στις λέξεις, τότε το Ισραήλ θα μπορούσε να έχει μάστερ στη σύναψη συμφωνιών εκεχειρίας. Εκεχειρία στο Ιράν, εκεχειρία στον Λίβανο, εκεχειρία στη Λωρίδα της Γάζας. Η πραγματικότητα, όμως, των αριθμών είναι αμείλικτη. Τον Οκτώβριο του 2025 συμφωνήθηκε κατάπαυση πυρός, μια εύθραυστη, όπως χαρακτηρίστηκε, εκεχειρία, που στοίχισε τη ζωή τουλάχιστον 800 Παλαιστίνιων. Τον Απρίλιο, μάλιστα, πραγματοποιήθηκαν οι πιο πολλές και φονικές επιθέσεις, σύμφωνα με εκπρόσωπο του ΟΗΕ, αλλά και νοσοκομειακές πηγές.

Αεροπορικές επιδρομές, επιθέσεις πυροβολικού και αρμάτων μάχης στην Πόλη της Γάζας, στη Χαν Γιούνις, στον καταυλισμό αλ Μασούσι, μόνο το τελευταίο δεκαήμερο, στοίχισαν τη ζωή σε 40 Παλαιστίνιους, ενώ η UNICEF κατήγγειλε πως δύο οδηγοί βυτιοφόρων που μετέφεραν πόσιμο νερό στη Λωρίδα της Γάζας δολοφονήθηκαν από τον IDF, οδηγώντας την στην αναστολή των δραστηριοτήτων της στην περιοχή. Η Χαμάς καταδίκασε τις επιθέσεις τονίζοντας πως πρόκειται για «προφανή αποτυχία (...) της διεθνούς κοινότητας (...) να βάλει τέλος στα εγκλήματα που συνεχίζουν να διαπράττονται εναντίον του λαού μας», υπενθυμίζοντας πως δεν πρόκειται να αποδεχτεί τα σχέδια «ειρήνευσης» και τον αποπλιισμό της.

Οι σιωνιστές συνεχίζουν να ελέγχουν όλες τις εισόδους στη Γάζα, επιθεωρούν αυστηρά την ανθρωπιστική βοήθεια και, σύμφωνα με ΜΚΟ και ΟΗΕ, αρνούνται την είσοδό της στον θύλακα. Δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για «ποιότητα ζωής και διαβίωσης», όταν οι Παλαιστίνιοι στερούνται τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους. Στους χωρίς επαρκές νερό και εγκαταστάσεις υγιεινής καταυλισμούς κάνουν

την απειλητική εμφάνισή τους αουραίοι, ψύλλοι και άλλα παράσιτα. Το Γραφείο Συντονισμού Ανθρωπιστικών Υποθέσεων του ΟΗΕ, με επιτόπιες επισκέψεις τον Μάρτιο, επισημαίνει τον κίνδυνο από δερματικές λοιμώξεις, περιλαμβανομένης της ψώρας.

Ο κύκλος της βίας δεν «σπάει». Αντίθετα επεκτείνεται γεωγραφικά, βαθαινει και επιδρά σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής. Μελέτη της Συμμαχίας για την Προστασία της Δυτικής Όχθης αναφέρει κλιμακούμενα περιστατικά βίας, ακόμα και σεξουαλικές επιθέσεις αδιακρίτως, με σκοπό τη βίαιη εκδίωξη ολόκληρων οικογενειών από την πατρίδα τους. Τα κορίτσια δεν πηγαίνουν σχολείο, αυξάνονται οι αναγκαστικοί γάμοι σε μια προσπάθεια να προστατευτούν τα θύματα, γυναίκες χάνουν τις δουλειές τους γιατί μένουν στο σπίτι. Το σιωνιστικό μόρφωμα καλλιεργεί «κουλτούρα αποδοχής της σεξουαλικής επίθε-

σης» αθρώνοντας βασανιστές μέσα και έξω από τις φυλακές.

Στη Δυτική Όχθη διαμένει πλέον πάνω από ένα εκατομμύριο έποικοι αφιονισμένοι και έτοιμοι να διαπράξουν κάθε είδους έγκλημα. Σύμφωνα με στοιχεία, μόνο τον Μάρτιο οι κατοικικές δυνάμεις εξαπέλυσαν 1.322 επιθέσεις, ενώ οι έποικοι 497. Οι επιθέσεις αφορούν κλοπές, πλιάτσικο κατοικιών, παράνομες εξώσεις, επιθέσεις και εν ψυχρώ δολοφονίες.

Οι λαοί δεν μπορούν να περιμένουν τους ιμπεριαλιστές να καταδικάσουν αυτή τη βία, τη συνέχιση της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού. Πολλά παιδιά στη Γάζα δεν μπορούν πλέον να μιλήσουν υποφέροντας από το φαινόμενο του «σιωπηλού πόνου», σύμφωνα με τον χαρακτηρισμό γιατρών και παιδοψυχοθεραπευτών. Ένας λαός που διακαώς επιθυμεί να ζήσει ειρηνικά στη γη του δεν γίνεται να παραμείνει σιωπηλός για πολύ.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

40 χιλιάδες εργάτες. Τόσο πάνω κάτω δουλεύουν στο συγκρότημα παραγωγής μικροσίπ Γκοτεόκ της Σάμσονγκ στην Πιόνγκταεκ, μια πόλη-λιμάνι, νότια της Σεούλ στην Κίτρινη Θάλασσα. Στην επίσημη ιστοσελίδα της, η εταιρία περηφάνευται πως σε μια έκταση 129 τετραγωνικών χιλιομέτρων διαθέτει ένα υπερσύγχρονο καθετοποιημένο συγκρότημα κατασκευής ημιαγωγών, ανάμεσά τους και την πρωτοποριακή κινητή μνήμη DRAM τρίτης γενιάς. Το πρώτο τρίμηνο του 2026, η Σάμσονγκ ανακοίνωσε κέρδη 57,2 τρις. γουόν (37,9 δισ. δολάρια), αύξηση 755% από το περσινό τρίμηνο! Η ζήτηση για μνήμες τεχνητής νοημοσύνης αποτελεί τον βασικό λόγο για αυτή τη θεαματική εκτίναξη. Λίγες ημέρες μετά, την Πέμπτη 23 Απριλίου, οι εργαζόμενοι στο συγκρότημα πραγματοποίησαν 24ωρη προειδοποιητική απεργία και μια μεγάλη συγκέντρωση, ζητώντας αυξήσεις στους μισθούς και στα επιδόματα. Ανακοίνωσαν πως εάν η εργοδοσία επιμείνει στην αδιάλλακτη στάση της, θα ξεκινήσουν πολυήμερη απεργία τον Μάιο.

3.800 εργάτες. Περίπου τόσοι ξεκίνησαν μια ιστορική απεργία τη Δευτέρα 16 Μαρτίου στο εργοστάσιο επεξεργασίας κρέατος «Swift Beef Co» στο Γκρίνλι του Κολοράντο. Ήταν η πρώτη εδώ και 40 χρόνια στον κλάδο, μετά τη σκληρή απεργία στο Χόρμελ στη Μινεσότα το 1985, που είχε βαστήσει έναν χρόνο. Η αμερικανική πολυεθνική JBS USA είναι η μεγαλύτερη στον κόσμο στην παραγωγή και συσκευασία κρέατος. Για το 2025 ανακοίνωσε έσοδα-ρεκόρ στις παγκόσμιες πωλήσεις της και στα καθαρά κέρδη της (86,2 δισ. δολάρια και 2 δισ. αντίστοιχα). Τα πρωινά, τυλιγμένοι με κουβέρτες λόγω του ψύχους, αρκετοί από τους Λατίνους εργάτες υπεράσπιζαν την «huelga», καταγγέλλοντας την αύξηση-κοροϊδία 2% στους μισθούς τους και τις ποινές που επιβάλλει η εταιρία σε όσους διαμαρτύρονται. Στις 9 Απριλίου, οι εργαζόμενοι σταμάτησαν προσωρινά την απεργία με την παρέμβαση του συνδικάτου, ύστερα από τη δέσμευση των αφεντικών ότι θα συζητήσουν τα αιτήματά τους.

110 αποφασισμένοι ανθρακωρύχοι. Από το μεταλλευτικό συγκρότημα Ντορούκ Μαντεντζιλίκ, άφησαν πίσω τους 1.100 και ανέλαβαν να μεταφέρουν την απόγνωση και την οργή τους. Στις 13 Απριλίου ξεκίνησαν από το Μιχαλιτσίκ του Εσκή Σελίρ και έφτασαν περπατών-

τας στην Άγκυρα. Στις 20 Απριλίου κατασκήνωσαν στο πάρκο Κουρτουλούς και όταν η αστυνομία τους εμπόδιζε να διαδηλώσουν στο υπουργείο Ενέργειας, άρχισαν απεργία πείνας. Οι εργάτες στην εταιρία, που ιδιωτικοποιήθηκε ξανά το 2022, αφού μεσολάβησε μια περίοδος στην οποία είχε περάσει στον έλεγχο του ΤΜΣΦ (κρατικό ταμείο καταθέσεων), διεκδικούν απλήρωτους μισθούς και ακύρωση των απολύσεων. Το 2023 είχαν κλειστεί μέσα στο ορυχείο και από τότε δεν έχουν σταματήσει τις κινητοποιήσεις τους. Αν και η αστυνομία τους αντιμετώπισε με βία και δακρυγόνα και προχώρησε σε μαζικές συλλήψεις, οι απεργιοί δεν το έβαλαν κάτω και συνέχισαν την απεργιακή συγκέντρωση στο κέντρο της τουρκικής πρωτεύουσας, δίνοντας παράδειγμα μαχητικότητας. Ύστερα από 9 ημέρες αγώνα, η εργοδοσία δέχτηκε να πληρώσει τους καθυστερημένους μισθούς.

14.000 εργάτες. Τόσοι περίπου είναι οργανωμένοι στο συνδικάτο εργατών ορυχείων της Γκάνας, το οποίο απείλησε με κήρυξη απεργίας, εάν περάσουν τα σχέδια επέκτασης των συμβάσεων με εξωτερικούς εργολάβους. Οι περισσότεροι δουλεύουν στην επαρχία Άχαφο, εκεί που βρίσκεται ένα από τα μεγαλύτερα χρυσωρυχεία της Αφρικής. Η αμερικανική πολυεθνική Νιούμοντ, που εκμεταλλεύεται ένα από τα νέα κοιτάσματα εκεί, με ανακοίνωσή της στις 23 Απριλίου παηγύρισε για τριμηνιαία κέρδη-ρεκόρ και μοίρασε αυξημένα μερίσματα στους μετόχους της. Τα αφεντικά σχεδιάζουν να δώσουν εργολαβίες για τη μεταφορά, την εξόρυξη, τις ανατινάξεις και τη φόρτωση σε τοπικούς εργολάβους. Το συνδικάτο των μεταλλωρύχων καταγγέλλει ότι η εξωτερική ανάθεση θα μειώσει τους μισθούς, τα επιδόματα και την ασφάλεια της εργασίας. Το προσωπικό των τοπικών εργολάβων παίρνει τον μισό βασικό μισθό των εργαζομένων που εργάζονται απευθείας στον τομέα των ορυχείων.

Διαλέξαμε λιγοστά μόνο από τα αμέτρητα στιγμιότυπα της διαρκούς ταξικής αναμέτρησης, που διεξάγεται νυκθημερόν σε όλο τον πλανήτη. Με νίκες, ήττες, συμβιβασμούς, ακόμη και προδοσίες. Με οδηγούς πάντα την οργή και την απόγνωση από την εκμετάλλευση και την ελπίδα για μια καλύτερη ζωή. Ασταμάτητοι μεγάλοι και μικροί κύκλοι, που ξεκίνησαν στους προηγούμενους αιώνες, συνεχίζουν αδιάλειπτα και προ-

Πρωτομαγιά, Παγκόσμια εργατική τάξη

Από τα «καυδιανά δίκρανα» στο βασίλειο της ελευθερίας

Πηγές και προτάσεις

Το κείμενο βασίστηκε στον επίλογο του βιβλίου του Βασίλη Σαμαρά «Το χθες, το σήμερα και το μετά των πραγμάτων. Στην αναγνώριση της πραγματικότητας ανιχνεύονται οι δρόμοι του μέλλοντος» (εκδόσεις «Εκτός Των Τειχών», 2021), ο οποίος ξεκινά με τη φράση «Επιστρέφουμε λοιπόν». Η έκφραση στον τίτλο προέρχεται από την ταπεινωτική ήττα των Ρωμαίων στο Καύδιο, στην Αππία οδό, όπου ο ρωμαϊκός στρατός υποχρεώθηκε να περάσει κάτω έναν ζυγό σε σχήμα Π κατασκευασμένο από δόρατα (καυδιανά δίκρανα).

εκτείνονται στο μέλλον. Οι αριθμοί των εργατών που αναφέρονται σε αυτά τα στιγμιότυπα αποτελούν μόνο ένα ελάχιστο κλάσμα των εκατομμυρίων της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Αυτή συνεχώς αυξάνει σε αριθμούς και ειδικό βάρος στις καπιταλιστικές κοινωνίες της Δύσης, της Ανατολής, του πλούσιου Βορρά και του φτωχού Νότου. Από τους πιο προηγμένους τεχνολογικούς κλάδους μέχρι τους τομείς παραγωγής βασικών πρώτων υλών, σπάνιων γαιών, ενέργειας, μηχανημάτων, μέσω μεταφοράς, διατροφής, καταναλωτικών αγαθών, εξοπλισμών κάθε είδους, η μισθωτή εργασία σε συνθήκες εκμετάλλευσης και αρπαγής του πλούτου που παράγει, αποτελεί την κινητήρια δύναμη της ανθρωπότητας. Ο καπιταλισμός, με την ιμπεριαλιστική επέκτασή του, έχει κυριεύσει όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, έχει φτάσει στα πιο απομακρυσμένα γεωγραφικά σημεία. Διεκδικεί, μεταμορφώνει και καταστρέφει ανανείες εκτάσεις, δημιουργεί γιγάντιες πόλεις, ανέτρεψε για τα καλά τη σχέση αιώνων ανάμεσα στον αστικό και αγροτικό πληθυσμό, συνεχίζει να μετακινεί, να ξεριζώνει εκατομμύρια ανθρώπους με διαφορετικές μορφές βίας, επιβάλλει έναν ξέφρενο ρυθμό τεχνολογικών αλλαγών. Όλα με σκοπό την επικράτηση στον ανταγωνισμό και το μέγιστο κέρδος. Παρά τις τεράστιες αλλαγές και καινοτομίες, αυτό που δεν μπορεί να αντικαταστήσει, αυτό που δεν μπορεί να καταργήσει είναι η ζωντανή εργασία. Δηλαδή τα εκατομμύρια των αληθινών παραγωγών του πλούτου, ο οποίος συγκεντρώνεται και ιδιοποιείται από μια ολοένα και πιο ελαχιστη μειοψηφία. Εκεί βρίσκεται η μεγάλη αντίφασή του, ο αξεδιάλυτος κόμπος που κρατά την ανθρωπότητα στην προϊστορία της και γεννά συνεχώς όλο και πιο μεγάλες καταστροφές. Οικονομικές,

περιβαλλοντικές και πολεμικές.

Ενώ η εργατική τάξη είναι στην καρδιά της καπιταλιστικής ανάπτυξης και βρίσκεται παντού μέσα στα παραγόμενα προϊόντα και σε κάθε πτυχή της κοινωνικής αναπαραγωγής, την ίδια στιγμή η ίδια βρίσκεται στο πολιτικό περιθώριο. Αποκλεισμένη περισσότερο ακόμη και από την εποχή των λεγόμενων ένδοξων μεταπολεμικών χρόνων στον καπιταλιστικό κόσμο. Η ίδια και μερικές φορές χειρότερη η θέση της στις κοινωνίες και στις χώρες στις οποίες εκτυλίχθηκαν οι πρώτες σοσιαλιστικές απόπειρες. Η παλινόρθωση επέδρασε σε πολύ μεγάλο βαθμό στην υποχώρηση του διεθνούς εργατικού επαναστατικού κινήματος και αποτυπώνεται με εμφανή τρόπο στους σημερινούς δυσμενείς συσχετισμούς. Βαραίνει πάνω στις σημερινές απόπειρες ανασύνταξης, είναι ο βασικός λόγος για την κοινωνική και πολιτική αποσυγκρότησή του. Την ίδια στιγμή που η καπιταλιστική ανάπτυξη τείνει να ενώσει την εργατική τάξη, ο ιμπεριαλισμός, ο εθνικισμός, ο φασισμός, οι θρησκείες και οι αντιδραστικές ιδεολογίες δημιουργούν εμπόδια, ρήγματα, διασπάσεις και πλαστές αντιθέσεις. Εξαγοράζουν τμήματα εργαζομένων, χειραγωγούν συνειδήσεις, εκμεταλλεύονται τα ένστικτα επιβίωσης, επενδύουν στους ανθρώπινους φόβους. Παρ' όλα αυτά, η κίνηση της Ιστορίας προς τα μπρος δεν μπορεί να σταματήσει!

Η Πρωτομαγιά δεν πρέπει να είναι μοναχά μια ημέρα για να θυμόμαστε τις ηρωικές στιγμές ενός παρελθόντος που δεν πρόκειται να επιστρέψει. Αλλά κυρίως είναι μια ευκαιρία για περίσκεψη, έμπνευση και αναζήτηση των νέων δρόμων προς το μέλλον, με πλήρη συνείδηση πως αυτοί θα διασχίσουν για μια ακόμη φορά κοιλάδες με καυδιανά δίκρανα.

ΠΑΣΠ και αντικομμουνισμός Άλλη μία μέρα στην υπηρεσία του συστήματος

Η ΠΑΣΠ ΕΜΠ, δημοσίευσε προεκλογική αφίσα της που μας καλούσε να «σπάσουμε τις 50 αποχρώσεις του κομμουνισμού». Έπειτα, «προς αποφυγή παρεξηγήσεων», οι εκπρόσωποι της παράταξης απολογήθηκαν κατεβάζοντας την ανάρτηση και δημοσιεύοντας μία... εξίσου εμετική, η οποία μεταξύ άλλων απεικόνιζε τις καταλήψεις και τα πανό ως «τον κόσμο των κομμουνιστών», στον οποίο μάλλον ο φοιτητής πρέπει να γυρίσει την πλάτη.

Ξανά στην υπηρεσία του συστήματος...

Κανείς δεν εκπλήσσεται από την στάση της ΠΑΣΠ. Έχει πρωτοστατήσει ως «βοηθητικός τροχός» στην συνολική επίθεση του συστήματος. Μαζί με την κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ έχουν βάλει πλάτη στην υπόθεση της υποταγής της νεολαίας, έχουν γίνει τροβαδούροι του «ρεαλισμού» του πολέμου και περιφέρονται στις σχολές μας διακηρύσσοντας τα θετικά της... εντατικοποίησης των όρων σπουδών.

Οι άφαντοι -όλη τη χρονιά- συνδικαλιστές της πράσινης παράταξης είναι αυτοί, που στην προσωποποίηση του υποταγμένου φοιτητικού συνδικαλισμού -που οδηγεί μαθηματικά στον εργοδοτικό συνδικαλισμό-, έχουν κάνει τα πάντα για να εφαρμοστούν όλα τα μέτρα της κυβέρνησης. Και αυτό συμβαίνει απλώς με λίγο «ψιλοκομμένο» κοινωνικό πρόσωπο και μπόλικο «χοντροκομμένο» ταξικό αποκλεισμό της νεολαίας από τις σπουδές με κάθε τρόπο.

Πώς λοιπόν η ΠΑΣΠ να μην απεχθάνεται οτιδήποτε συσχετίζεται με τους αγώνες της νεολαίας, τα μέσα πάλης της και εν τέλει την κομμουνιστική προοπτική;

Ποιος να ξεχάσει...

Τα έργα και οι ημέρες της ΠΑΣΠ δεν παραγράφονται. Ποιος να ξεχάσει την θετική τους στάση απέναντι στα Συμβούλια Κεραμείας, που επί της ουσίας υπονομεύουν την ύπαρξη των φοιτητικών συλλόγων; Ποιος να ξεχάσει τη στάση τους στο κίνημα κατά των ιδιωτικών πανεπιστημίων, με την ανεπανόληπτη τοποθέτηση «διαφωνούμε με τα ιδιωτικά-διαφωνούμε με τις καταλήψεις», που έβαζε ζήτημα ύπαρξης στις καταλήψεις; Ακόμα και κατά την εφαρμογή των πρώτων διαγραφών, η ΠΑΣΠ έθετε ζήτημα «καλύτερης προετοιμασίας», ενώ ταυτόχρονα σιωπούσε μπροστά στις πειθαρχικές διώξεις συμφοιτητών μας. Είναι αυτή η δύναμη που συμφωνεί με την ουσία της πολιτικής της εξαρτημένης αστικής μας τάξης και των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων.

Εν όψει εκλογών ζητούν θέση στους συλλόγους... για να τους ξεδοντιάσουν!

Οι δυνάμεις των οποίων τη σφραγίδα φέρει η επίθεση στα πανεπιστήμια, έρχονται τώρα και ζητούν ξεδιάντροπα την ψήφο των φοιτητών. Ζητούν θέση στους συλλόγους, με μόνο τους σχέδιο να τους υποτιμήσουν και να τους αποπολιτικοποιήσουν.

Αν φοβούνται κάτι περισσότερο από όλα, είναι οι αγώνες των φοιτητών. Και έχουν κάνει τα πάντα για να συσσωρευτεί η οργή, που θα γεννήσει τα ξεσπάσματα. Και αναπόφευκτα, οι ιδέες που φωτίζουν τον δρόμο της ανατροπής παίζουν καταλυτικό ρόλο. Γι' αυτό και επιστρατεύεται ο αντικομμουνιστικός τους οχετός! Οι αγώνες των φοιτητών θα μαυρίσουν τους ίδιους και τις αντιδραστικές απόψεις που προβάλλουν!

Προεκλογικό content στα social media Ο ρεφορμισμός στα χειρότερα του

Λίγο πριν τις φοιτητικές εκλογές, οι αριστερές δυνάμεις στα social media φαίνεται να συναγωνίζονται όχι σε πολιτική ουσία, αλλά σε έναν άτυπο διαγωνισμό «κριντζιάς». Meme, reels και αναρτήσεις με αμφίβολη αισθητική και ακόμα πιο αμφίβολη πολιτική στόχευση κυριαρχούν, αποκαλύπτοντας σοβαρές πολιτικές αδυναμίες: την πλήρη αποπολιτικοποίηση της φοιτητικής παρέμβασης και τη μετατροπή της σε προϊόν κατανάλησης.

Το ζήτημα, βέβαια, δεν είναι απλώς αισθητικό. Το πρόβλημα βρίσκεται στον ίδιο τον τρόπο με τον οποίο κάθε δύναμη αντιλαμβάνεται τι είναι ο φοιτητικός σύλλογος και ποιος πρέπει να είναι ο ρόλος του. Αν μια παράταξη θεωρεί ότι ο σύλλογος οφείλει να είναι ζωντανό κύτταρο συλλογικής διεκδίκησης, χώρος μαζικών γενικών συνελεύσεων, πολιτικής συγκρότησης και οργανωμένης αντίστασης, τότε και η δημόσια παρέμβασή της θα κινείται αντίστοιχα: με σοβαρότητα, πολιτική καθαρότητα και αισθητική που υπηρετεί τον σκοπό και όχι την εντύπωση.

Όταν η προτεραιότητα είναι η μαζικοποίηση του κινήματος, η πάλη ενάντια στις διαγραφές, η συγκρότηση αντιπολεμικού κινήματος, η αντίσταση στη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής και συνολικά η υπεράσπιση του δικαιώματος στη ζωή με αξιοπρέπεια, τότε το περιεχόμενο που παράγεται δεν μπορεί να είναι προϊόν marketing. Δεν μπορεί να είναι ένα ακόμα trend.

Αντίθετα, όταν ο φοιτητικός σύλλογος αντιμετωπίζεται ως τσιφλίκι, ως πεδίο εκτόνωσης, ως χώρος ανάδειξης παραγοντισμών ή ως εργαλείο εξυπηρέτησης οργανωτικών συμφε-

ρόντων, τότε το αποτέλεσμα είναι αναμενόμενο. Η πρωτιά μετατρέπεται σε αυτοσκοπό, ακόμη κι αν σε έναν σύλλογο 5.000 φοιτητών ψηφίζουν μόλις 400. Η πολιτική αντικαθίσταται από τη μαρκετιστική λογική, η συλλογική διαδικασία από τον χαβαλέ και οι φοιτητικές εκλογές από ένα καρναβάλι εντυπώσεων.

Το σοβαρότερο, όμως, δεν είναι μόνο ότι έτσι δεν συγκροτείται κίνημα. Είναι ότι διαμορφώνεται μια ολόκληρη συνείδηση στη νεολαία, αποκομμένη από τις πραγματικές αξίες της Αριστεράς. Νέοι άνθρωποι που έρχονται για πρώτη φορά σε επαφή με τη συλλογική δράση δεν συναντούν πολιτική ζύμωση και αγωνιστική προοπτική, αλλά εικόνες εύκολου εντυπωσιασμού, προσωποκεντρικές λογικές και πολιτικό life-style.

Στην πρώτη περίπτωση μπορούν να διαμορφωθούν πραγματικοί όροι αναμέτρησης της σπουδάζουσας νεολαίας με το σύστημα και να αναδειχθούν αγωνιστές που θα συμβάλουν ουσιαστικά στο φοιτητικό και λαϊκό κίνημα. Στη δεύτερη περίπτωση, το καλύτερο που μπορεί να προκύψει είναι παράγοντες της φάσης και το χειρότερο νέοι άνθρωποι που θα αποχωρήσουν απογοητευμένοι, θεωρώντας πως η συλλογική διεκδίκηση δεν έχει κανένα νόημα.

Εμείς, με τις αδυναμίες και τα λάθη μας, επιλέγουμε συνειδητά την πρώτη πλευρά. Την επιλέγουμε γιατί θεωρούμε ότι η συγκρότηση ενός ανεξάρτητου, μαχητικού φοιτητικού κινήματος δεν είναι απλώς μια πολιτική επιλογή, αλλά όρος επιβίωσης. Για να έχουμε ζωή με δικαιώματα. Για να διεκδικήσουμε ένα μέλλον που πραγματικά να μας χωράει.

Οι έφοδοι της αστυνομίας στα πανεπιστήμια είναι η νέα κανονικότητα που θέλουν να επιβάλλουν

(Ή αλλιώς... Μπαλούρδο, μετά τον Νέο Κόσμο, θα πας Φιλοσοφική...)

Τα χτυπήματα στο λαϊκό άσυλο αγώνων είναι αλεπάλληλα εδώ και δεκαετίες. Όλες οι κυβερνήσεις έχουν προσπαθήσει εδώ και καιρό να τελειώσουν με το φοιτητικό κίνημα, την ελεύθερη πολιτική και συνδικαλιστική έκφραση στις σχολές. Για αυτό τον λόγο έχουν ψηφίσει και τους αντίστοιχους νόμους, που χτυπούν την ελεύθερη πολιτική και συνδικαλιστική έκφραση στις σχολές. Πατώντας πάνω στην αποσυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και με όχημα την πολιτική της φασιστικοποίησης, θέλουν να σπείρουν στον φοιτητόκοσμο τον φόβο και την τρομοκρατία!

Κάπως έτσι προέκυψε και η έφοδος αστυνομικών δυνάμεων στη Φιλοσοφική κατά τη διάρκεια των διακοπών του Πάσχα. Μετά από κλήση της πρωταναίας του ΕΚΠΑ, αστυνομικές δυνάμεις και συνεργεία εισέβαλαν στη Φιλοσοφική, για να εκκενώσουν πολιτικούς χώρους. Παρά τις αντιδράσεις κάποιων διοικητικών που βρίσκονταν εκεί, τα συνεργεία «κα-

θάρισαν» χώρους, έσπασαν τοίχους, με τις αστυνομικές δυνάμεις να επιβλέπουν! Μιάμιση βδομάδα αργότερα και με τις σχολές ανοιχτές αυτή τη φορά πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στην ΑΣΟΕΕ, αναζητώντας αφορμές για «επιχείρηση σκούπα», προσαγωγές και συλλήψεις!

Τα γεγονότα αυτά ήρθαν να ακολουθήσουν τη σειρά συλλήψεων στο ΑΠΘ, τις εδώ και καιρό απαγορευσεις από τις διοικήσεις οποιασδήποτε πολιτικής και συνδικαλιστικής εκδήλωσης, αλλά και την εκκένωση πολιτικών χώρων στις εστίες στην Αθήνα και στα Γιάννενα!

Πρωταναίες-υπουργείο-κυβέρνηση συντεταγμένα θέλουν να διαμορφώσουν πανεπιστήμια αποστειρωμένα. Θέλουν να πετάξουν τις αριστερές και τις προοδευτικές ιδέες έξω από τα πανεπιστήμια, να απαγορεύσουν οποιαδήποτε πολιτική ή συνδικαλιστική έκφραση είναι απέναντι στην επίθεση. Θέλουν πάση θυσία να μην είναι τα πα-

νεπιστήμια ένας χώρος στον οποίο θα μπορεί η νεολαία να έρχεται σε επαφή με την αριστερά και το κίνημα, πόσο μάλλον με τις κομμουνιστικές ιδέες.

Με όχημα, λοιπόν, την τρομοκρατία και την καταστολή, προσπαθούν να επιβάλλουν μια νέα κανονικότητα στα πανεπιστήμια. Είναι κρίσιμο για αυτούς (ειδικά) οι νέοι και οι νέες από νωρίς να μάθουν να υποτάσσονται στην άθλια καθημερινότητα που τους ετοιμάζουν. Για να μην αντιδρούν, να μην απεργούν, να μην αγωνίζονται! Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι για όποιον σηκώνει κεφάλι είναι ανοιχτό το ενδεχόμενο της πειθαρχικής δίωξης ή ακόμα και

της οριστικής του διαγραφής!

Φραγμό στα σχέδια αυτά μπορούν να βάλουν μόνο οι συλλογικοί και οργανωμένοι αγώνες των φοιτητών και της νεολαίας. Με γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, μπορεί και πρέπει να σπάσει το κλίμα τρομοκρατίας που θέλουν να φέρουν στις σχολές.

13 Μάη Στηρίζουμε - Ψηφίζουμε Αγωνιστικές Κινήσεις 14 Μάη... πιάνουμε κουπί!

Οι φεινές φοιτητικές εκλογές πλησιάζουν και οι Αγωνιστικές Κινήσεις δίνουν και αυτή τη μάχη στην προσπάθεια ανασυγκρότησης των φοιτητικών συλλόγων και μαζικοποίησης των διαδικασιών τους. Κόντρα στις συστημικές φωνές και τους εκφραστές της επίθεσης στα πανεπιστήμια, ενάντια στον εκφυλισμό και τη διάλυση του φοιτητικού συνδικαλισμού, μακριά από λογικές ανάθεσης και συνδιαλλαγής, προτάσσει τον δρόμο της οργανωμένης πάλης. Με τα πόδια γερά στη γη αλλά τη ματιά στην προοπτική μέσα από τον αγώνα, καλεί τους φοιτητές να προσπεράσουν την ήττα και την υποταγή, τα αδιέξοδα και την απογοήτευση που σπέρνουν σύστημα και ρεφορμισμός και να στηρίξουν τις Αγωνιστικές Κινήσεις. Τόσο στις εκλογές και τα ψηφοδέλτιά τους όσο και στο δρόμο και τις συλλογικές διαδικασίες. Γιατί η ψήφος στις Αγωνιστικές Κινήσεις δεν είναι υπεκφυγή από τα καθήκοντα (που θα αναλάβει κάποιος ειδικός εκ μέρους των φοιτητών), αλλά κατανόηση των καθηκόντων και δέσμευση ανάληψής τους.

**Η ψήφος
στις Αγωνιστικές Κινήσεις
είναι δέσμευση
για συμμετοχή στον αγώνα!**

Γιατί οι Αγωνιστικές Κινήσεις δεν υπόσχονται να λύσουν τα προβλήματα των φοιτητών για αυτούς χωρίς αυτούς. Μακριά από λογικές εκπροσώπησης, αντιλαμβάνονται τους φοιτητές ως υποκείμενα πάλης και όχι ως ψηφοφόρους. Επιδιώκουν τη συμμετοχή τους στις μαζικές διαδικασίες, την εμπλοκή τους στη ζωή του συλλόγου, την παρουσία τους στο δρόμο.

Γιατί δεν σπέρνουν αυταπάτες για συνεργασίες με στρώματα εχθρικά προς τους φοιτητές. Η μοναδική δύναμη που δεν συμμετέχει σε όργανα συνδιοίκησης, αναδεικνύοντας το ρόλο πρυτάνεων/μεγαλοκαθηγητών και

απορρίπτοντας οποιαδήποτε «θέση» στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων

Γιατί πιστεύουν στη δύναμη του αγώνα και το αποδεικνύουν καθημερινά με τη στάση τους. Με τη συμμετοχή τους σε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα στα Πανεπιστήμια, όπως στις συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις για το νόμο Πιερρακάκη. Με την ασάλευτη θέση τους για «ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ» χωρίς αστερίσκους και ψιλά γράμματα και με τον επίμονο αγώνα τους ακόμα και μετά την εφαρμογή των διαγραφών για την ανατροπή του νόμου.

Γιατί δεν λείπει στιγμή από την πολιτική τους παρέμβαση η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση. Όσο τα σύννεφα του πολέμου ζώνουν και τη χώρα, οι Αγωνιστικές Κινήσεις δεν αποδέχονται το παγκόσμιο μακελειό ως «μοίρα» για τους λαούς και αγωνίζονται για μία άλλη προοπτική. Καταδικάζουν την εξάρτηση και την εμπλοκή της χώρας, κατονομάζον όλους τους ιμπεριαλιστές φο-

ινιάδες και όχι προστάτες όπως παρουσιάζονται και αντλούν έμπνευση από τον ηρωικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού και τα λαϊκά κινήματα σε όλο τον κόσμο.

Γιατί υπερασπίζονται τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες που έχουν κατακτηθεί με αίμα. Δεν αποδέχονται τη νέα πραγματικότητα στις σχολές που ονομάζουν «σχέδια ασφαλείας». Δεν αναγνωρίζουν την κατάργηση του λαϊκού ασύλου αγώνων και παλεύουν κόντρα στην αποστείρωση, την καταστολή και τα πειθαρχικά. Απαιτούν την αθώωση όλων των δικόμων φοιτητών, εκπαιδευτικών, εργαζόμενων που στοχοποιήθηκαν για τη συνδικαλιστική τους δράση.

Γιατί είναι μία συνεπής, αριστερή, αγωνιστική δύναμη που παλεύει για την ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων και του φοιτητικού κινήματος. Δεν παρουσιάζεται ως σωτήρας, αλλά πιστεύει ακράδαντα στις δυνάμεις του οργανωμένου αγώνα και για αυτό επιδιώκει τη μαζική συμμετοχή. Μέσα από αυτήν, είναι πεπεισμένη ότι μπορεί η νεολαία όχι απλά να αποκρούσει την επίθεση, αλλά να βγει νικήτς!

Στις 13 Μάη
δεν πέφτουμε σε δίπολα
και εκβιασμούς

Δυναμώνουμε τους Συλλόγους μας

Στηρίζουμε - Ψηφίζουμε
Αγωνιστικές Κινήσεις

Σχολές που κατεβαίνουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις

ΑΘΗΝΑ

- Νηπιαγωγών ΕΚΠΑ
- Νομική ΕΚΠΑ
- Ρωσικών Σπουδών ΕΚΠΑ
- Φιλοσοφική ΕΚΠΑ
- Φυσικό ΕΚΠΑ
- Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΕΜΠ
- Πολιτικών Μηχανικών ΕΜΠ
- Χημικών Μηχανικών ΕΜΠ
- ΟΠΑ (ΑΣΟΕΕ)
- Πάντειο
- ΠΑΠΕΙ
- ΠΑΔΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

- Θεάτρου ΑΠΘ
- Κτηνιατρική ΑΠΘ
- Φιλολογία ΑΠΘ
- Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών ΠΑΜΑΚ
- Γεωτεχνικών Επιστημών (ΔΙΠΑΕ)*

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

- Αρχιτεκτόνων Μηχανικών
- Βιολογικών Εφαρμογών και Τεχνολογιών
- Ιατρική
- Μαθηματικό
- Μηχανικών Επιστήμης Υλικών
- Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών και Πληροφορικής
- Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης
- Φιλολογία
- Χημικό

ΞΑΝΘΗ

- Πολυτεχνείο (ενιαίος σύλλογος)

ΠΑΤΡΑ

- Αρχιτεκτόνων Μηχανικών
- Βιολογικό
- Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Τεχνολογίας Υπολογιστών
- Μηχανολόγων Μηχανικών
- Πολιτικών Μηχανικών
- Φυσικό

ΒΟΛΟΣ

- Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών

ΧΑΝΙΑ**

- Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών
- Μηχανικών Ορυκτών Πόρων

* Οι εκλογές στο ΔΙΠΑΕ ολοκληρώθηκαν την Πέμπτη 2/4. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις συγκέντρωσαν 17 ψήφους και πήραν 1 έδρα στο ΔΣ.

** Στα Χανιά υπάρχει και η κάλη του ενιαίου συλλόγου. Οι φοιτητές είναι μέλη και των τμηματικών συλλόγων και του ενιαίου και έχουν τη δυνατότητα να ψηφίσουν και στις δύο κάλπες ξεχωριστά.

Μέρες Μαγιού του '36 που έμειναν στην ιστορία

Ο εμβληματικός αγώνας που δόθηκε το Μάη του 1936 αποτέλεσε σταθμό για το εργατικό κίνημα στην χώρα και μέχρι σήμερα είναι απόδειξη για το τι μπορεί να καταφέρει ο εργαζόμενος λαός με την πάλη του, όταν καθοδηγείται από τις κομμουνιστικές ιδέες.

Την περίοδο 1931-1936 το λαϊκό-εργατικό κίνημα στην χώρα έδινε σκληρές απεργιακές μάχες, με την επιρροή του ΚΚΕ να μεγαλώνει συνεχώς. Έμπνευση στον εργαζόμενο λαό που καταπιεζόταν και δέχόταν τις συνέπειες του παγκόσμιου οικονομικού κραχ του 1929 αποτελούσε η Οκτωβριανή Επανάσταση και η εδραίωση του πρώτου εργατικού κράτους στον κόσμο. Τον Απρίλη του 1936 ο βασιλιάς Γεώργιος Β' διορίζει πρωθυπουργό τον Ι.Μεταξά, με την ανοχή ή και την συμφωνία της πλειοψηφίας των βουλευτών. Το πολιτικό σύστημα όδευε προς μια ανοιχτή δικτατορία, στην προσπάθειά του να απαντήσει και στην άνοδο του εργατικού κινήματος.

Ο ξεσηκωμός ξεκίνησε στις 29 Απριλίου με την απεργία των καπνεργατών στην Θεσσαλονίκη μετά από κάλεσμα της Πανελληνίας Καπνεργατικής Ομοσπονδίας, με την συμμετοχή 12.000 απεργών, και συνεχίστηκε τις επόμενες μέρες. Τα

κύρια αιτήματα αφορούσαν αυξήσεις στους μισθούς και κοινωνική ασφάλιση. Η απεργία εξαπλώθηκε στους καπνεργάτες πανελλαδικά. Στην Θεσσαλονίκη ο αγώνας διευρύνθηκε με τη συμμετοχή εργαζομένων από άλλους κλάδους και πήρε χαρακτηριστικά λαϊκής εξέγερσης. Η καταστολή ήταν άγρια, με τον Μεταξά να καλεί μέχρι και τον στρατό να καταστείλει την εξέγερση. Η εργατική τάξη έδωσε νεκρούς σε αυτόν τον αγώνα. Πρώτος έπεσε νεκρός με σφαίρα στο κεφάλι ο οδηγός Τάσος Τούσης στις 9 Μαΐου, που έγινε και σύμβολο του αγώνα.

Εκατοντάδες συνδικαλιστικά στελέχη και μέλη του ΚΚΕ θα συλληφθούν και θα εξοριστούν. Κάποιοι μάλιστα θα πέσουν ηρωικά ανάμεσα στους 200 στο σκοπευτήριο της Καισαριανής την Πρωτομαγιά του 1944. Η απεργία έληξε στις 12 Μαΐου με την κυβέρνηση και τους εργοδότες να υποχωρούν και να δέχονται πολλά από τα αιτήματα των εργατών. Ακόμα και μετά την επιβολή της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου, ο Μεταξάς αναγκάστηκε να καθιερώσει την Κοινωνική Ασφάλιση και να εφαρμόσει το οκτάωρο. Η θυσία των εργατών του Μάη του '36 πέρασε στην ιστορία μέσα από τις αφηγήσεις και το φωτογραφικό υλικό, έγινε ποίημα και τραγουδιέται μέχρι σήμερα...

Από το αίμα του Σικάγο στο οκτάωρο

Τον Οκτώβριο του 1884, το συνέδριο της Αμερικανικής Ομοσπονδίας Εργασίας αποφάσισε ομόφωνα τη διοργάνωση απεργίας για την καθιέρωση του οκταώρου με έναρξη την 1η Μαΐου του 1886 και επίκεντρο το Σικάγο, το μεγαλύτερο τότε βιομηχανικό κέντρο των ΗΠΑ. Μεγάλες και μακρόχρονες προετοιμασίες ξεκίνησαν, ενώ στους κόλπους του εργατικού κινήματος ισχυρή επιρροή ασκούσαν οι σοσιαλιστές και οι αναρχικοί.

Η απεργία αυτή έμελλε να αποτελέσει σταθμό στην Ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Πάνω από μισό εκατομμύριο απεργοί στις ΗΠΑ, εκ των οποίων δεκάδες χιλιάδες στο Σικάγο, κατέκλυσαν τους δρόμους την Πρωτομαγιά του 1886, με κεντρικό σύνθημα: «Οκτώ ώρες δουλειά, οκτώ ώρες ξεκούραση, οκτώ ώρες για ό,τι θέλουμε». Οι συνθήκες εργασίας τόσο στην Αμερική όσο και στην Ευρώπη, ήταν εξαντλητικές, καθώς ο μέσος εργάσιμος χρόνος ξεπερνούσε τις 60 ώρες κατά τη διάρκεια μιας εξαήμερης εβδομάδας εργασίας.

Η απεργία βάφτηκε στο αίμα στις 4 Μαΐου, όταν, με αφορμή τη ρίψη αυτοσχέδιας βόμβας από άγνωστο χέρι, η αστυνομία άνοιξε πυρ κατά του συγκεντρωμένου πλήθους στην

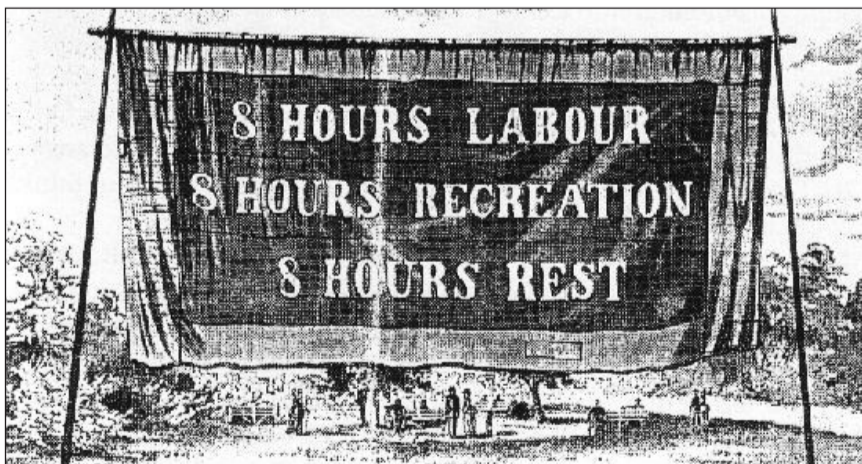
πλατεία Χέιμαρκετ. Το γεγονός χρησιμοποιήθηκε ως πρόσχημα για το μεγάλο κύμα καταστολής, συλλήψεων και καταδικών αγωνιστών, αρκετοί από τους οποίους οδηγήθηκαν στην αγχώνη.

Η κατακραυγή των εργατών σε όλο τον κόσμο υπήρξε τεράστια. Στα χρόνια που ακολούθησαν, το αίτημα του οκταώρου παρέμενε ανεκπλήρωτο, ενώ οι νεκροί εργάτες του Σικάγο μετατράπηκαν σε παγκόσμιο σύμβολο αγώνα.

Ύστερα από πρόταση των Αμερικανών εργατών, η Δεύτερη Διεθνής όρισε την 1η Μαΐου 1890 ως ημέρα «μεγάλης διεθνούς διαδήλωσης». Ήταν η πρώτη Παγκόσμια Ημέρα των Εργατών, η οποία σημείωσε θεαματική επιτυχία.

Ωστόσο, χρειάστηκε σχεδόν μία ολόκληρη γενιά αγωνιστών, μέσα από συνεχείς απεργίες και πολιτική ωρίμανση, ως την έφοδο του κομμουνιστικού κινήματος στον ουρανό, ώστε το αίτημα του οκταώρου να μετατραπεί από διεκδίκηση σε κατοχυρωμένο δικαίωμα.

Μετά την επιτυχία της Οκτωβριανής Επανάστασης, το 1917 η νεαρή Σοβιετική Ένωση ήταν η πρώτη σε ευρωπαϊκό έδαφος που καθιέρωσε την οκτάωρη εργάσιμη ημέρα, καθώς και την εξάωρη για τα βαριά επαγγέλματα. Στις καπιταλιστικές χώρες, η καθιέρωση του οκταώρου επήλθε σταδιακά μετά το 1919, με εξαίρεση την Ουρουγουάη που το εφάρμοσε από το 1915 υπό την πίεση ενός ισχυρού εργατικού κινήματος.

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Το Σάββατο 25/4, διοργανώθηκε βραδιά ρεμπέτικων και λαϊκών ακουσμάτων με το μουσικό σχήμα *Λαϊκόχορδο*.

Ρωγμή

Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Το στέκι δημοσιοποίησε το πρόγραμμα των εκδηλώσεων για Απρίλη και Μάη. Η πρώτη από αυτές, η προβολή του ντοκιμαντέρ της Αλίντας Δημητρίου «*Τα κορίτσια της βροχής*», με αφορμή την επέτειο της 21ης Απριλίου, πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 23/4. Ακολουθούν:

- Την Πέμπτη 30/4, με αφορμή την Πρωτομαγιά, η προβολή της ταινίας *Η εργατική τάξη πάει στον παράδεισο*, από την *Ταξική Πορεία* και τις *Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών*.

- Το Σάββατο 23/5 η εκδήλωση με θέμα *Η χαρακτηριστική και η τυπογραφία στην κοινωνική και πολιτική ζωή*.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apananti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

Σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ. Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Χώρας νεολαίας και εργαζομένων

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστραχή 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Η Καισαριανή της Κατοχής και της Αντίστασης

Η Αντίσταση την περίοδο της Κατοχής δεν περιορίστηκε μόνο στην ελληνική ύπαιθρο, όπου πολύ γρήγορα οργανώθηκε το αντάρτικο και άρχισε σύντομα η απελευθέρωση μεγάλου μέρους της, αλλά αναπτύχθηκε και μέσα στον πολεοδομικό ιστό των μεγάλων πόλεων. Μέσα στην Αθήνα υπήρξαν πολλές συνοικίες που έμειναν στην ιστορία για τους αγώνες που έδωσαν. Ειδικότερα στις ανατολικές συνοικίες, το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στην Αντίσταση. Η Καισαριανή κατέχει κεντρική θέση και ο λαός της προσέφερε τα μέγιστα στην πάλη για τη λευτεριά. Η προσφυγική και εργατική της καταγωγή αλλά και οι κοινωνικοί αγώνες των κατοίκων της στη διάρκεια του Μεσοπολέμου τη μετέτρεψαν σε προπύργιο του αγώνα από τις πρώτες κιόλας μέρες της Κατοχής.

Η πρώτη αντιστασιακή πράξη στην Καισαριανή ήταν ένα σύνθημα στον τοίχο της Νήαρ Ηστ την μέρα της γερμανικής εισβολής στην Αθήνα από τη δασκάλα Φωτεινή Τσαμπάζη και τον Στέλιο Φράγκο, που έγραφε «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ».

Από τις πρώτες κιόλας μέρες μετά την κατάκτηση της Αθήνας, με πρωτοβουλία του Θανάση Κλάρα (ακόμα δεν είχε αλλάξει το όνομά του σε Άρης Βελουχιώτης), στις 15 Μάη 1941 πραγματοποιήθηκε σύσκεψη στην Καισαριανή με σκοπό την εκτίμηση της δυνατότητας να δημιουργηθούν πυρήνες αντίστασης. Η σύσκεψη έγινε στο δασάκι που υπήρχε μεταξύ Ζωγράφου και Καισαριανής (περιοχή Κουπόνια, στη σημερινή Πανεπιστημιούπολη). Συμμετείχαν περίπου 20 άτομα και ο Βελουχιώτης αναφέρθηκε ξεκάθαρα στη συνέχιση του ένοπλου αγώνα, παρά τη συνθηκολόγηση του ελληνικού στρατού.

Από τα τέλη Μάη του 1941 δημιουργήθηκαν τα πρώτα δίκτυα αλληλεγγύης και οι πρώτες αντιστασιακές οργανώσεις στην περιοχή. Υπεύθυνη της Εθνικής Αλληλεγγύης στην Καισαριανή ήταν η Πελαγία Οικονομίδου. Η δράση της οργάνωσης ήταν αξιοσημείωτη, ειδικά το χειμώνα 1941-42 που οι Καισαριανιώτες δοκίμαστηκαν από τον λιμό.

Με την ίδρυση του ΕΑΜ δημιουργήθηκε το τμήμα του και στην Καισαριανή με πρώτο γραμματέα τον Γιώργο Παλαιολόγο, παλιό εξόριστο. Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, η Καισαριανή υπαγόταν στην Α' Ταξιαρχία και στο Β' Σύνταγμα, με περιοχή ευθύνης ένα μεγάλο μέρος των ανατολικών συνοικιών της Αθήνας.

Η δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και οι επιτυχίες που είχε ενάντια στα ναζιστικά στρατεύματα δεν άργησαν να φέρουν και τα αντίποινα. Το Σκοπευτήριο της Καισαριανής έγινε τόπος εκτελέσεων εκατοντάδων αγωνιστών. Η πρώτη εκτέλεση δύο πατριωτών που έκαναν σαμποτάζ σε γερμανικό στρατώνα έγινε το Μάη του 1942. Ένα μήνα μετά, θανατώθηκαν άλλοι οκτώ φυλακισμένοι για αντίποινα σε άλλα σαμποτάζ. Από τότε οι εκτελέσεις ήταν σχεδόν καθημερινές και ο τοίχος του Σκοπευτηρίου βάφτηκε πολλές φορές με το αίμα αγωνιστών. Στις 4 Γενάρη του 1943 θα εκτελεστεί ο ελληνοπολωνός ποδοσφαιριστής και κολυμβητής του Ηρακλή, Γεώργιος Ιβάνωφ. Επικηρύχθηκε και καταζητούνταν για σαμποτάζ που έκανε το 1942 σε γερμανικά πλοία και υποβρύχια στο λιμάνι του Πειραιά και στη Σαλαμίνα. Για πολύ καιρό κρυβόταν σε διάφορα σπίτια στην Αθήνα με τη βοήθεια της αγωνίστριας Λέλας Καραγιάννη.

47 μάχες έδωσε ο ΕΛΑΣ στους δρόμους της Καισαριανής και των γύρω περιοχών, κυρίως μετά τα τέλη του 1943

που ο ένοπλος αγώνας μέσα στην Αθήνα φούντωσε. Ταυτόχρονα, τα περίφημα «χωνιά» επικοινωνούσαν καθημερινά με τον κόσμο για να τον εμπυχώσουν, να τον προειδοποιήσουν ή ακόμα και να τον καλέσουν στον αγώνα.

Στις 5 Απρίλη του 1944 οι Γερμανοί εκτέλεσαν δι' απαγχονισμού 5 μέλη της ΕΠΟΝ στο Ζωγράφου (αγωνιστές γιατρούς του νοσοκομείου Συγγρού) και για να προλάβουν τις μαζικές διαμαρτυρίες του ΕΑΜ αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν μπλόκο στην περιοχή Καισαριανής-Ζωγράφου. Έτσι, το μεσημέρι της ίδιας μέρας περικύκλωσαν την περιοχή, συνοδευόμενοι από Ταγματασφαλίτες και άντρες της Ειδικής Ασφάλειας. Όμως ο ΕΛΑΣ ήταν προετοιμασμένος για σκληρή μάχη. Όταν οι κατακτητές και οι έλληνες συνεργάτες τους προσπάθησαν να επιτεθούν στην Καισαριανή από την πλευρά του Άλσους των Κουπονιών, μικρές διάσπαρτες ομάδες του ΕΛΑΣ, με τη βοήθεια όλου του λαού, τους αντιμετώπισαν με ξαφνικά χτυπήματα, αναγκάζοντάς τους σε υποχώρηση και αφήνοντας πίσω 15 νεκρούς Γερμανούς. Οι μάχες όμως συνεχίστηκαν και τις επόμενες μέρες. Με αρκετές απώλειες οι κατακτητές κατάφεραν να ελέγξουν μια μικρή περιοχή. Για αντίποινα εκτέλεσαν στις 8 Απρίλη στο Σκοπευτήριο 50 πατριώτες.

Στις 18 Απρίλη οι Γερμανοί αποφάσισαν να εγκαταστήσουν στο 1ο Δημοτικό Σχολείο έναν λόχο Ταγματασφαλιτών και άντρες της Ειδικής Ασφάλειας ώστε να ελέγξουν την Καισαριανή. Σχεδόν αμέσως πραγματοποιείται μεγάλη διαδήλωση στο αστυνομικό τμήμα και το ίδιο βράδυ άντρες του ΕΛΑΣ τοποθετούν εκρηκτικά στο σχολείο, με αποτέλεσμα να καταστραφούν οι σκάλες του. Οι Ταγματασφαλίτες αναγκάστηκαν να ματαιώσουν τον σχεδιασμό τους και δεν πάτησαν στο σχολείο.

Στις 21 Απρίλη η Καισαριανή δέχεται νέα επίθεση με επικεφαλής τον διαβόητο γερμανό στρατηγό Σιμάνα, αλλά ο ΕΛΑΣ την αντιμετωπίζει αποτελεσματικά. Οι απώλειες των Γερμανών και των συνεργατών τους είναι δεκάδες. Την επομένη, ο λαός της Καισαριανής κατε-

βαίνει σε απεργία και πλημμυρίζει τους δρόμους. Αυτή ήταν η απάντηση που ήξερε να δίνει όλα αυτά τα χρόνια. Με μαζική συμμετοχή, οι Καισαριανιώτες μετέτρεπαν κάθε δρόμο και κάθε στενό σε πεδίο μάχης, καθιστώντας τις γειτονίες τους απόρρητο φρούριο απέναντι στους κατακτητές.

Όμως, το όνομα της Καισαριανής συνδέθηκε κυρίως με τις εκτελέσεις που γίνονταν στο Σκοπευτήριο από το 1942 ως και το 1944. Μπορεί η πιο γνωστή, αυτή των 200 κομμουνιστών την Πρωτομαγιά του 1944, να αποτυπώθηκε με εμβληματικό τρόπο στην ιστορία και στη λαϊκή μνήμη, αλλά οι συνολικές εκτελέσεις που έγιναν τότε ήταν πάνω από 600, αναδεικνύοντας τη φρίκη και την κτηνωδία του ναζισμού. Αξίζει να αναφερθεί ότι μέσα στους εκτελεσμένους ήταν και 25 αντιφασίστες Ιταλοί και Γερμανοί.

Το Ιούνη του 1944 οι Καισαριανιώτες αναγκάστηκαν να δώσουν ακόμα μία, πολύ μεγαλύτερη και σκληρότερη, μάχη με τους κατακτητές. Οι Γερμανοί από τις αρχές του Ιούνη οργάνωσαν μια μεγάλη επίθεση στις ανατολικές συνοικίες με κέντρο την Καισαριανή. Στις 13 Ιούνη γίνεται η πρώτη επιδρομή, αλλά ο ΕΛΑΣ ήταν προετοιμασμένος και με τη βοήθεια του λαού που ξεσηκώθηκε έδιωξε τους εκθρούς. Δυο μέρες αργότερα, 1.300 Γερμανοί και Έλληνες συνεργάτες τους επιτέθηκαν ξανά στην Καισαριανή αλλά και πάλι το Β' Σύνταγμα του ΕΛΑΣ, με μόλις 200 μαχητές, μετά από μάχες που κράτησαν μέρες, τους υποχρέωσε σε φυγή με δεκάδες απώλειες.

Οι επιδρομές των χωροφυλάκων θα επαναληφθούν και τον επόμενο μήνα, όταν το πρωί της 13ης Ιούλη μπήκαν στην Καισαριανή από τη λεωφόρο Υμηττού και άρχισαν να πυροβολούν αδιακρίτως όσους συναντούσαν. Πολύ σύντομα, όμως, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σχέδιά τους, αφού όχι μόνο δέχτηκαν επίθεση από τμήμα του ΕΛΑΣ, αλλά βρέθηκαν μπροστά και σε μια μαχητική διαδήλωση του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ με εκατοντάδες άντρες και γυναίκες που δεν δίστασαν να ορθώσουν το ανάστημά τους στα πάνοπλα κτήνη.

Οι επιθέσεις συνεχίστηκαν και τις επόμενες εβδομάδες. Το Σεπτέμβριο έγιναν άλλες 50 εκτελέσεις στο Σκοπευτήριο. Ανάμεσά τους και η θρυλική ΕΠΟΝίτισσα Ηρώ Κωνσταντοπούλου, που αν και υπέστη φριχτά βασανιστήρια στα κρατητήρια της Μέρλιν δεν λύγισε, δεν πρόδωσε τους συντρόφους της, κλείστηκε στις φυλακές του Χαϊδαρίου και τελικά οδηγήθηκε στο εκτελεστικό απόσπασμα.

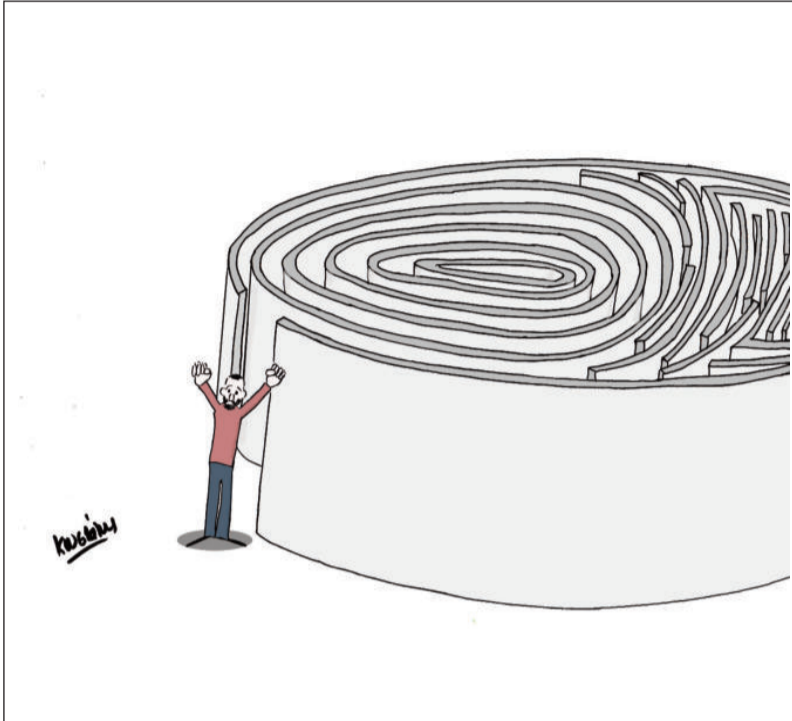
Λίγες μέρες μετά, η «κόκκινη» Καισαριανή, το «μικρό Στάλινγκραντ» του ΕΑΜ, επιτέλους ήταν απελευθερωμένη από τους κατακτητές. Οι κάτοικοί της πλήρωσαν βαρύ φόρο αίματος, αλλά τελικά ανάπνεαν τον αέρα της λευτεριάς. Χρειάστηκε να δώσουν άλλη μια σκληρή μάχη το Δεκέμβριο του '44 με τους Βρετανούς και την Ορεινή Ταξιαρχία. Οι τελευταίοι κατέφυγαν στη συνδρομή αρμάτων και αεροπλάνων και απαιτήθηκαν 26 ολόκληρα μερόνυχτα για την κατάληψή της!

Παρά τα δεκάδες χρόνια που έχουν περάσει από την εποχή της Κατοχής, ακόμα και σήμερα η ιστορία της Καισαριανής συγκινεί. Είναι μια περιοχή που προσέφερε απλόχερα αγωνιστές και αγωνίστριες που πάλεψαν σκληρά και θυσιάστηκαν για τη λευτεριά. Το όνομά της ταυτίστηκε με τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα στην Κατοχή. Οι πρόσφατες συγκλονιστικές φωτογραφίες των 200 κομμουνιστών που αντιμετώπιζαν το θάνατο με ψηλά το κεφάλι είναι η κορυφαία στιγμή στην ιστορία της. Θρυλική και χιλιετραγουδιασμένη, η Καισαριανή έγινε ένα σύμβολο ηρωισμού και θυσίας που θα μνημονεύεται πάντα από τις μελλοντικές γενιές των κομμουνιστών και των λαϊκών αγωνιστών.

Σ.Σ.

Πηγές
Ορέστης Μακρής «Ο ΕΛΑΣ της Αθήνας», εκδ. Σύγχρονη Εποχή
Mark Mazower, «Στην Ελλάδα του Χίτλερ», εκδ. Αλεξάνδρεια
Αντρέας Κέδρος, «Ελληνική Αντίσταση 1940-44» τ. Β, εκδ. Θεμέλιο
Ιστοσελίδα του Δήμου Καισαριανής

σχολια

Εξαγωγές

Η ιαπωνική κυβέρνηση θα χαλαρώσει τους κανόνες ως προς τις εξαγωγές όπλων, σε ισχύ εδώ και δεκαετίες, ανακοίνωσε το Τόκιο, προχωρώντας σε αντιστροφή πολιτικής από το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που θα επιτρέψει την πώληση θανατηφόρων όπλων στο εξωτερικό από τη χώρα. Αργότερα θα ακολουθήσει και η εξαγωγή στρατιωτών.

Σύμβολα

Οι ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ επιβεβαίωσαν ότι στρατιώτες τους προκάλεσε φθορές σε χριστιανικό θρησκευτικό σύμβολο στον νότιο Λίβανο, διαβεβαιώνοντας πως αντιμετωπίζει το συμβάν με «μεγάλη αυστηρότητα» αναφέροντας ότι η συμπεριφορά του στρατιώτη δεν συνάδει με τις «αξίες» που αναμένει να εφαρμόζουν τα μέλη των ενόπλων δυνάμεων. Προτεραιότητα έχουν οι ζωντανόι στόχοι.

Πανεπιστήμια

Δώδεκα βρετανικά πανεπιστήμια φέρονται να κατέβαλαν αμοιβές σε ιδιωτική εταιρεία, η οποία διοικείται από πρώην στελέχη στρατιωτικών μυστικών υπηρεσιών, προκειμένου να παρακολουθεί φοιτητές και ακαδημαϊκούς, μεταξύ των οποίων και άτομα που έχουν εκφράσει ανοιχτά θέση αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη. Πανεπιστημιακή έρευνα.

Πρόεδροι

Ξανά πρόεδρος της ΓΣΕΕ εκλέχθηκε ο Γιάννης Παναγόπουλος μετά τις διαδικασίες του 39ου Τακτικού Συνεδρίου της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ), με την εκλογή οργάνων διοίκησης και την ευρεία νίκη της ΠΑΣΚΕ. Εργατοβασιλιάς.

Τουαλέτες

Απόφαση του υπουργείου Πολιτισμού εκχωρεί σε ιδιώτη τη διαχείριση των τουαλετών σε κορυφαίους αρχαιολογικούς χώρους, μεταξύ των οποίων και η Ακρόπολη, με τη χρήση τους να κοστίζει πλέον 1 ευρώ. Θα αναλάβει ή ίδια εταιρεία με του αεροπλανοφόρου USS Gerald R Ford.

Μπάλα

Ο ειδικός απεσταλμένος του Αμερικανού προέδρου, Πάολο Ζαμπολί, πρότεινε την αντικατάσταση του Ιράν από την Ιταλία στο Μουντιάλ του 2026. Και την ομάδα του Ισραήλ απευθείας στον τελικό.

Ποινές

Η κυβέρνηση του Ντόναλντ Τραμπ ανακοίνωσε ότι προχωρά στην επιτάχυνση της εφαρμογής των θανατικών ποινών, επαναφέροντας παράλληλα τόσο τη θανατηφόρα ένεση όσο και την εκτέλεση δια εκτελεστικού αποσπάσματος. Οι δικαστικές αποφάσεις θα ονομάζονται πλέον τελεσίγραφα.

Θηράματα

Αμερικανός επιχειρηματίας και γνωστός κυνηγός μεγάλων θηραμάτων έχασε τη ζωή του ύστερα από επίθεση αγέλης ελεφάντων κατά τη διάρκεια οργανωμένου κυνηγιού στην Αφρική. Του την έστησαν σε ένα στενό.

Σχέσεις

Σε δήλωσή του ο Αλέξης Τσίπρας στο Φόρουμ των Δελφών, υποστήριξε ότι ανέπτυξε σχέσεις με το Ισραήλ σε μια εποχή που αυτό «δεν ήταν πολεμοχαρές». Όταν ο Τραμπ ήταν φιλοειρηνιστής..

Μια αδιάφθορη «Τσαουσέσκου» στην Ευρώπη

Από μια άποψη έχουν δίκιο οι «μένουμε-ευρωπαϊστές» της ΝΔ, (τέτοιοι, φυσικά, είναι και οι «αντιμνημονιακοί» που στήριξαν ή επέβαλαν μνημόνια), όταν καταγγέλλουν με «εθνικιστικό» ενθουσιασμό την επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας για παρέμβαση στα «εσωτερικά της χώρας» και για «ανάμειξη στην εσωτερική πολιτική ζωή». Η εισαγγελική διερεύνηση της σκοτεινής διαδρομής των ευρωπαϊκών κονδυλίων από «φραπέδες», «χασάπηδες», Βουλευτές και υπουργούς της ΝΔ (μεταξύ των οποίων... «ωραίοι πτυχιούχοι» των δημοσίων πανεπιστημίων, φιλοϊσραηλινοί αντισημίτες και κοινοβουλευτικοί κουντικοί), δεν μπορεί να γίνεται με «αντινεοδημοκρατική-αντικυβερνητική εμπάθεια και εμμονές», ενώ μένει στο απυρόβλητο π.χ. ο... Τρικουπής. Δεν μπορεί να γίνεται με «νοοτροπία Τσαουσέσκου» (πώς και λησμόνησαν τον Στάλιν;), από ρουμάνια, στην καταγωγή, εισαγγελέα!

Η επέμβαση στα «εσωτερικά πράγματα της χώρας» πρέπει να γίνεται όταν είναι «καλοδεχόμενη» από τις κυβερνήσεις, όπως, άλλωστε, συνέβαινε τόσα χρόνια. Όπως, δηλαδή, έγινε με τα μνημόνια φτωχοποίησης του λαού, όπως γίνεται με την Κοινοτική Αγροτική Πολιτική που ξεκλήρισε τον αγροτικό τομέα. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να γίνεται εις βάρος μιας κυβέρνησης που εξυπηρετεί ένα διεφθαρμένο σύστημα, αναπόσπαστο τμήμα της ευρωπαϊκής ρεμούλας. Ας μη ξεχνάμε ότι το «σκάνδαλο» με τις χρηματοδοτήσεις στους «μαϊμού - αγρότες» καθιερώθηκε αρχικά με τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις στους αγρότες, ώστε... να μην παραμείνουν αγρότες. Κι όποιος αναζητεί την αλήθεια και τη δικαίωση από Ευρωπαίους εισαγγελείς, όποιος δεν βλέπει ευρωπαϊκό «τράβηγμα... αμερικανικού αυτιού» και αναζήτηση βολικού δεύτερου πολιτικού πυλώνα διακυβέρνησης, διακατέχεται από το σύνδρομο της μάταιης αναζήτησης «σωτήρα».

Πριν από όλα, όμως, είναι κάπως άδικο να καταδιώκεις τον «βρεγμένο», αυτόν, που ενώ πασχίζει να ισορροπήσει σε δυο βάρκες και σε ταραγμέ-

να νερά (αυτή της ΕΕ και αυτή των ΗΠΑ), κάθε τόσο ρίχνεται στα νερά ανάλογα με τις «ορέξεις» των δυο καραβοκυραίων ιμπεριαλιστών. Εξάλλου, ποιόν να πρωτο-ευχαριστήσεις; Την ιμπεριαλιστική υπερδύναμη που απειλεί, με τη στρατιωτική υπεροχή της, να ανατινάξει τον πλανήτη στον αέρα ή την ιμπεριαλιστική Ευρώπη που θεωρούσε ότι θα κατακτήσει τον κόσμο με... το ευρώ, αγοράζοντας και βομβαρδίζοντας με ξένα όπλα.

Συμβαίνουν, όμως, και άλλες... «κακόβουλες, ανάρμοστες, αναξιοπρεπείς και ανάξιες» για... δημόσιο ευρωπαϊκό υπάλληλο συμπεριφορές, εντός ή εκτός υπηρεσίας (και για την παρέμβαση Κοβέσι στο φόρουμ των Δελφών!), που ενοχλούν την κυβέρνηση. Η συνεχής αναθέρμανση της υπόθεσης των υποκλοπών -που «θάφτηκε» ξανά από τον Άρειο Πάγο- με όρους «πρωθυπουργικού κοριού» αδικεί τις μυστικές υπηρεσίες της CIA και της Μοσάντ. Με τις οποίες «οφείλουμε» να έχουμε καλές σχέσεις για λόγους... ταξικού συμφέροντος, για τα συμφέροντα της ελληνικής άρχουσας τάξης, δηλαδή. Δεν πρέπει να υπερτονίζεται η εμπλοκή και δράση της νεοδημοκρατικής «φαμίλιας» ωτακουστών και εκβιαστών, παρακλάδι, άλλωστε, της αμερικανικής και ισραηλινής μαφίας, στην παρακολούθηση της «ζωής των άλλων». Η παλιά ΚΥΠ, που μετονομάστηκε σε ΕΥΠ, ώστε να κυματίζει η γαλανόλευκη στο κτήριο της Κατεράκη, είναι και η ίδια... θύμα! Γιατί παρακολουθούνται και οι παρακολουθητές.

Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι το πολιτικό σύστημα δεν εκβιάζεται με τις παρακολουθήσεις. Η υποτέλεια από πολιτική πεποίθηση και πολιτικό «ρεαλισμό» (που οδηγεί ήδη και μπορεί να οδηγήσει ακόμη περισσότερο σε μια... ρεαλιστική καταστροφή), δεν έχει ανάγκη από εκβιασμούς. Φανταστείτε, απλά, έναν «μη εκβιαζόμενο, μη εμπλεκόμενο» ακροδεξιό, δεξιό, κεντροδεξιό, κεντροαριστερό κ.λπ. πρωθυπουργό της χώρας (π.χ. έναν Ανδρουλάκη ή έναν Τσίπρα κ.λπ.) να απαιτεί την έξοδο της χώρας από τους πολεμοκάπηλους του NATO και της ΕΕ, το διώξιμο των στρατιωτι-

κών βάσεων, τη διάρρηξη των σχέσεων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Η εικόνα φαντάζει σουρεαλιστική και εξωπραγματική. Η απελευθέρωση από τα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά δεσμά δεν μπορεί να είναι έργο όσων ωφελούνται -οικονομικά, αλλά, κυρίως, πολιτικά- από το πλέγμα της εξάρτησης. Είναι έργο του λαού που «φυλακίζεται», έργο αγώνα για ανεξαρτησία, πραγματική λαϊκή κυριαρχία και σοσιαλισμό.

Μια προεκλογική δυσωδία αναδύεται σιγά σιγά από τις δημοσκοπικές εταιρείες, από την «μαντική ικανότητα» του φόρουμ των Δελφών, με την κυβέρνηση να καταφεύγει στο τρομοκρατικό επιχείρημα της ακυβερνησίας (που δεν πρέπει να τρομάζει κανέναν λαϊκό άνθρωπο). Είναι, επομένως, φρόνιμο να προλάβουμε τυχόν κοινοβουλευτικούς κρετινισμούς, ενταγμένους στα «ανατρεπτικά και επαναστατικά σχεδιαγράμματα» της Αριστεράς, ιδίως αυτής που δίνει βάρος στους εξωκοινοβουλευτικούς αγώνες.

Η παράθεση «μεταβατικών εκλογικών προγραμμάτων» διακυβέρνησης δεν πρέπει να επαναληφθεί, με βάση και μόνο την εμπειρία και τις σημερινές εφιαλτικές εξελίξεις. Απέναντι στην κάλπικη και συστημική αντιπαράθεση για το «ήθος, το ύφος, την εντιμότητα, τη δημοκρατική νομιμότητα», αλλά και για «το κράτος δικαίου και πρόνοιας» κ.λπ. για μια μελλοντική «προοδευτική», «μη-Μητσοτακική», «αντι-δεξιά» διακυβέρνηση, δεν πρέπει, ούτε μπορούν να προβληθούν «ρεαλιστικά μεταβατικά προγράμματα» επί χάρτου, που θέλουν να αλλάξουν σελίδα στο βιβλίο του καπιταλισμού. Γιατί ο δημόσιος λόγος της ανατρεπτικής επαναστατικής Αριστεράς δεν μπορεί να διεξάγεται με όρους λαϊκής αντιπολίτευσης κοινοβουλίου, με την ταξική και λαϊκή πάλη να «απέχει». Δεν χρειαζόμαστε περισσότερα και πιο πειστικά «αντικαπιταλιστικά προγράμματα». Χρειαζόμαστε περισσότερους, μαζικότερους, αποφασιστικότερους αντιπολεμικούς-αντιιμπεριαλιστικούς-αντικαπιταλιστικούς αγώνες, που θα χαράξουν τους δρόμους για το σήμερα και το μέλλον.